Doru DAVIDOVICI

INSULA NEVĂZUTĂ

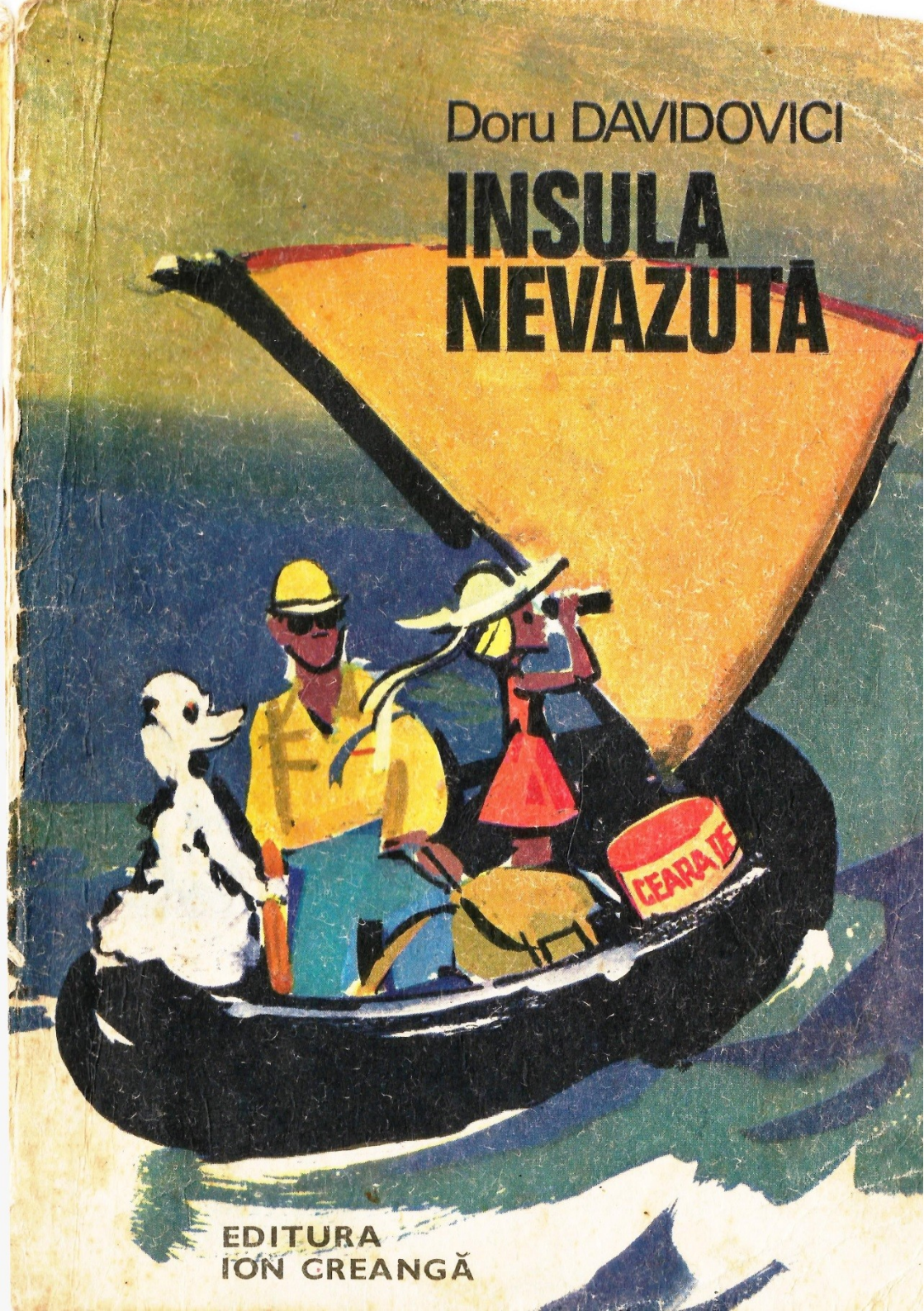

EDITURA
ION CREANGĂ

DORU DAVIDOVICI

INSULA NEVĂZUTĂ

DORU DAVIDOVICI

INSULA NEVĂZUTĂ

EDITURA ION CREANGĂ

BUCUREŞTI, 1976

Ilustraţii şi copertă de

EUGEN PALADE

ÎL CUNOŞTEAM MAI DE MULT PE RINGO, adică credeam că-l cunosc, ne întâlneam pe stradă, îl mângâiam, iar caniche-ul alb mă adulmeca politicos şi pleca mai departe la treburile lui de câine. Asta până în după-amiaza aceea fierbinte, moleşitoare, când, văzându-ne plictisiţi de moarte, Ringo s-a hotărât să vorbească.

...Dimineaţa o dusesem pe Liliana la ştrand, îi cumpărasem îngheţată, ocolisem lacul cu ea într-o barcă albastră cu pânze, iar la întoarcere, în maşină, o lăsasem să stea lângă mine, în faţă, şi să ţină volanul. Fetiţa declarase că a fost o zi de vacanţă într-adevăr reuşită, dar după-prânz ne-am dat seama că nu mai aveam ce face. Stăteam amândoi pe treapta de la intrarea blocului, toropiţi de soarele greu, aşteptând să se întâmple ceva care să ne smulgă din somnolenţă. Liliana măsura din ochi strada de pe care arşiţa alungase până şi umbrele sfrijite ale caişilor de alături, doar-doar o apărea vreun cunoscut; eu moţăiam, cu spatele lipit de uşa care mirosea puternic a metal şi vopsea încinsă. Într-un târziu, prin pleoapele întredeschise, am observat capul lui Ringo apărând după colţul străzii Rafael. Nu Rafael-pictorul, ci un Rafael oarecare, Rafael pur-şi-simplu. Am fluierat şi caniche-ul alb a venit repede înspre noi, părea că nici nu-i pasă de căldură, mişcându-şi preocupat ciotul de coadă.

— Liliana, ţi-l prezint pe Ringo.

Nepoată-mea privea însă plictisită undeva, spre acoperişuri. Ringo s-a apropiat de mine, mult, şi-a plecat botul politicos. I-am scărpinat căpiţa de păr des şi creţ dintre urechi şi câinele s-a întins, mârâind satisfăcut. Zgarda îi alunecase nu ştiu cum, îi împiedica mişcările, şi am îndreptat-o strângând cureluşa cu o gaură-două.

— Mulţumesc, a clefăit caniche-ul alb, nici nu ştiţi cât mă stingherea.

— Cu plăcere, am răspuns automat. Apoi, deodată, luându-mi seama şi holbând ochii la el: Ringo!

— Da! a răspuns câinele. Am clipit, mi-am împreunat braţele la spate, le-am ciupit dureros, însă căţelul continua să fie în faţa mea, privindu-mă vesel şi enigmatic cu ochii lui de madonă.

— Ringo, tu... dumneavoastră vorbiţi?!

— Iar dumneavoastră vă miraţi.

— Trebuie să recunoaşteţi că... Liliana, Ringo vorbeşte!

— Aud, a răspuns fetiţa, ridicând umerii arşi de soare. Ce, nu ştiai? Apoi s-a ridicat în picioare, privind atentă spre acoperişul casei de vizavi, în care locuieşte persoana aceea urâcioasă. A înălţat alene o puşcă închipuită, a prins în cătare coşul de cărămidă, a plimbat cătarea de la coş la antena de televizor şi a tras două focuri, sfâşiind liniştea din jur. Surprins, Ringo a sărit într-o parte, apoi a privit în sus, întrebător:

— Nu se face. Aşa ceva nu se face. Puteai să mă previi.

Liliana n-a răspuns nimic; era ocupată să sufle fumul albastru, care ieşea în inele leneşe din ţevile de oţel brumat.

— Sunt oarbe, m-am justificat eu luându-i puşca din mână şi descărcând-o. Am trecut tuburile fierbinţi, care-mi frigeau palma, sub nasul negru al câinelui: sunt gloanţe oarbe.

— Totuşi... la ora asta... atâta zgomot...

— Domnule Ringo, am hotărât să schimb cursul discuţiei, v-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi explica totuşi...

— Avem eticheta, legile, rigorile noastre. Uite, vi-i prezint pe doamna şi domnul doctor Mihăiescu, care au ieşit să ia aer.

Pe celălalt trotuar treceau, căutând pe cât posibil refugiul fâşiilor de umbră, doctorul Mihăiescu şi cu soţia. Îşi târau burţile de câini şoricari pe asfalt, conduşi în lesă de o bătrână grasă. Văzându-l pe Ringo, şoricarul a lătrat subţire şi s-a smucit spre noi; numai intervenţia energică a băbuţei l-a oprit să treacă strada. Caniche-ul a lătrat scurt, de două ori, apoi şi-a întors botul spre mine, mârâind: „Ce înjosire!“

— Comunicaţi? am vrut să ştiu.

— Prin miros! a explicat Ringo. Aţi văzut cum umblă câinii, mereu cu nasul în pământ. Trotuarul, zidurile, pomii sunt poşta noastră, ziarul nostru, telefonul nostru. E drept că modul acesta de a comunica, privit cu superficialitate, are cu totul alte aparenţe.

— Aaaa... — a fost tot ce am reuşit să îngaim.

Caniche-ul alb a tăcut, adulmecând prin aer. S-a scuzat din priviri şi a pornit precaut, ridicând labele din faţă şi zăbovind o clipă asupra Fiatului roşu al prietenului meu Aurel, care dormita zece-douăzeci de metri mai încolo, tras lângă bordură. Liliana terminase de contemplat acoperişurile şi urmărea plină de interes manevrele căţelului. Ringo s-a apropiat prudent la trei-patru paşi de bara de protecţie nichelată, s-a încordat ca un arc, apoi s-a destins brusc, dispărând — umbră albă — în întunericul dintre roţi. De sub maşină s-a auzit un mieunat disperat, răguşit

şi antipatic, caroseria roşie s-a clătinat pe amortizoarele ei, recăzând la loc cu zgomot înfundat. O nălucă neagră-cenuşie a ţâşnit de sub automobil, a traversat strada, s-a căţărat pe gardul de lemn şi s-a pierdut în curtea moşneagului urâcios.

— Uite, aşa păţesc întotdeauna! s-a plâns Ringo, necăjit. A ieşit de sub maşină şi a venit să se aşeze lângă noi, pe scara de ciment de la uşa blocului. Iar mi-am pătat blana, să vezi ce-o să se supere Ada! Se întoarse astfel ca să-i putem vedea partea stângă a trupului rotofei, mânjită cu ulei şi îmbâcsită de praf ca o pâslă veche. Aşa-i, când ai de-a face cu motanii P.P.L.

— Cu ce? am întrebat mirat.

— Cu motani P.P.L. Adică...

— Parşivi, prudenţi, leneşi, i-o reteză Liliana, şi-mi aruncă o privire zdrobitoare de la înălţimea celor cinci ani ai ei. E cazul să ştii, domnule Ringo, şi-şi mută privirea spre caniche-ul care încerca să se curăţe cât de cât, că împotriva unor astfel de motani nu se poate acţiona decât cu artileria grea. Fii încântat că ai scăpat numai cu blana murdărită.

— Ce vreţi să spuneţi, domnişoară? ceru căţelul lămuriri suplimentare. Era puţin mirat de intervenţia bruscă a nepoatei mele.

— Că o să-ţi scoată ochii, a răspuns Liliana scurt. Şi o să te zgârie pe nas, tare de tot, un motan din ăsta.

Ringo mă privi mustrător-compătimitor cu ochii lui de madonă, în care strălucirea luptei începuse deja să pălească. Ce maniere, la un copil de cinci ani! Şi ce vocabular! Se uită apoi în susul şi în josul străzii, îndelung, rămânând câte-o clipă cu capul înclinat în fiecare parte, cu urechile săltate până la jumătate. Soarele ne bătea în cap, cum bate soarele la Bucureşti, în miezul verii; pe la 2—3 după-amiază, cu raze ca de plumb încins, topind streşinile, încremenind pomii, încingând piatra şi asfaltul.

— Nu arde nicăieri, a conchis caniche-ul alb, sfârşindu-şi incursiunea audio-vizuală în liniştea fierbinte a străzii. În schimb, cu căldura asta se petrec tot felul de lucruri bizare.

— La noi în bloc cineva şi-a luat câmpii, aşa am auzit-o pe mama spunând, se grăbi să declare Liliana. Cum vine asta, iei câmpul şi pleci cu el?

— Vedeţi, domnişoară, şi după cum începuse se cunoştea că Ringo are de gând să se lanzese într-o conversaţie lungă şi instructivă, din care un copil să aibă de tras numai foloase — vedeţi, asta e o expresie populară pentru o anumită stare de nelinişte şi agitaţie pe care şi căldura o poate provoca unor

persoane. E, ca să zic aşa — Ringo redevenise domnul demn şi puţin băţos de mai înainte, singura urmă a luptei cu motanul P.P.L. rămăsese doar blana murdară.

— Haideţi mai bine să bem o sticlă de Pepsi.

Caniche-ul alb m-a privit cercetător, fără ca pe faţă să-i citesc vreo urmă de ciudă pentru întreruperea neceremonioasă; numai undeva, în fundul ochilor negri, se aprinsese o scânteie.

— Să mergem, a încuviinţat, dar faceţi voi cinste, n-am un ban la mine.

★

Grădina cofetăriei „Poieniţa Copiilor” era acolo unde acum s-a săpat o groapă adâncă şi s-au turnat fundaţiile masive de beton ale unui super-hotel gigantic. De câte ori trecem pe lângă gardul şantierului, Ringo întoarce capul şi latră a aducere-aminte, Liliana ridică din umeri cu gestul ei obişnuit, săltându-şi ghiozdanul, şi eu oftez. Pentru că de acolo, din grădina cofetăriei „Poeniţa Copiilor”, de la una din mesele acelea caraghioase, din sârmă contorsionată şi cu placă de marmoră deasupra — am pornit noi spre Insula Oamenilor cu Pantaloni din Pânză de Corabie. Atunci, însă, am urcat cele câteva trepte de piatră fără nici o presimţire: Liliana, Ringo şi eu, încheind şirul.

— Ce luăm? am întrebat.

— Eu vreau casată, îngheţată de vanilie, parfait şi sirop de caise, a cerut Liliana pe un ton care nu admitea replică.

— Pepsi şi o savarină, a clefăit Ringo la urechea mea.

Eu am preferat îngheţată de fistic, şi un timp am tăcut toţi, ocupaţi cu bunătăţile răcoroase care se înşirau în faţa noastră. Apoi Liliana a sprijinit linguriţa de marginea farfurioarei şi s-a lăsat pe spate, privind visătoare cerul spălăcit. Ringo şi-a lins de pe bot ultimele fărâmituri de savarină, m-a rugat să-i torn Pepsi în pahar, s-a aşezat pe scaun şi a băut, ţinând paharul cu labele din faţă. Domnişoara care servea, adormită pe un scaun, a tresărit, s-a holbat o clipă la caniche-ul alb, având întipărită pe faţă o expresie de vagă uluială, apoi s-a cufundat din nou în somn, convinsă că visează.

— Ce-aş mai pleca, a spus încetişor Liliana, din fotoliul în care stătea ghemuită. Mama e la servici, tata în delegaţie, grădiniţa s-a închis, în colonie am fost, de ştrand m-am săturat...

— Şi unde te-ai duce? am întrebat, mai mult ca să mă aflu în treabă.

— Pe o insulă pustie să văd cum se trăieşte pe o insulă pustie, a răspuns fetiţa.

— Aş veni şi eu, a mormăit Ringo, privindu-şi chiorâş blana murdară.

— Parcă mie nu mi-ar place... am gândit cu glas tare, amintindu-mi de Insula Misterioasă, Insula Piraţilor şi alte câteva insule vestite care-şi dormeau somnul adânc în rafturile bibliotecii.

— Atunci să plecăm!

Liliana a sărit din fotoliul de nailon, a apucat linguriţa, a lipăit grăbită de câteva ori din îngheţata de vanilie aproape topită. Să plecăm chiar acum.

Câteva minute am tăcut toţi trei; de data asta, însă, era o tăcere încordată, care clocotea şi se umfla sub năvala gândurilor, gata să se spargă în mii de cioburi multicolore. Un autobuz a trecut pe bulevard la câţiva metri de noi, târând în urmă fără să ştie o coadă groasă şi neagră de fum. Ringo a strâmbat din nas când o undă fierbinte, trecând prin aerul încins, ne-a învăluit cu un miros de benzină.

— O insulă pustie, am mormăit eu. Cam dificil...

— De ce di... ficil? a vrut numaidecât să ştie Liliana. O insulă pustie cu nisip de coral, cu palmieri şi cu... cu locuitori — Liliana s-a înecat o clipă, ochii îi luceau aprinşi pe feţişoara smeadă, de mult n-o mai văzusem aşa, a înghiţit un nod şi a terminat dintr-o suflare cu locuitori care să poarte pantaloni din pânză de corabie. Asta-i.

— Dacă-i pustie, nu poate avea locuitori, a observat judicios Ringo. Nici măcar cu pantaloni din pânză de corabie.

— Ba poate! a spus înăbuşit Liliana. Doru, spune-i că se poate.

Eu, care sunt om mare, deşi niciodată nu fac caz de asta, ştiu că, într-adevăr, dacă doreşti foarte mult ceva, dorinţa ţi se îndeplineşte, chiar dacă pentru asta trebuie să lupţi. Aşa că am dat din cap, aprobând.

— Eu, în orice caz, merg, a spus Ringo. Decât să mă întorc acasă murdar, după ce am făcut baie chiar ieri...

— Tu vii? a întrebat fetiţa, privindu-mă în ochi.

Nu ştiam ce să răspund. Şedeam pe taburet, la masa cu tăblie de marmoră, soarele îmi încălzea ceafa, eram privit-sfredelit de ochii arzători ai Lilianei, şi de privirea adâncă, în care scânteia un licăr de maliţiozitate, a căţelului. Ce puteam spune? Am soţie, am un băieţel de unsprezece luni, la vârsta mea nu-ţi

mai arde să porneşti după insule pustii — nu, astea nu erau argumente pentru Liliana şi pentru caniche. Să le spun că m-am îmbolnăvit, ar râde de mine şi m-ar ocoli.

— Eu aş vrea să rămân cu Ştefănel, am încercat o explicaţie. Ştiţi, să mai aşteptăm până creşte şi el puţin şi să plecăm toţi patru...

— Cam cât ar fi de aşteptat? a vrut să ştie fetiţa.

— Ei, trei-patru ani, nu mai mult.

Atunci Liliana a râs încetişor, m-a privit cu ochii ei negri, gravi şi rotunzi, şi a spus, uite ce mi-a spus rar, parcă citind de undeva, ea, care habar n-avea încă să citească:

— Nu ştiu dacă peste trei-patru ani o să mai pot pleca spre Insula Oamenilor cu Pantaloni din Pânză de Corabie.

A făcut un gest scurt cu linguriţa şi stropi galbeni şi lipicioşi de vanilie au zburat în toate părţile. Ringo şi-a lins de pe bot ultima fărâmă de frişcă, râzând câineşte de figura mea pleoştită.

— Şi apoi, a adăugat Liliana, dacă vrei să fii un tată adevărat, află de la mine că toţi copiii vor să se mândrească cu părinţii lor. Ce ai făcut tu ca Ştefănel să se laude cu tine?

— Bine, dar sunt aviator! m-am indignat. Câţi copii au părinţi aviatori?

— Ha, ha! a râs acru Liliana. Când Ştefănel o să se ducă la grădiniţa aviatorilor, acolo toţi copiii au taţi aviatori.

Ăsta era un lucru la care nu mă gândisem. Mi-am scărpinat ceafa şi mi-am muşcat buza de jos. La urma-urmei, de ce nu? Marea, palmierii, nisipul de coral şi simpaticii locuitori cu pantaloni albi din pânză groasă de corabie. De ce nu? Băieţelul o să aştepte lângă mămica lui şi apoi va asculta cu gura căscată nemaipomenitele aventuri petrecute pe insula aceea ciudată şi depărtată, căci un lucru e sigur: insulele pustii sunt departe, şi e foarte greu de ajuns la ele. Ne vom întoarce încărcaţi cu daruri, nuci de cocos şi scoici cu spirala bizar răsucită şi seminţe de flori nemaivăzute pe care le vom sădi în lădiţele de pe balcon.

— Dar părinţii tăi? am făcut o ultimă încercare şi atunci Liliana a închis o clipă ochii şi când i-a deschis ţâşnea din ei o lumină triumfătoare, şi n-am înţeles decât mai târziu, pe mare, răspunsul rostit cu glas răspicat, aproape aspru, cu certitudine:

— Părinţii mei mă iubesc!

Am trezit-o greu pe domnişoara cea somnoroasă, i-am plătit îngheţatele, şi am mers acasă să ne pregătim de drum. Liliana şi cu mine am urcat în lift, Ringo a preferat să ţupăie pe scări până la etajul 4.

— Mie liftul îmi dă ameţeli, a declarat caniche-ul alb. Şi a pornit în sus, sărind câte două trepte deodată.

Ne-am şters bine tălpile de praful fierbinte al oraşului la uşă, am intrat în holul răcoros, cu obloanele trase, covoarele groase înăbuşind paşii. M-am lăsat pe vine în faţa bufetului, am deschis uşa grea de stejar lustruit...

— Pe unde aţi hoinărit până acum? am auzit vocea Agnesei, soţia mea.

Am încremenit cu o conservă de compot de ananas în mână; na, cum se duce totul pe râpă. Liliana a salvat însă, situaţia:

— Vrem să-i dăm lui Ringo compot de ananas. Îi place foarte mult şi a arătat cu degetul spre căţelul care se ghicea ca o pată albă în penumbra camerei.

— După ce că adunaţi toate potăile de pe stradă, le mai hrăniţi şi cu delicatese, a observat acru Agnes, a cărei pasiune recunoscută au fost şi rămân pisicile. Ia treci, matale, la bucătărie, s-a adresat lui Ringo, şi n-avea vocea cea mai dulce când a spus asta.

Caniche-ul a ieşit cu ciotul de coadă în bernă, iar Agnes s-a întors spre mine:

— Te rog să rămâi cu băiatul până mă întorc, am de făcut câteva cumpărături. Dacă se trezeşte, îi dai fosfarin.

Am crezut că scap jos cutia de compot, şi ca să nu-i dau drumul, am pus-o încet pe parchet.

— Bine, am oftat resemnat.

Agnes s-a întors, a ieşit, i-am auzit tocurile ţăcănind pe scări şi am simţit o strângere de inimă. Ce-ar fi totuşi... cine o să aibă grijă de băieţel când Agnes n-o să fie acasă... şi...

— Bunica, a răspuns Liliana. M-am întors mirat, spre ea:

— Poftim?

— Bunica, a repetat fetiţa. Bunica o să aibă grijă de Ştefănel când Agnes n-o să fie acasă.

Am scos din dulap un rucsac de doc, vechi şi decolorat, însă solid, cu curele groase şi catarame încă strălucitoare. Ne-am dus la bucătărie să-l eliberăm pe Ringo, şi căţelul s-a cutremurat când am deschis uşa; apoi, văzându-ne singuri, s-a liniştit:

— Brr, a spus, credem că vreţi chiar să-mi daţi compotul ăla nesuferit.

Am deschis cămara şi m-am apucat să umplu rucsacul: conserve de carne, pesmeţi, ciocolată, portocale.

— N-are rost, a arătat Liliana spre portocalele aurii. Insulele pustii sunt pline de portocali, puteai să ştii asta. Şi banani, şi

piersici, şi cocotieri, şi arbori de pâine. Trebuie să mai luăm doar sare, chibrituri, lumânări, cuţite, lanterna ta de vânătoare. A arătat cu degetul frânghia de rufe, prinsă într-un cui bătut în perete: şi asta. Şi... a chibzuit o clipă, căznindu-se să-şi împreune sprâncenele, şi o cutie cu ceară de parchet.

— Ce să facem cu ceara de parchet? am întrebat-o nedumerit.

Erau altele, mai importante de luat, până la ceara de parchet. Ringo a mârâit un hmm, ironic, a schimbat o uitătură rapidă cu nepoată-mea, şi amândoi m-au privit cu milă.

— Bine, m-am dat bătut, şi am îndesat ceara de parchet între conserve şi cutia cu sare.

— Barca de cauciuc, a cerut Liliana.

— Da, ăsta era un articol de care nu ne putem lipsi. Am scotocit în dulapul din perete şi am apărut cu barca portocalie, dezumflată şi făcută sul. Am desfăcut-o şi am început s-o umflu cu pompa specială ataşată la ea. Trebuia să ne convingem că totul funcţionează normal. Barca era aproape umflată când din dulapul rămas deschis s-au auzit zgomote de luptă, urmate de un uruit ca de avalanşă şi Ringo a apărut dintre rochiile şi paltoanele căzute de-a valma, ducând în bot o pălărie cu formă nemaivăzută — un fel de cască colonială veche, din plută, îngălbenită de vreme, şi cu un voal minuscul prins de borul îngust. Liliana a înşfăcat fără o vorbă relicva, punând-o peste părul negru, a potrivit sub bărbie cureluşa îngustă, a dat capul pe spate, mult, ca să ne poată privi din adâncimea pălăriei prea largi pentru căpşorul ei mic, a tras aer în piept, adânc, apoi a expirat scurt:

— Să mergem!

— Un moment, am potolit-o, nu putem lăsa băieţelul singur. Dacă se scoală din somn şi începe să plângă? Şi asta, am arătat spre barca portocalie, umflată, nu putem merge cu ea aşa.

Ringo a scos, răsucindu-şi cu o mişcare savantă capul creţ, dopul din bordajul întins al bărcii de cauciuc, şi aerul a ţâşnit zgomotos afară.

— L-am lăsat pe el să împacheteze barca la loc, cum s-o pricepe mai bine, iar Liliana şi cu mine am intrat tiptil în camera băieţelului.

— Scoate-ţi pălăria asta, i-am şoptit fetiţei, altfel îţi sperii verişorul.

— Crezi? s-a mirat Liliana, dar a lăsat casca colonială jos, pe covor, şi voalul micuţ s-a unduit ca o creastă de val în jurul

borului tare. Ne-am aplecat asupra patului: Ştefănel dormea liniştit, pe spate, cu mânuţele în lături şi cu pumnişorii strânşi.

— Nici nu-i trece prin cap că noi plecăm, a şoptit Liliana, şi mi s-a părut că surprind un fel de regret în glasul ei. S-a aplecat, ridicându-şi pălăria, şi am ieşit pe vârfuri, închizând binişor uşa.

— Ce-ar fi să-l luăm totuşi şi pe el, am propus timid, arătând cu capul spre uşa care abia o închisesem.

Fetiţa m-a fulgerat de sub voalul ei cu privirea aceea care spunea atâtea, fluturând evaziv mâna cam în dreptul locului unde trebuia să i se găsească tâmpla; sub pălăria imensă nu se ghicea nimic.

Ne-am dus la bucătărie, Ringo terminase de împachetat barca, făcuse treaba mai bine decât i s-ar fi putut pretinde unui caniche obişnuit şi aştepta privind întrebător spre uşă.

— Uite, am spus, stăm până când vine Agnes, şi când vedem că intră în casă, coborâm pe scara din dos.

Ne-am îmbulzit toţi trei în balconul micuţ, Liliana şi-a scos iar pălăria, să n-o vadă vreun vecin cu ea pe cap şi să bănuiască ceva. Priveam acoperişurile, coşurile de cărămidă, ferestrele, coroana castanului de vizavi, antenele de televizor, strada dormitând sub soare, locuri dragi nouă, de care ne despărţeam plecând în necunoscut. Am simţit o strângere de inimă inadmisibilă pentru un aviator, oceanul imens, insula necunoscută, ai noştri rămânând încrezători să aştepte, şi deodată m-a inundat ceva fierbinte şi amar, pumnii strânşi prin somn ai băieţelului, sprijinul şi certitudinea întoarcerii noastre.

Liliana se smiorcăia sub clopotul de plută, ocrotită de voal, dar când m-am întors spre ea, a plecat brusc capul, nelăsându-mă să-i văd ochii. Se uita ţintă la balustrada de metal a balconului, tare o mai interesa balustrada!

— Acolo stau eu, a arătat Ringo cu laba albă spre blocul acela cenuşiu din colţul străzii Rafael pur-şi-simplu.

N-am răspuns, eram fiecare cu gândurile noastre, aşa cum se cuvine înaintea unei călătorii lungi şi depărtate.

Mă întrebam tocmai dacă vom reuşi să ne întoarcem înainte de a ni se termina concediul, când Liliana m-a tras de mânecă:

— Jos! a şuierat fetiţa, vine Agnes!

Ne-am lăsat pe vine, şi la adăpostul balustradei am intrat în casă. Am aşteptat în hol cu inima bătând (Liliana şi Ringo erau deja la bucătărie) să aud liftul oprindu-se pe palier. Toc-toc, paşii opriţi la uşa apartamentului nostru.

Am fugit prin coridorul îngust, uşa de la scara de serviciu era deschisă şi Ringo dispărea spre platforma micuţă de la etajul trei. Mi-am aruncat rucsacul în spate şi m-am strecurat afară, căutând să fac cât mai puţin zgomot. Din gangul care dădea în stradă, căţelul şi Liliana mă priveau îngrijoraţi; la picioarele lor stătea barca de cauciuc, făcută sul. Le-am făcut semn să stea liniştiţi, lipindu-mi arătătorul de buze. Dintr-un salt eram lângă ei, la adăpostul întunericului umed de sub bolta de ciment, pe care nici vara toridă nu reuşea s-o încălzească puţin.

— Mergem — am spus, şi Liliana a ridicat barca de cauciuc. Ringo ducea pălăria în bot; ca să nu dăm de bănuit, am ieşit pe stradă câte unul. Ne-am întâlnit la colţul străzii, ne-am privit o clipă şi am pornit.

Drumul a fost greu, mai ales după ce am ieşit în ocean. Erau însă valuri albastre, talazuri înalte cu creste albe care ne săltau binevoitoare pe spatele lor uriaş; erau peşti zburători care ne încântau cu salturile graţioase şi cu carnea lor gustoasă, atunci când vreunul din salturi se termina în tigaia noastră; erau amurgurile nemaivăzute, care-şi proiectau pe cerul trandafiriu-albastru goana nebună a luminilor. Liliana se strângea în mine, niţel înfricoşată, căţelul se ducea în partea din faţă a bărcii, „la prova“, cum spun marinarii, şi asistau la spectacol stând cuviincios cu o labă proptită în bordul portocaliu, şi cu cealaltă ridicată în aer, semn de netăgăduită nedumerire şi admiraţie. întreaga noastră escortă de: rechini, thoni, bonite, delfini — şi mai târziu, când ne-am apropiat de insule, s-au adăugat păsările — se liniştea la acest ceas, scoţând din apă capetele uluite, cu ochi holbaţi, şi plescăind uşor cu cozile uriaşe oceanul care se înnegrea din ce în ce. Toţi, de-a valma, câini, oameni, păsări, peşti, până şi barca de cauciuc, priveam puţin neîncrezători, puţin neliniştiţi, somptuoasa scufundare a soarelui în mare. Oare va răsări din nou a doua zi? Liliana, cel puţin, nu adormea până nu reuşeam s-o conving că mâine va fi iar lumină şi căldură. Toată siguranţa şi vitejia ei se topeau odată cu dispariţia mingei strălucitoare în valuri, şi începeam să cred că dacă ar fi trebuit să plecăm noaptea, călătoria noastră nici n-ar mai fi avut loc. Nopţile de aici erau frumoase şi ciudate, aminteau nopţile mele de zbor, cu miliarde de stele răspândite pe cer şi cu fosforescenţa ciudată a organismelor minuscule care domiciliau în valuri. Ringo dormita la locul lui de la prova, tresărind din somn şi mârâind încetişor ori de câte ori un rechin se apropia

prea mult de barcă. Uneori, vâra o labă în apă, apoi o scotea plină cu tot felul de crustacei şi moluşte mărunte şi strălucitoare.

Dimineaţa începea la bord cu spălatul, adică eu, obosit de veghea de peste noapte, eram trezit de o şuviţă subţire şi încă rece pe care Liliana mi-o turna după ureche din găleata de pânză impermeabilă. Deschideam greu ochii şi primul lucru care-l vedeam era pălăria imensă a nepoată-mi, privirea atentă şi brizele strânse, dintre care, datorită imensei concentrări, probabil, ieşea vârful trandafiriu al limbii de fetiţă obraznică. De la locul lui caniche-ul alb supraveghea undiţele, anunţându-ne când se prindea câte un peşte. Dacă pescuitul mergea slab, deschideam conservele luate de acasă, însă preferam să nu ne atingem de ele — nu puteam şti ce ne rezervă viitorul. În timpul mesei, începeau certurile privitoare la direcţia care trebuia urmată. Nu mă amestecam, rolul meu era să menţin un drum care mi se dădea — la asta mă pricepeam, face parte din meseria mea. Ziua după soare, noaptea după stele, legam pânza catargului de aluminiu, înalt de-abia doi metri, astfel încât la pupa bărcii rămânea o dâră dreaptă de spumă. Neştiind însă poziţia exactă a insulei pustii pe care o căutam, lăsam alegerea drumului în seama celorlalţi doi; aveau ei semnele lor, Liliana închidea ochii şi un viitor de cută se adâncea între sprâncenele strânse. Ringo adulmeca, socotea cu glas tare direcţia vântului faţă de axa nas-coadă. Apoi îşi apropiau capetele, cârlionţii albi se amestecau cu părul negru, care începuse să-şi piardă luciul — of, nu ţi-ar strica deloc un spălat pe cap, dragă nepoată — şi rezultatul era întotdeauna acelaşi: cam pe-acolo, indica mânuţa subţire, cu încheieturi caraghioase, de copil mic, a nepoată-mi. „Părerea mea e aceasta”, spunea Ringo, şi laba albă arăta un punct precis pe orizont. Diferenţele erau mici, ei doi însă se luptau pentru fiecare jumătate de grad; atunci alegeam calea de mijloc, care-i împăca şi-i indigna în aceeaşi măsură. Uneori era înnourat şi neputând menţine direcţia după soare sau stele, caniche-ul devenea autoritatea supremă la bord: se plimba de colo-colo prin barca micuţă şi instabilă, adulmecând preocupat şi corectând el însuşi, lăsându-se cu toată greutatea albă a trupului cârlionţat pe cârmă. Urma de spumă a bărcii noastre rămânea pe faţa albastră-cenuşie a oceanului.

★

Liliana îşi desfăcuse codiţele şi prinsese panglicile albe la borul pălăriei de plută, cam acolo unde îşi închipuia ea că se află ceafa. Acum mergea prin barcă cu pieptul împins înainte, grozav de mândră, umflându-se în pene şi poticnindu-se la fiecare pas de rucsacul desfăcut, de vâsle, de Ringo, care pritocea liniştit în umezeala veşnică de pe fundul bărcii.

— Doru, mi-e sete, a cerut fetiţa pe neaşteptate, şi am tresărit.

— Nu poţi să aştepţi până la masă? am mormăit prefăcându-mă că m-a smuls din visare, în realitate nevrând să mă arăt îngrijorat. Nu mai plouase de mult, şi în bidonul din plastic mai erau doar câteva căni de apă călduţă.

— Mi-e sete! a insistat Liliana, n-am băut nimic de aseară.

— Uite, m-am hotărât, trebuie să vă spun ceva.

— Ringo, amiralul vrea să ne vorbească — s-a întors Liliana spre caniche, dar căţelul se săltase deja de pe fundul bărcii, ciulindu-şi urechile pe jumătate, ca toţi cei din rasa lui. Eram neliniştit, cine ştie cât mai aveam de colindat pe ocean, şi dacă cerul se încăpăţâna să rămână albastru... Până acum ascunsesem echipajului lipsa de apă, nu voiam să stârnesc panică la bord, dar cantitatea de apă rămasă făcea necesară o strictă raţionalizare. Aşa că le-am explicat, fără multe cuvinte, de ce trebuie să ne limităm la două căni de apă pe zi.

— Ura, a strigat Liliana, o să suferim de sete!

— Nu-i nici o plăcere, a strecurat Ringo ptintre dinţi. A aşteptat ca Liliana să meargă la prova, să se laude delfinilor că va suferi de sete în mijlocul oceanului nemărginit, şi s-a apropiat de mine.

— De-aia n-ai mai băut apă de trei zile, a şoptit, şi bărbiţa lui creaţă mi-a mângâiat urechea. N-aş vrea s-o dezamăgesc pe fetiţă, dar nu-i nevoie să facem economie de apă. Asta, bineînţeles, a adăugat uşor stingherit, după o scurtă pauză — asta numai dacă vă convine să beţi apă cu miros de păr ud de câine...

L-am privit întrebător.

— Da, a explicat Ringo, blana mea reţine sarea din apa de mare, sarea rămâne pe blană, şi apa care se scurge de pe labe e bună de băut. Atât doar că...

Am vrut să-l îmbrăţişez, dar m-a reţinut aerul lui demn. S-a apropiat de marginea bărcii, s-a căţărat pe bordul umflat ca un cârnat, şi-a muiat laba în valuri, a scos-o şiroind de apă, a lins şuviţele care se scurgeau din părul des, şi mi-a făcut cu ochiul:

„OK, e în regulă”. A venit din nou lângă mine, mi-am pus mâna căuş sub laba lui ridicată şi mi-am lins din palmă câteva picături de apă sălcie, mirosind a câine uitat în ploaie, totuşi apă limpede, apă dulce, apă de băut.

După două zile a plouat şi bidonul de plastic s-a umplut iar cu apă proaspătă.

★

— Mâine dăm de pământ — a spus Ringo într-o seară, înainte de culcare. Fetiţa a încuviinţat din cap, şi caniche-ul a continuat: atât numai că nu ştiu ce fel de pământ e acela. Liliana s-a ghemuit în culcuşul ei de pe fundul bărcii şi a adormit. Ringo s-a retras la postul lui de veghe de la prova, şi în curând am auzit de acolo un sforăit uşor şi monoton, ca de motoraş electric. Rămăsesem singur cu stelele şi cu luna care aici, spre ecuator, pluteşte pe valuri ca o barcă cu marginile mult ridicate. M-am sprijinit de bara cârmei, privind fetiţa adormită: pleoapele subţiri sub care alergau visuri, genele lungi. Lângă bord a alunecat o umbră neagră, o coadă imensă ă căzut greu, pleoscăind înfundat, şi câţiva stropi săraţi de ocean au sărit în barcă. Mi-am scos puloverul de lână pe care mi-l puneam întotdeauna noaptea, ca să nu răcesc, şi am acoperit-o pe Liliana cu el. Fetiţa s-a întins, în somn, şi un zâmbet cald i-a apărut pe feţişoara bronzată şi trasă, de oboseala călătoriei. „Se visează în insula ei“, mi-am zis. Ce o atrăgea spre misterioasa Insulă a Oamenilor cu Pantaloni din Pânză de Corabie? Ce puteri se răsuceau sub fruntea ei micuţă în fiecare dimineaţă, pentru ca să-mi indice cu siguranţă în glas, arătând un punct anume pe suprafaţa oceanului nesfârşit: „Într-acolo!?“ Ştiam, ca aviator, ce am de făcut când trebuie să ajung în vreun loc îndepărtat de pe globul pământesc: căutam pe hartă, trasam raidul, calculam cu rigla de navigaţie, cu raportorul, iar în avion aveam busola şi radiogoniometrul care să mă scoată la verticala punctului dorit. Dar Liliana? În barca asta de cauciuc în care abia încăpeam nu exista nici o busolă prăpădită, necum, un radiogoniometru — auzi, radiogoniometru! „E atât de simplu!“ spunea Liliana. Închid ochii, mă gândesc mult, mult de tot la insula mea nevăzută şi simt parcă ceva care mă trage s-o descopăr, şi atunci întind mâna şi-ţi arăt pe unde s-o iei.

Încercasem şi eu, dar nu reuşeam niciodată: la mine, peste imaginea nemaivăzutei insule se suprapuneau tot felul de

gânduri şi întrebări, dacă o să ne ajungă apa de băut, cum s-o fi descurcând bunica cu Ştefănel, dacă Liliana n-o să facă urticarie pentru că mănâncă prea multe conserve...

Umbra aceea neagră a lunecat din nou pe lângă barcă şi de la prova s-a auzit mârâitul lui Ringo, ameninţător. Mi-am ridicat ochii spre cer, stele, multe stele, şi toate îmi spuneau în limbajul lor mut că m-am depărtat prea mult spre sud de ruta care îmi fusese indicată. Am cârmit, şi bolta de catifea însemnată cu ţinte de aur s-a rotit deasupra noastră şi am oftat, liniştită. Eram pe drumul cel bun.

★

Dimineaţa au apărut primele păsări, şi la prânz pluteam deja într-o strâmtoare largă, care despărţea două insule, joase şi înverzite. Spre est se mai zăreau moţuri ciufulite de palmieri, ieşind parcă direct din mare, şi munţi stâncoşi, cu vârfurile înzăpezite. Ringo şi Liliana, clătinau sceptici din cap; nu, nici una nu-i insula noastră. Insulele pustii sunt izolate, la distanţe mari de ultimul pământ locuit, pe când aici, dacă priveai atent, puteai vedea pirogile lungi întinse la soare pe plajele aurii. Hotărât, mai era de mers până în insula noastră! Trebuia însă să ne împrospătăm proviziile de fructe, apa de băut, şi apoi eram sătui de atâta clătinat pe valuri încât voiam să simţim pământul sub tălpi!

Am ales o insulă stâncoasă şi am acostat. Am sărit în apa până la genunchi şi am tras barca pe nisip; pânza cauciucată a hârşâit pe cochiliile scoicilor aruncate de valuri pe mal.

Liliana a păşit peste bordul de cauciuc, s-a aplecat, a luat un pumn de nisip şi a lăsat pulberea auriu-roşcată să i se strecoare printre degetele subţiri; a aruncat în sus nisipul rămas în palmă, privind apoi cu atenţie cum cade şi se amestecă cu nisipul plajei.

— Nisip coraligen, a declarat Ringo, la fel de grav, amuşinând cu nasul negru de care se lipiseră bucăţele sidefate de scoici.

— Haidem după fructe, i-am grăbit eu. N-aveam nici un fel de sumbră presimţire, dar nu-mi plăcea să zăbovesc pe un ţărm necunoscut.

— Ce facem cu barca? a vrut să ştie Liliana.

Am tras ambarcaţiunea mai sus, pe nisipul uscat, am scos afară toate lucrurile dinăuntru şi am dezumflat-o. Am scos apoi aerul care mai rămăsese între cute şi am împachetat-o într-un balot compact, în timp ce Ringo şi fetiţa adunau în rucsac calabalâcul împrăştiat în toate părţile. Tocmai demontam catargul de aluminiu şi împăturеam vela micuţă, când am văzut-o pe Liliana scoţând cutia cu ceară de parchet din fundul rucsacului, şi punând-o deasupra.

— Ce faci acolo? am întrebat, şi nepoată-mea a făcut, un gest nerăbdător cu mâna: las’că ştiu eu.

Am pornit în pădure, Ringo în frunte, Liliana după el, ca o ciupercă cu panglici sub bărbie, şi eu în ariergardă, cocoşat sub rucsac şi ducând barca de cauciuc sub braţ.

— Să luăm cât mai multe nuci de cocos, a propus Ringo, arătând cu capul spre nucile întregi sau în diverse stadii de putrefacţie, de care ne împiedecam la tot pasul. Le înşirăm pe o frânghie, legăm frânghia de barcă, nucile plutesc după noi, nu ocupă nici loc, iar laptele de cocos e hrănitor şi ţine loc de apă.

— Eu prefer banane, a spus Liliana. A ridicat mâna, arătând spre un evantai de frunze verzi gigantice, ţâşnite parcă dintr-un trunchi scurt şi gros. În mijlocul evantaiului se vedeau atârnând ciorchini grei de banane. Liliana s-a repezit înainte, dar caniche-ul alb i-a sărit în faţă, muşcând aerul cu un clănţănit scurt chiar lângă gleznele zgâriate şi bronzate ale fetiţei:

— Stai!

Liliana s-a oprit, mirată. Caniche-ul s-a culcat pe burtă în iarba aspră, şi ne-a făcut semn să ne întindem pe jos. A ridicat capul creţ, adulmecând neliniştit, iar eu am schiţat o mişcare...

Ziiuuu — a şuierat ceva greu deasupra mea, şi o lance lustruită, cu vârful dintr-un cioc ascuţit de peşte-spadă, s-a înfipt în scoarţa aspră a palmierului la a cărui rădăcină eram întinşi.

— Înapoi! am strigat. Am aşteptat până când Ringo a venit lângă noi, am apucat-o pe Liliana de mână şi am început să fugim spre plajă. Printre liane am văzut plaja plină de bărbaţi cu pielea aurie, care ţineau în mână suliţe şi săbii, şi atunci ne-am răsucit în loc, alergând spre interiorul insulei. Din fericire pentru noi, pentru că populaţia locală intuise că vom fugi spre mare şi

dăduse buzna pe plajă, aşa că drumul spre interiorul, insulei era larg deschis.

— Bine că n-am lăsat barca acolo, a spus gâfâind Liliana, când ne-am oprit o clipă să ne odihnim. Fugim până la celălalt ţărm al insulei, punem barca pe apă, şi...

— Numai să avem timp, a observat Ringo. Ăia vin după noi, s-o ştergem!

Am alergat prin pădurea aceea până ni s-a urât; sudoarea curgea de pe noi şiroaie, dar n-aveam timp să ne oprim. Uneori, auzeam răcnetele celor care fugeau după noi, şi atunci orice urmă de oboseală dispărea din picioarele noastre sleite. În cele din urmă am ajuns la baza unui platou înalt; ca să ajungem sus trebuia să urcăm printr-o albie secată, pe care torentele o săpaseră în stânca dură.

— Ăsta e bulevardul mare al insulei, ne-a informat căţelul, ridicând nasul din pământ. Cred că e singurul drum pe care se poate ajunge, sus.

Am început să urcăm, adăpostindu-ne după bolovanii lustruiţi de ape; credeam că ne vom putea, în sfârşit, odihni, când un răcnet teribil s-a înălţat de jos, din valea înverzită, şi cohorte întregi de indigeni aurii au început, să urce prin albia torentului, pe urmele noastre.

— Ceara de parchet! a strigat Liliana, şi a alergat, la rucsacul burduşit, pe care îl lăsasem în iarbă. M-am pocnit cu palma peste frunte, am desfăcut cu mişcări febrile fermoarul, am scos cutia galbenă cu litere roşii şi albastre şi am fugit apoi în jos, printre pereţii de granit, fără să iau în seamă suliţele care vâjâiau în jurul meu. Am ales un loc îngust, unde pietrele erau mai lustruite, am desfăcut cutia şi m-am apucat să ung pereţii netezi şi fundul văii cu ceară de parchet. Mi-am sfârşit treaba într-un timp record şi am alergat iar în sus, urmărit de o grindină de suliţe şi pietre aruncate cu praştia. Liliana şi Ringo aşteptau ascunşi după stânci; m-am întins lângă ei, urmărind ce se petrece în vale. Avangarda băştinaşilor se apropia în trap săltat de porţiunea unsă cu ceară de parchet. Au năvălit strigând, agitându-şi suliţele, o clipă picioarele lor au alergat în gol accelerând nebuneşte, apoi s-au prăvălit înapoi, dându-se de-a dura pe fundul strâmt al văii, mânjit din belşug cu ceară de parchet „Lux“ «face oglindă parchetul dumneavoastră». Au urmat alte şi alte valuri de luptători înfuriaţi, toţi strigau, alergau, dar zelul lor se dovedea zadarnic în faţa imbatabilei bariere lunecoase din ceară de parchet. În cele din urmă, după ce ne-am

convins că pe aici nimeni n-o să poată trece, ne-am continuat drumul spre cealaltă parte a insulei, traversând platoul. Mergeam în şir indian, Ringo mirosind, Liliana ducând miraculoasa cutie cu ceară de parchet şi eu, cu rucsacul şi barca de cauciuc. Am mers destul de mult, în faţă, peste vârfurile palmierilor, începuse să se vadă dunga azurie a mării unindu-se cu cerul trandafiriu al apusului. Speram să plutim pe mare înainte de lăsarea întunericului, nu-mi convenea deloc să petrecem noaptea pe insula asta, inospitalieră. Tocmai deschisesem gura să încep un marş vioi, când Liliana s-a oprit brusc în faţa mea, atât de brusc că am fost nevoit să sar în lături ca să nu ne ciocnim. S-a oprit, s-a lovit cu o mână peste capul descoperit, cu cealaltă strângând la piept cutia galbenă, şi a întrebat, încet, ca şi cum nu-i venea să creadă că într-adevăr s-a putut întâmpla aşa ceva:

— Nu ştiţi cumva unde e pălăria mea?

★

— Fără pălărie nu plec de-aici, a spus Liliana. A aşezat pe jos cutia cu ceară de parchet, s-a instalat lângă ea, proptindu-şi obrajii în pumnii strânşi, şi sprijinind coatele în genunchii ridicaţi. Ajungea să te uiţi la ea ca să-ţi dai seama că, într-adevăr, n-are să se mişte din loc fără blestemata aia de pălărie.

— Încearcă să-ţi aminteşti când ai avut-o ultima oară pe cap, i-a cerut Ringo.

— Când am întins mâna după banane era la locul ei; ţin minte că am dat capul pe spate ca să pot privi mai bine. Pe urmă au aruncat cu suliţa în Doru, şi atunci când am fugit o aveam tot în cap. La defileu... Oof, a gemut fetiţa, acum ştiu. Când am urcat defileul ăla lustruit cu ceară de parchet, am scos-o şi am lăsat-o să atârne pe ceafă, prinsă în panglici. Probabil s-au rupt panglicile şi...

— Ringo, fii amabil şi du-te după pălărie, l-am rugat pe caniche. Se întunecă şi noi tot nu vedem nimic pe bezna asta. Ne întâlnim pe malul mării. Semnal de recunoaştere — melodia asta — şi am fluierat primele măsuri din „Vine, vine primăvara”.

Ringo a dat înţelegător din cap, s-a uitat cruciş la Liliana care a plecat vinovată ochii şi a dispărut în trap mărunt, înghiţit de masa verde a pădurii. Era, de fapt, o pădure ciudată, copacii înalţi, cu trunchiuri drepte, formau parcă coloanele unei săli, susţinând o cupolă imensă de frunze. Liane şi tufişuri puţine,

iarba aspră şi săracă de pe solul tare şi uscat uşurau mersul şi speram ca Ringo să apară în cel mai scurt timp, cu faimoasa pălărie în bot. Abia am izbutit s-o urnesc pe Liliana, voia să aştepte căţelul în locul unde ne despărţiserăm. Am convins-o cu greu că e mai bine pentru toţi să zăbovim cât mai puţin pe insulă şi într-o jumătate de oră de mers întins am ajuns pe plaja din cealaltă parte a insulei. O plajă stâncoasă, îngustă, inospitalieră. Am desfăcut barca, am umflat-o şi am ascuns-o între stânci, gata de drum. Nu-l mai aşteptam decât pe Ringo. A venit mai repede decât speram, am auzit întâi tocănitul mărunt al ghearelor boante pe pietre, şi primele măsuri din „Vine, vine primăvara” îngânate pe nas. Căţelul a apărut la fel cum plecase, adică fără nici o pălărie. Ne-a povestit, gâfâind, că a mers pe urmele noastre până la defileu; acolo, lângă stâncile după care stătuserăm ascunşi, era acum o tabără întinsă, cu colibe din frunziş şi un foc mare în mijloc.

— Cum au putut urca? a vrut Liliana să ştie şi caniche-ul a spus înciudat:

— Au adus nisip de pe plajă, şi l-au presărat pe unde era ceară. Am dat târcoale taberei, şi-a continuat Ringo povestirea, nu m-am putut apropia prea mult, focul luminează puternic, şi pădurea, acolo, e destul de rară. Am putut totuşi să văd pălăria în capul şefului de trib: părea foarte mândru de trofeu, în special panglicile albe îl încântau grozav, le mângâia tot timpul. Aş mânca ceva, încheie, pe neaşteptate, caniche-ul trista sa expunere.

Am deschis una din preţioasele noastre conserve, şi, în timp ce mâncam, am ţinut un sfat de război. Trebuia o acţiune fulger, care să năucească populaţia băştinaşă, iar noi, profitând de uluirea lor, să le luăm înapoi pălăria şi să o ştergem, înainte ca ei să se lămurească despre ce e vorba.

— Ceara de parchet... a făcut gânditoare Liliana.

Am privit-o întrebători.

— Ceara de parchet nu ne poate ajuta, a încheiat fetiţa cu regret. Trebuie să găsim altceva.

Asta ştiam şi noi. Ringo a propus o maşină blindată sau măcar o mitralieră, dar de unde să iei o maşină blindată în mijlocul oceanului? Pe lângă asta, personal, soluţiile de forţă îmi repugnau.

— Trebuie să-i speriem, să-i uluim, am spus. Şi apoi să sărim ca nişte tigri, să le luăm pălăria. Tigri... M-am oprit o clipă, am prins ideea din zbor, mi-am înşurubat-o bine în cap, să nu plece

mai departe. Sigur, asta era: tigri. Ringo, Ringo, dragă, tu ai văzut vreodată tigri?

— Tot un fel de pisică, doar că-s mai mari, a căscat caniche-ul dispreţuitor. Şi apoi, aici nu trăiesc tigri.

— Da, dar putem fabrica unul, am replicat. Cu atât mai mult or să se sperie, când se vor trezi cu o jivină necunoscută şi feroce nevoie-mare dând buzna între ei.

Liliana a aplaudat, solemnă, fără să se clintească de pe piatra turtită pe care şedea. Era răcoroasă noaptea acolo, pe malul oceanului, şi am obligat-o să-şi pună puloverul meu de lână groasă.

— Totuşi, de unde luăm tigrul? a vrut să ştie Ringo.

— Uite-l aici, lângă noi, am arătat cu degetul în jos, şi căţelul a făcut un tur de inspecţie în jurul ciotului său de coadă.

— Un tigru simpatic, am adăugat în timp ce se învârtea, deşi n-ar fi stricat, pentru ocazia asta, să aibă coada mai lungă...

— Nu cumva... a sărit Ringo ca ars.

— Ba da, dragă prietene.

— Cum? m-a iscodit Liliana.

— Cu Carbocif, am răspuns, cu Carbociful din rucsac. Am scotocit într-unul din buzunarele exterioare, cel în care ţineam o pungă de plastic cu feşe, iod, vată, şi tot felul de pilule şi tablete. Am scos cutiuţa de carton cu capac verde, am deschis-o: uitaţi-vă!

Liliana a aprins lanterna mea de vânătoare, o lanternă grea, masivă, cu patru baterii, pe care n-o putea ţine decât cu amândouă mâinile.

— Stinge! m-am răstit la ea, lumina se vede la cinci kilometri pe o noapte ca asta! Atât ne mai lipseşte, să ne pomenim cu musafiri!

— Nu cred că pleacă ei de lângă foc noaptea, a suspinat caniche-ul alb, încă alb. S-a apropiat, şi-a lipit capul creţ de picioarele mele şi a fornăit pe nas, jignit. L-am pictat cum am putut mai bine cu pastila aceea de cărbune, l-am dungat cât mai fioros cu putinţă, i-am adâncit umbrele de sub ochi ca să-i dau un aer feroce, şi l-am povăţuit să mârâie lugubru. Până să termin a răsărit luna, şi când totul a fost gata, la picioarele noastre, pe plajă, se afla un tigru micuţ şi cârlionţat, cu coadă scurtă şi ochi imenşi.

— Haidem, am spus, şi am pornit, cu tigrul mititel în frunte, adulmecând vântul uşor care bătea dinspre uscat. Drumul prin pădure a fost negru-argintiu cu fiinţe stranii întinzând mâini

prelungi, cu moşnegi noduroşi şi cu nesfârşite cucoane elegante, zvelte şi subţiri, dar purtând pe cap fantastice pălării din pene gigantice. Liliana luneca parcă pe rotile deasupra pământului, aşa cum mergea în puloverul acela care-i ajungea până la călcâie — apoi eu, la urmă de tot, ţinând la respect noaptea şi pădurea tropicală cu un biet briceag cu două limbi şi tirbuşon! Pe urmă, umbrele argintii au început să pălească în petele de lumină galbenă care jucau pe scoarţa aspră a palmierilor, şi vântul ne-a adus miros de fum.

— Stop! a mârâit Ringo, şi ne-am lăsat pe burtă. Am străbătut târâş încă cinci-şase metri şi ne-am oprit, întinşi la adăpostul ultimilor copaci. Căţelul avusese dreptate: chiar pe locul acela ferit din spatele stâncilor erau clădite, în semicerc, opt-zece colibe micuţe, din frunze de palmier. În faţa lor ardea un foc puternic, iar în jurul focului se îngrămădeau, legănându-se şi cântând, grupuri şi grupuleţe din acei oameni care, în timpul zilei, alergaseră cu atâta ardoare după noi. Cântau frumos, legănându-şi trupurile arămii, ridicau mâinile şi chipurile spre stele, apoi îşi plecau fruntea, până atingeau iarba săracă a luminişului. În mijlocul lor, sub un mănunchi de suliţe încrucişate, stătea un bărbat impozant, ale cărui plete albe, bogate, dispăreau sub pălăria de plută a nepoată-mi. Cele două panglici îi atârnau pe umeri. Le legase cu bucăţi de coral, care străluceau sângeriu pe mătasea albă, uşor înroşită de reflexele focului. La un semn, toţi au amuţit, cu faţa spre cer; atunci căpetenia a spus ceva, nu ştiu ce, un cuvânt lung şi melodios, şi feţele imobile, întoarse spre stele, i-au răspuns cu un murmur uşor. Căpetenia căruntă şi-a scos pălăria, a pus-o cu grijă jos, lângă el, şi l-am simţit pe Ringo încordându-se, gata să sară. L-am scărpinat uşor între urechi, şi caniche-ul s-a destins, mârâind afirmativ. Bărbatul acela cărunt se ridicase în picioare — parcă era o statuie de bronz în lumina tremurătoare a focului. A dat capul pe spate, a întins, a zvâcnit mai bine mâinile în lături, puternic, cu degetele desfăcute, şi a început să cânte. N-o să ştiu niciodată ce-a cântat, erau aceleaşi cuvinte melodioase care se uneau cu noaptea, cu focul şi cu palmierii, puse pe un crâmpei de cântec făcut parcă din clipocitul molcom al valurilor lângă mal. M-am uitat la Liliana, şedea pierdută în puloverul lung şi larg, cu gâtul întins, cu ochii rotunzi, imens deschişi, gata să primească în ei pădurea, şi noaptea, colibele, indigenii, focul, şi pe bătrânul acela ciudat cu cântecul lui tulburător. Am mai privit o dată poiana, oamenii încremeniţi cu faţa spre cer, pălăria mare,

anacronică lângă picioarele acelea desculţe, şi am ordonat retragerea. Am plecat tiptil, nu ne-a simţit nimeni, şi tot drumul până la locul unde era ascunsă barca n-am scos un cuvânt. Am fixat catargul de aluminiu şi vela, am coborât barca la apă, am ţinut-o până Ringo şi Liliana s-au cuibărit în mijlocul ei — apoi, udându-mi blugii până la genunchi, am împins ambarcaţiunea spre larg şi m-am căţărat peste bord. Eram iar pe mare, ocrotiţi de valurile foşnitoare, şi vântul aducea, stins, cântecul acela nemaipomenit, care reintra în noapte ca şi cum n-ar fi ieşit niciodată de acolo.

★

Când a răsărit soarele nu se mai vedea nici urmă de uscat. Am bătut cu degetele ritmul unui marş pe bidonul de plastic, care a răsunat ca o tobă. Am deşurubat capacul; pe fundul bidonului clipoceau câteva degete de apă stătută... Tristă situaţie: mă gândeam la bananele şi nucile de cocos visate, la apa proaspătă pe care am fi vrut s-o luăm cu noi. În loc de asta, abia reuşiserăm să evităm un conflict cu năstruşnicii locuitori ai insulei.

Mi-am amintit cum cântau la marginea pădurii de palmieri, şi o gheară uscată mi-a râcâit pieptul şi gâtlejul. Am privit apoi spre Ringo, am dat vela la o parte, am legat-o de cârmă, pentru ca barca să ţină direcţia, şi, cu bidonul în mână, m-am furişat spre locul în care dormea căţelul, atent să n-o trezesc pe Liliana. Caniche-ul sforăia uşurel, şi m-a pufnit râsul când l-am văzut dormind, un tigru mititel şi cârlionţat, făcut colac la prova, visând cu botul vărgat, negru pe labele încrucişate. L-am atins uşor şi Ringo a sărit în sus, mârâind, a scuturat capul şi s-a gudurat, ruşinat:

— Mă visam în pădure...

I-am arătat bidonul şi a încuviinţat din cap. Şi-a privit, apoi, blana vărgată, mormăind:

— Întâi trebuie să mă spăl...

— Încet, l-am rugat, să n-o trezim pe Liliana.

Caniche-ul s-a căţărat pe bordul bărcii, a privit dacă nu sunt rechini în jur — nu erau — şi a sărit în apă. A apărut imediat la suprafaţă, pufnind — apa era rece în zori. I-am aruncat frânghia de rufe; a prins-o în bot, şi aşa, remorcat, a început să se zbenguie în urma bărcii. L-am tras la bord, era din nou alb-strălucitor — şi am întins mâna. Tremurând în răcoarea dimineţii,

căţelul a ridicat o labă, lăsând să-mi picure în palmă câteva picături de apă limpede. Am gustat, era apă dulce, bună de băut. Cu ajutorul câinelui, am desalinizat apa şi am umplut bidonul. Liliana nu se trezise şi lăsând în seama caniche-ului manevrarea cârmei, m-am ghemuit pe fundul umed al bărcii de cauciuc, alături de ea. Era răcoare pe ocean, frigul stăruia în trupul meu amorţit şi ostenit de noaptea nedormită; am întins mâinile, am strâns fetiţa în braţe şi aşa, în somn, Liliana mi-a încolăcit gâtul cu mâinile ei. Corpul micuţ şi fierbinte, înfăşurat în puloverul de lână, m-a încălzit repede şi am aţipit.

Barca ţopăia pe valuri. M-au trezit strigătele Lilianei — se ţinea de catarg, şi ţipa, nerăbdătoare:

— Doru, scoală, a venit Flipper, uite-l pe Flipper!

Am ridicat buimac capul, convins că e vorba de o aiureală. Era una din ideile nepoată-mi, de când delfinii începuseră să ne însoţească, că îl va întâlni, neapărat, şi pe Flipper, eroul serialului de televiziune. Mi-era şi mie simpatic delfinul acela jucăuş, îl cunoşteam de la televizor, dar ştiam bine că se află în acvariul de la Miami — în nici un caz nu colindă mările cu fraţii lui sălbatici. M-am săltat în coate, îngânând:

— De unde Flipper aici?!

Am privit apoi peste bord şi am văzut în faţa bărcii, dansând pe coadă, aproape ieşit cu totul din apă, un frumos delfin cenuşiu, cu burtă albă. Ţopăia, lăsând o dâră de spumă şi-şi flutura capul şuierând caraghios. Am aplaudat, amabil, dar delfinul nu s-a declarat mulţumit. A făcut o tumbă prin aer, a înotat câţiva metri, paralel cu noi, apoi s-a săltat iar pe coadă, arând în valuri o brazdă albă de spumă. Pe urmă a sărit din nou şi a repetat figurile de mai înainte.

— Parcă ne-ar face semn să-l urmăm, am mormăit, şi Ringo a încuviinţat din capul creţ. Parcă ne cheamă undeva...

— Să vedem ce vrea, a propus caniche-ul. Direcţia lui nu diferă mult de a noastră.

Am luat drumul respectiv, iar delfinul Flipper, sau altul, s-a dat mulţumit peste cap, apoi a început să înoate uşor, arătându-şi creasta printre valuri, drept în faţa noastră. Din când în când se sălta pe coadă şi privea înapoi, vrând să se convingă dacă îl urmăm. Liliana, lipită parcă de catarg, îl sorbea din ochi.

— Nu ne abatem prea mult de la drum? am întrebat.

Caniche-ul alb a adulmecat preocupat, a făcut, mormăind, câteva socoteli misterioase, şi a întins iar nasul în direcţia spre care mergeam:

— Nu, nu cred.

Pe urmă, la orizont, drept în faţa noastră, a apărut un punct negru, şi în curând, am desluşit două stânci înalte şi înguste, ca două degete alăturate, strângând între ele corpul zvelt şi avântat al unei corăbii cu catargele prăbuşite. Am uitat de delfin, priveam cu sufletul la gură silueta navei, fragilă în comparaţie cu coloanele acelea de granit, etrava ridicată, pupa lăsată în jos, cârma masivă de stejar în care valurile mai înalte se spărgeau zgomotos, mişcând-o când la stânga, când la dreapta...

Ne-am apropiat, mult de tot, şi caniche-ul alb a desfăcut cu dinţii vela bărcii noastre, coborând-o. Ne-am oprit în picioarele giganticei menghine de piatră, bompresul ascuţit al corăbiei săgeta cerul, susţinut de umerii largi ai unei statui din lemn negru şi tare de abanos.

De câţi ani oare înţepenise aşa, ce val uriaş o aruncase tocmai între stâncile astea izbucnite din ape în mijlocul nemărginitului ocean? Câteva funii putrezite, plasa de sub bompres, capete sfâşiate de vele atârnând încă de vergile lor povesteau despre o furtună căreia echipajul nu-i putuse face faţă... Am ridicat capul, fundul corăbiei îmbrăcat în plăci coclite de aramă, scândurile groase înnegrite şi plesnite, iar sus, sub parapet, câteva litere de bronz cu locuri goale între ele, acolo unde vremea smulsese din nituri până şi numele bătrânei epave: S..TA.ARIA....

Priveam cu capul dat pe spate, era un galion, nu-mi venea să cred pupa înaltă, cârma ferecată în benzi de aramă, parâmele atârnând pleoştite, vergile strâmbe, catargele frânte în care vântul şuiera cântecul chemărilor depărtate pe drumuri fără sfârşit. Era aşa ciudată şi misterioasă şi, totuşi, firească corabia asta pierdută şi regăsită în mijlocul oceanului, încât auzeam scârţâitul scripeţilor, şi pocnetul velelor întinse, şi strigătele guturale ale unui căpitan cu picior de lemn. Era corabia mea, o văzusem de nenumărate ori, cu ea ajunsesem în America avându-l cârmaci pe Columb, ocolisem Pământul sub comanda lui Magellan, debarcasem în Arctica şi dincolo, la Polul Sud, apoi o părăsisem, lăsând sacul marinăresc şi o grămadă de vise pe bord. Acum o reîntâlneam eşuată, sfâşiată de vremuri, şi capetele cuielor de bronz luceau slab în scândura înnegrită a bordajului.

— Oh! am auzit exclamaţia Lilianei, şi am tresărit:

— Ce-i?

— Delfinul, arăta Liliana cu degetul marea pustie, a plecat.

— Ce delfin, am mormăit, uite aici ditamai corabia.

— Am mai văzut o corabie din asta, a ridicat fetiţa din umeri. Era şi un căpitan înalt, şi un cârmaci rău şi chel, care voia să ajungă în altă parte decât unde trebuia să meargă, şi mai era o fată pe care o chema Prunella, chiar aşa o chema, fără nici o glumă.

— Secolul al XVIII-lea, s-a amestecat în vorbă Ringo, care până atunci cercetase corabia atent, privind-o din toate părţile şi adulmecând un capăt de parâmă roasă, spânzurat până deasupra bărcii noastre.

— Poftim? a făcut Liliana, nemulţumită că fusese întreruptă. A continuat, apoi, neimpresionată în nici un fel de umbra imensei epave. Apoi a adăugat:

— Până la urmă corabia s-a înecat, şi fata s-a scufundat:

— De obicei, corăbiile se scufundă şi fetele se îneacă, am corectat-o.

— Totuna, s-a strâmbat Liliana. Oricum, au ajuns la fund, şi acolo era o caracatiţă mare cu cioc de papagal.

— Te-ai speriat? am vrut să ştiu.

— Deloc, a răspuns fetiţa, decisă.

— Atunci o să vii cu mine pe corabie, am spus, şi m-am întins, apucând frânghia aproape putrezită care atârna peste bompres. Am smucit de ea, tare, bărcuţa noastră s-a clătinat puternic, dar parâma a rezistat; nu era chiar aşa putredă, cum părea.

— SANTA MARIA, 1796, a declarat Ringo la fel de neaşteptat ca şi mai înainte; a închis ochii şi a recitat, încreţindu-şi nasul de atâta concentrare:

— Santa Maria, Marsilia, a părăsit portul la 19 aprilie 1794, cu o încărcătură de fierărie şi praf de puşcă, pentru insulele Pacificului de Sud. Ultima dată s-a în- tâlnit cu schoonerul „Victor I“, în decembrie 1795, totul era normal la bord. De atunci, nu se mai ştie nimic de ea.

Liliana a privit neîncrezătoare, cu gura căscată, la vasul negru şi uriaş, atârnat deasupra noastră, apoi la caniche-ul alb şi cârlionţat. Mă uitam şi eu la căţel, şi cred că nu aveam mutra cea mai deşteaptă.

— Anuarul Marinei, 1873, a mărturisit Ringo, modest, sursa amănunţitei sale informaţii.

— Crezi că se supără dacă-i facem o vizită? am întrebat, revenindu-mi din uimire, şi arătând din ochi corabia care aştepta nepăsătoare de atâta amar de vreme.

— Nu ştiu dacă o să vedem lucrurile cele mai frumoase pe puntea ei, s-a îndoit caniche-ul. A clipit cu subînţeles spre Liliana, dar fetiţa l-a observat:

— N-o să mă lăsaţi singură, s-a lipit nepoată-mea de mine.

Am făcut un nod mare la capătul frânghiei care atârna de sus, m-am săltat în mâini şi din câteva mişcări ale braţelor eram pe puntea corăbiei. Liliana s-a aşezat pe nod încălecând frânghia, cu o mână ţinându-l pe caniche îmbrăţişat, cu cealaltă apucându-se zdravăn de cânepa aspră. I-am tras sus pe amândoi, şi când toţi trei am fost pe punte, un zgomot prelung în spatele nostru ne-a făcut să sărim în sus.

— Cârma, a arătat Liliana, şi am răsuflat uşuraţi. Valurile, mişcând cârma grea în apă, aceasta rotea timona masivă de stejar, cu mânere încă lustruite. Puntea era în paragină, un tunuleţ de bronz zăcea într-o rână, şi câteva ghiulele de fontă, roşcate din cauza ruginei, se îngrămădiseră spre bordul aplecat. Am străbătut prudenţi teuga înaltă şi am coborât scările cu trepte roase de vreme; am trecut pe lângă catargul mare, al cărui vârf frânt sfâşia cerul mult deasupra capetelor noastre, şi am intrat în ceea ce de mult, trebuie să fi fost cabina căpitanului. Acolo...

Nu, Liliana n-a ţipat; Ringo, pe care mirosul îl avertizase de mult, n-a tresărit; cred că cel mai tare m-am speriat eu. Acolo, întins pe pat, legat cu rămăşiţele unor frânghii, zăcea un corp mumificat, îmbălsămat de aerul tare al mării. Zăcea cu capul dat mult pe spate, intr-un costum cum numai în filme sau la muzeu mai întâlneşti; o expresie de suferinţă se întipărise pe faţă, şi mâna dreaptă strângea încă un miner de sabie ruptă... Am ieşit din cabină, am închis uşa la loc, cu grijă, parcă să nu-l trezim pe căpitanul care şi acum îşi veghea corabia; am traversat puntea înnegrită de vreme şi am intrat în cabina echipajului. Pustiu. Pustiu în cală, pustiu sub punte. Tăceam, tăcea şi înţeleptul caniche, numai scânteile din ochii lui vioi spuneau că Ringo ştie ce s-a petrecut. Timona scârţâia, rotindu-se de una singură, şi am blocat-o cu o scândură ruptă, să nu tulbure somnul căpitanului.

★

Dimineaţa următoare a fost prima în care căţelul şi Liliana nu s-au mai certat asupra direcţiei de marş. Amândoi, cu mâna bronzată şi lăbuţa albă, au indicat cu precizie acelaşi punct al

orizontului, care mie nu-mi spunea nimic. Ziua a trecut repede, cu înlănţuirea de valuri leneşe, delfini vioi, soare torid şi cer albastru. Seara, la culcare, Liliana a fost neobişnuit de cuminte; s-a ghemuit în culcuşul ei de sub pânza umflată, fără să facă nici un comentariu asupra persoanelor de la bord care-şi arogă dreptul, în mod abuziv, de a stabili ora culcării echipajului.

S-a frământat mult, acoperită cu puloverul meu de lână, iar într-un târziu, când îmi începeam a doua veghe sub cerul acela înalt şi tăcut, i-am prins privirea de antracit strălucitor, în care stelele jucau, nebune...

— Ce e? am întrebat-o şoptit, nevrând să-l deranjez pe Ringo.

Fetiţa s-a săltat într-un cot, s-a uitat la mine lung, cântărindu-mă dacă merit sau nu să-şi împartă tainele cu mine, apoi a lăsat iar capul jos, cu bărbia sprijinită de palme. Vorbea încet, şi a trebuit să ciulesc urechile ca s-o aud. A întrebat, şi vedeam clar cum cântăreşte fiecare din cuvintele acelea, nefăcute pentru mintea şi buzele ei de copil:

— Doru, ce-i ăla război?

Am dat capul pe spate şi am rămas aşa, sprijinit în cârmă, privind aiurea în sus, printre stele, dincolo de stele. Nu ştiam ce să-i spun. Puteam răspunde la întrebarea asta oricui, unui lector de la Academia Militară, unui şef de Stat-Major galonat şi îndopat cu teorie militară, unui strateg vestit cu sabie şi pinteni; aş fi răspuns frumos, documentat, apelând la istorie şi dând numeroase exemple, dar acum, aici, în barca asta de cauciuc pierdută pe ocean, în faţa ochilor nerăbdători ai nepoată-mi, nu ştiam ce să răspund.

— Ce fel de război? De unde război?

— Ringo spune că ne-am războit cu cei de pe insulă, şi că pe SANTA MARIA tot război a fost, de şi-au omorât căpitanul.

Am privit spre prova şi l-am văzut pe Ringo mai treaz ca oricând, stând câineşte şi uitându-se la noi cu urechile pe jumătate ciulite.

— Nu-ţi pare rău? a continuat fetiţa, şi am vrut să ştiu de ce, de ce trebuia să-mi pară rău.

— De cei de pe msulă. Au aruncat cu suliţa în tine aşa, deodată.

— Se apără, am încercat o explicaţie. Se apără în felul lor.

— Şi ce frumos au cântat după aceea, şi-a continuat Liliana firul gândurilor, fără să mă asculte. De aia le-am lăsat pălăria. Apoi, brusc, redevenind atentă: de cine să se apere? De noi trei?

Am tras aer în piept şi am început să-i povestesc. Făceam pauze mari, cuvintele se lăsau căutate şi nici mie nu-mi plăcea să le scot la iveală, povestea veche: albul cu puşcă, negrul cu suliţă de lemn, corăbii sumbre, sânge, cătuşe, praf de aur, plantaţii, soare, bice, moarte. I-am povestit de oameni înzăuaţi luptând împotriva oamenilor cu mantii de pene, apoi de insulele în care pădurea a acoperit case, străzi, oraşe. Ringo se apropiase încet, pe nesimţite, asista la monologul meu cu obişnuitu-i aer solemn şi a toate înţelegător, iar la un moment dat mi-a făcut semn să tac, clipind complice spre fetiţă. Liliana adormise; dormea somn legănat de ocean, cu o mână abandanotă în blana creaţă a caniche-ului alb. Căţelul era întins lângă ea şi curând sforăitul motoraşului electric a început să-i zburlească zulufii de sub nas şi bărbuţa creaţă. M-am tolănit mai bine, rezemat în cârmă, veghindu-mi nepoata. Maică-sa, sora mea, era hăt departe, la mii de mile de noi, într-un oraş de piatră, cu grădini, lacuri, cu bulevarde şi lumini de neon; am socotit în gând şi am rectificat: nu, acolo, acum, e ziuă. Şi deodată m-a cuprins curiozitatea, brusc, voiam să ştiu unde suntem, şi în ce dată suntem. Voiam nişte coordonate stabile, instinctul meu de aviator nu se împăca cu un plutit aiurea între marginile unui ocean nesfârşit. Aveam un calendar în portofel, un carton cu „La mulţi ani — Loto- Pronosport” pe faţă, şi cu cele douăsprezece căsuţe ale lunilor de partea cealaltă; am întins mâna spre rucsac, am pipăit buzunarul în care pusesem portofelul jerpelit, am tras fermoarul, şi — stop. Degetele mi s-au retras singure din buzunar, nu, s-ar fi terminat totul. Călătoria putea continua numai în necunoscut: timp, spaţiu. Şi apoi — am râs din nou, a doua oară în noaptea aceea nemaipomenită — şi apoi ce să faci cu un calendar în plin ocean, când, oricum, nu ştii de când şi cât o să mai pluteşti?

M-am uitat iar la Liliana, fetiţa visa ceva mişcând încetişor buzele. Am simţit o strângere de inimă, Liliana, Ştefănel, ce puţin durează somnul cu obrazul spijinit de blana moale a unui caniche onest şi plin de importanţă!

(Mai târziu — dar asta a fost mult mai târziu, când mă pregăteam de un alt drum, împreună cu Ştefan, şi am vrut s-o chemăm să vină cu noi — în uşă m-a întâmpinat o fetişcană frumoasă şi politicoasă, care presăra la trei cuvinte formule alese şi pline de bun-simţ, privindu-şi ceasul-brăţară de la încheietura fină a mâinii. Nu mai era nimic din Liliana mea, aşa cum o ţineam pentru mine, dar aici eu uitasem timpul.

Nici nu i-am mai spus de ce o căutam, mă foiam încercând să ascund la spate colacul de frânghie marinărească şi busola de aramă strălucitoare, cumpărate de la un lup-de-mare pensionat. Am dispărut grăbit, poate prea grăbit.)

...Dar acum, Liliana — Liliana mea — dormea liniştită, cu obrazul sprijinit încrezător în blana lui Ringo. Aţipisem şi eu, mă hurduca prin ani, nelămurit, o trăsură, şi un rest de gândire se revolta în mine: de unde trăsură în mijlocul oceanului?! Vedeam totuşi clar, pe sub coviltirul lăsat, un caldarâm cenuşiu de ploaie, auzeam stropii de apă lovind muşamaua neagră, trapul copitelor potcovite, prezenţa caldă şi certă a mamei în stânga mea, toate îmi dădeau aceeaşi senzaţie de ceva deja trăit şi ştiut, ca această călătorie pe marea necunoscută, spre o destinaţie necunoscută.

★

Am sărit din somn, Ringo mă lingea de zor pe faţă, dar zgomotul ploii continua: picături mari şi grele izbeau în vela umflată de vântul din ce în ce mai puternic. Barca se clătina bezmetică pe valurile îndesate, care izbeau sacadat. Apele erau albe de spumă; am răsucit capul spre cer, şi parcă am privit în fundul unui cazan negru imens.

— Ciclon, a spus Ringo, e firesc, la latitudinile astea.

Liliana continua să doarmă, ghemuită sub catarg. Am coborât cum am putut, ajutat de caniche, vela, care deodată devenise foarte mare şi foarte grea, şi se smucea să scape din mâinile noastre. Am vrut s-o acopăr pe Liliana; fetiţa se trezise, nu ştiu dacă manevrele noastre sau tangajul bărcii din ce în ce mai puternic, şi privea somnoroasă din gulerul larg al puloverului meu, puţin miratã:

— Ce-i apa asta? Şi ce?...

— Plouă, i-am spus, grăbindu-mă să previn alarmantele explicaţii binevoitoare ale caniche-ului.

Am aşezat-o pe fetiţă lângă catarg, i-am arătat cum să se ţină cu o mână de băţul subţire de aluminiu, ca să nu alunece peste bord, iar sub celălalt braţ s-a instalat căţelul, care, cu toate cele patru labe ale lui, era primul candidat la baie. I-am acoperit cu pânza udă, aşa uzi cum erau şi m-am dus la cârmă. Voiam să menţin, pe cât posibil, vasul ăsta umflat cu prova în vânt, evitând să fim răsturnaţi de valuri. Caltaboşul de cauciuc se ţinea bine pe marea înfuriată, ţopăia pe crestele spumoase şi

aluneca neaşteptat de potolit în văile negre şi lucioase, căscate între şiruri de movile mişcătoare. Era un vânt bezmetic, greu, ud şi cald, ca un şuvoi de apă ţâşnit dintr-o gură imensă. Speram să scăpăm cu atâta; mi-am întins picioarele, m-am rezemat mai bine cu spatele de bordul portocaliu şi am făcut cu ochiul fiinţei ciudate, cu două capete — unul negricios şi lins, celălalt alb şi creţ — care mă privea cu patru ochi mari şi negri:

— Trecem noi şi prin asta...

În clipa aia am simţit ceva în spate, ceva fioros, copleşitor, inevitabil, şi am văzut ochii negri lucind scurt a spaimă; m-am întors, am privit, se făcuse şi mai întuneric în bezna aceea fără fund; vântul se oprise, brusc, eram la picioarele unui perete gigantic de apă lucioasă, un val imens, nemaipomenit, distins pe fondul negru al cerului de smoală numai prin petele de spumă care jucau aiurea pe suprafaţa netedă, venind spre noi ca un tăvălug imens. Am icnit, ţin minte că am înghiţit în sec şi m-am repezit spre Liliana şi spre Ringo, dar de asta mi-am dat seama mai târziu când ne-am repovestit, pe plaja cu nisip fin, momentele acelea de groază. De fapt nu era groază, era doar o spaimă nebună, iraţională, ieşise din noi provocată de talazul acela negru, răsucit deasupra noastră, stând gata să cadă, să ne strivească, să ne împrăştie, să ne înăbuşe şi să ne şteargă de pe faţa oceanului. Atunci, în clipa aceea, m-am dezmeticit doar când i-am cuprins, de-a valma, catargul, pe Ringo, pe Liliana, foaia de cort a pânzei, şi nimic nu era în stare să mă desprindă de acolo. Am strigat, nu mai ştiu ce, nici nu contează, poate am înjurat, mă simţeam tras pe sfoară, era nedrept, şi neomenesc valul acela ameninţător, ne lua de la început orice şansă, până şi aceea de a pieri luptând. Ringo lătra întărâtat, Liliana se ghemuise în mine strângând caniche-ul la piept, privind încrezătoare şi înspăimântată de la mine la talaz. Îi ţin minte faţa palidă în întuneric, buzele strânse într-o lamă îngustă, buzele ei pline de copil, şi suspinul mic, timid, când matahala aceea întunecoasă s-a pus în mişcare şi s-a prăvălit asupra noastră. Era covârşitor - nu văzusem, nu crezusem că poate exista aşa ceva; ieşea din firea lucrurilor, parcă toate apele pământului se adunaseră în creasta sticloasă, tivită cochet cu bucle albe de spumă spulberată. Era nimic pe lângă prăpastia aceea de ape şi de spaime peretele Caraimanului aşa cum îl vedeam din pădurea de la picioarele stâncosului masiv; Caraimanul era bun, Caraimanul era blând, acorda şanse, şi se făcea triumfător cu umerii lui de piatră implântaţi într-un cer incredibil de senin. Aici

era beznă, nimic din siguranţa caldă a vilei de la Buşteni, Agnes, mai ţii minte noaptea, muntele, unde eşti, uite noi, eu, Liliana, Ringo, şi cerul ăsta nesfârşit de apă prăvălit deasupra noastră... talpa imensă, apă păşind prin apă, ne copleşeşte... Atunci am simţit altă mână, mică, udă, plină de spumă şi de apă de ocean spulberată — am simţit-o apucând echea cârmei, lângă mâna mea, şi am recunoscut pumnul încleştat de băieţel adormit. Am răcnit, am zbierat în vârtejul acela de beznă, de apă neagră şi de spaimă nebună: „Fugi!“ Ajungea, eram prea mult noi trei.

...Nu, bărcuţa, săpuniera portocalie, s-a ridicat uşor, legănându-se, s-a clătinat, a urmat întocmai curbura pretenţioasă a valului, am spânzurat o clipă cu capul în jos — CU CAPUL ÎN JOS! — sfidând toate legile fizicii, ne-am zguduit niţel — şi am pornit la vale pe spinarea imensă, în întâmpinarea furtunii, o furtună mediocră, obişnuită, mă rog, o furtună care nu făcea doi bani pe lângă valul nostru. Aşa cel puţin am crezut la început; dar Ringo a scos o labă, albă ca un fanion în bezna aceea de sfârşit de lume, arătând: alt val. Ne răsucise coborârea vertiginoasă, şi m-am aruncat asupra cârmei. Abia am avut timp să întorc botul bont al bărcii şi să-l potrivesc spre tăvălugul care se apropia strivind totul în jur; vântul reîncepuse, şi în clipa când am atârnat iar suspendaţi, deasupra abisului, am simţit vela fluturând şi zburând, dusă de curent.

— Ancoră de furtună, am strigat când barca s-a redresat a doua oară.

— Rucsacul — a arătat Ringo — s-a smucit de sub braţul Lilianei, care rămăsese lipită de catarg, şi a fugit spre rucsacul burduşit, rămas, prin cine ştie ce minune — pe punte. A tras fermoarul cu dinţii şi a început să scotocească febril înăuntru, aruncând în apa din barcă lanterna, maieuri, briceagul, colacul de frânghie şi cutia cu ceară de parchet...

— Ceara de parchet! am exclamat într-un glas, caniche-ul şi cu mine. Am deschis capacul galben de tablă, greu, se înţepenise, şi am aruncat bulgări mari din ceara de parchet în apele turbate din jur. Era atât de simplu, cum nu ne venise mai înainte în cap! Am asistat la trecerea unui talaz din alea barosane pe lângă noi, muntele de apă surpat de pelicula de ceară de parchet, dar Ringo m-a grăbit, arătând spre cutia golită. Am dat din cap: nu rucsacul, mai era nevoie de el, blugii mei. Mi-am tras blugii lipiţi de picioare, le-am înnodat cracii, am trecut frânghia de rufe prin găicile centurii, şi i-am aruncat în apă, la prova; s-au depărtat imediat, duşi de valuri, şi când frânghia s-a

întins, smucindu-se, am legat capătul liber de catarg, la picioarele nepoată-mi. Barca s-a răsucit domol cu prova în vânt şi a rămas aşa, legănându-se, menţinută de improvizata ancoră de furtună. Ştiam că efectul miraculos al cerii de parchet n-o să ţină mult, şi am profitat de răgaz s-o leg pe Liliana de catarg cu un capăt de funie rămas amintire de la pânza noastră de doi metri pătraţi. Apoi am băgat înapoi în rucsac toate lucrurile scoase de Ringo; cine ştie unde ne ducea furtuna... Am băgat de seamă că bidonul de apă zburase peste bord şi am ridicat din umeri: nu sufeream de sete cât îl aveam pe Ringo lângă noi... Eram aruncaţi de colo-colo, dar reuşeam să menţinem barca cu botul pe val, datorită blugilor mei. M-am apropiat de Liliana, fetiţa nu spunea nimic, udă şi înspăimântată; am întins mâna s-o mângâi...

...Am auzit mârâitul lui Ringo, m-am întors, Liliana şi-a sucit şi ea gâtul să vadă...

Corabia aceea a trecut foarte aproape de noi — aproape ne-a atins bordul portocaliu cu vârfurile ramelor care se mişcau cadenţat, cufundându-se în apă fără nici un zgomot. Era o navă joasă, foarte joasă, un fel de barcă nesfârşit de lungă, mai mult ghicită în întuneric, numai vela vărgată, umflată de vântul acela năpraznic, şi sclipirea scurtă a scuturilor de aramă se distingeau pe fondul negru. Am auzit glasuri grele, spulberate în stropi, şi oamenii înalţi şi blonzi de la bord au trecut pe lângă noi fără să ne vadă. Ne-a depăşit repede, zbura parcă pe apa densă, şi tot privind după ea fără să putem scoate un cuvânt, era să ne ciocnim de o altă corabie, cu etrava ascuţită şi cu bompres lung, pe a cărei punte ardeau făclii de răşină. Oamenii erau îmbrăcaţi în pantaloni bufanţi, şi spadele înguste aruncau snopi de lumină roşie care ne orbeau. Nici echipajul ăsta nu ne-a dat nici o atenţie, deşi omul de veghe, de la bord, a strigat ceva şi cârmaciul a manevrat timona grea, evitând în ultima clipă ca talpa grea, ferecată în aramă, să treacă peste noi. Pe urmă am văzut altă navă, cu tunuri multe aruncând nori deşi de fum şi de flăcări fără ca vreun zgomot să se audă, trecea prin valurile înalte fără măcar să se clatine, deschizând drum unei flote imense.

Vasele înaintau pe două şiruri paralele, încadrând barca noastră de cauciuc. Erau acolo corăbii de toate felurile, vapoare cu căldările încinse, nave de război, bărci pescăreşti, caravele spaniole, ba, la un moment dat, pe lângă noi a lunecat, stârnind creste mari de spumă, un portavion. Marinarii priveau parcă prin

noi; am ridicat mâna, am făcut semn, voiam să le atrag atenţia. Am lăsat mâna jos, am dus palmele la gură: Ahoi, AHOI! dar nici un sunet nu mi-a ieşit din gâtlej. Incredibila flotă trecea pe lângă noi, apărută din beznă, dispărând înapoi în beznă, şi atunci am ghicit că oceanul ne trimite să vedem navele sale. Flota sa tristă, care-şi doarme somnul în cimitire de alge sau corali, şi doar uneori, în nopţi de furtună, iese la suprafaţă să cutreiere apele. Flota corăbiilor pierite în valuri, flota navelor zdrobite de gheţuri, aruncate pe ţărmuri duşmane, flota vaselor aşteptate şi azi în cine ştie ce port uitat de lume şi de ani. Ştiam toate astea, şi m-am cutremurat: oceanul nu-şi arată secretele decât când ştie că ele vor rămâne înmormântate. Mi-a trecut ceva rece prin spate, n-aveam de gând să închei alaiul navelor care dispăreau în beznă. Apoi am auzit un scâncet. Ringo, care asistase rezemat cu labele dinainte de bord la trecerea în revistă a acelei flote de năluci, a ridicat şi el capul ciulind urechile. Plângea Liliana. Era aşa firesc plânsul ăla, suna aşa jalnic şi pierdut în imensitatea neagră, că m-am liniştit deodată. Ce era mai normal pentru o fetiţă de cinci ani decât să plângă pe furtună? Ce era mai normal pentru un ocean care se respectă, ca din când în când să izbucnească într-o furtună nebună? Şi toate — barca, oceanul, talazurile — şi-au reintrat în firea lor cu plânsul acela de fetiţă speriată, furtuna curgea mai departe dezlănţuită, dar eram aşa liniştit şi împăcat cu mine în barca aceea portocalie, smucită de valuri, ţinută în frâu de ancora de furtună făcută din blugii mei! M-am apucat s-o liniştesc pe nepoată-mea, dar în mângâierile mele era mai multă recunoştinţă decât alinare. Mă împăcasem, şi trebuia s-o împac şi pe fetiţă cu marea, cu valurile, cu furtuna... Nu ştiu cât am mai plutit aşa, în neştire. După socotelile mele ar fi trebuit să se lumineze de ziuă, dar nu eram sigur că se va mai lumina vreodată de ziuă. Ringo adormise încolăcit în jurul catargului, Liliana moţăia şi ea ghemuită în braţele mele. Nu ţin minte care din ei a sărit primul în sus, poate amândoi deodată, şi fetiţa a spus, arătând în valuri:

— Stânci!

— Ne aruncă pe stânci! a confirmat Ringo.

— De unde stânci în mijlocul mării? am întrebat, dar în clipa aceea am auzit şi eu; da, zgomotul ăsta nu era decât al valurilor zdrobite de un mal înalt de piatră.

— Un recif, m-a corectat Ringo, ai cărui ochi vedeau mai bine prin întuneric.

Şi iar, în noaptea aceea, un fior de spaimă s-a încolăcit în mine, rece şi antipatic: dacă barca noastră se sfâşie de colţii ascuţiţi şi tari ai recifului de coral? Vela ne fusese smulsă, nu puteam manevra cu cârma, şi marea fierbea în jur, aţâţată de apropierea uscatului. Am strâns repede ancora de furtună, am deznodat blugii, şi mi i-am tras pe picioarele deodată îngheţate. Ringo adulmeca cu o labă ridicată; Liliana se ghemuise în fundul bărcii aproape umplute cu apă. Caniche-ul a descifrat mesajul vântului care bătea dinspre recif: a făcut un gest brusc dându-se înapoi, a apucat cu botul frânghia încă înnodată de catarg, şi a sărit în apă.

— Ringo, a strigat fetiţa, smucindu-se de la locul ei.

— Lasă-l, ştie ce face, am liniştit-o, şi în clipa următoare barca s-a mişcat, traversând curentul care ne ducea spre stânci. A alunecat încet, hârşâindu-şi marginile între pereţii aspri de calcar coraligen, şi am împins, zdrelindu-mi palmele, să trecem mai repede prin strâmtoare. Ne-am pomenit într-o lagună întinsă, lucie şi liniştită ca o oglindă, netulburată cu nimic de marea care se zbuciuma la doi paşi, în spatele stâncilor negre. Am auzit clipocitul apei în faţă, acolo unde caniche-ul înota cu capul sus, remorcând barca după el; am sărit în apă şi am înotat alături de el. La mal am tras barca pe nisip şi ne-am prăbuşit toţi trei în jurul ei, zdrobiţi de oboseală, incapabili să ne bucurăm măcar de insula asta ivită pe neaşteptate în drumul nostru.

— Ştii — mi-a şoptit tainic caniche-ul la ureche când Liliana a încetat să se mai foiască — adormise pesemne, înfăşurată în puloverul meu de lână stors după furtună în apele lagunei — mi se pare că aici e insula noastră. Dar nu-i spune încă Lilianei, nu-mi pot da bine seama acum, noaptea, pe ploaie, şi n-aş vrea s-o dezamăgesc pe fetiţă.

— Doru, m-a trezit şoapta Lilianei, când, amorţit de sforăitul motoraşului din botul căţelului, eram gata să adorm, mi se pare că am ajuns. Dar nu-i spune nimic lui Ringo, nu sunt încă sigură, e aşa de întuneric, şi n-aş vrea să râdă de mine.

Am adormit pe plaja aceea udă, întrebindu-mă dacă o să se mai facă vreodată lumină.

★

Am simţit, prin somn, cum mă învăluie căldura, o căldură bună, totală, şi m-am răşchirat fericit pe nisipul moale, acum uscat, fără să mă trezesc. Apoi m-a gâdilat ceva pe obraz, pe

ureche, am dat cu palma ca să alung senzaţia aceea neplăcută, care persista, am deschis ochiul stâng şi am întâlnit privirea fixă a unui crab uriaş, piciorongat, care mă cerceta atent, pipăindu-mă cu antenele sale lungi. M-am răsucit spre el, am ridicat capul, crustaceul s-a lăsat pe picioarele dinapoi şi şi-a făcut vânt, prinzându-mi nasul în cleştii lui puternici. Am sărit în picioare scuturându-mi capul, l-am pocnit fără menajamente pe agresor, şi crabul a căzut jos. S-a strâns sub crusta trandafirie, scânteind feroce din gămăliile negre ale ochilor telescopici; pe urmă a întins picioarele neobişnuit de lungi şi a luat-o la goană tăind plaja, de-a dreptul spre laguna strălucitoare.

Era un crab foarte mare, împăratul crabilor, şi fugea caraghios, lateral, uitându-se îngrijorat în urmă. A dispărut în apă, şi abia atunci am privit spre Liliana care dormea ghemuită pe nisip. Ştii, nisip moale, de coral alb, fin, deja înfierbântat de razele soarelui. Am dat capul pe spate şi am privit chiorâş, printre pleoape, soarele uriaş, strălucitor, mult ridicat peste linia orizontului. Am socotit automat: Răsărit, Apus, Nord, Sud. Pe urmă am privit iar în jur, după caniche. Ringo nu era lângă noi, plecase, urmele paşilor de căţel arătau că întâi dezumflase şi strânsese barca, care acum zăcea balot, apoi o luase spre interiorul insulei... Am mers de-a lungul urmelor până la liziera pădurii, nu, Ringo nu alergase, distanţa între paşi arăta un mers normal, puţin furişat, şi am ghicit că tovarăşul nostru plecase în cercetare. M-am întors lângă fetiţă, nu voiam să fie singură când se va trezi, de fapt, nici nu puteam s-o mai las mult timp să doarmă sub soarele neobişnuit de strălucitor. Am făcut un inventar sumar al lucrurilor din rucsac, întâi cutia goală de ceară de parchet, apoi lanterna cu bateriile ude, briceagul, frânghia, câteva pachete de ciocolată turtite şi umezite. Am întins averea noastră pe nisip, la uscat, şi am acoperit barca dezumflată şi strânsă sul cu rucsacul golit. Cam puţin inventar pentru o insulă pustie, m-am gândit, privind mâna de lucruri împrăştiate în jur. M-am ridicat în picioare, liziera pădurii de palmieri promitea răcoare, fructe, mistere, şi am mângâiat-o pe Liliana cu piciorul desculţ:

— Hei, domnişoară...

Liliana s-a întors pe partea cealaltă, puloverul gros se umpluse de nisip pe spate şi urma lăsată pe plajă era încă umedă. Am rânjit gândindu-mă la soră-mea care obişnuia s-o îmbrace frumos şi îngrijit pe fetiţă, toată lumea întorcea capul pe stradă să admire puştoaica, şi acum, uite... Am contemplat cu

mândrie sălbăticiunea mică, arsă de soare, cu părul răvăşit, care dormea dusă în puloverul imens, pe plaja unei insule pustii dintr-un ocean necunoscut. Mi-am amintit că acasă nu putea adormi decât după ce se termina emisiunea de la televizor, şi o clipă mi-am imaginat o antenă TV agăţată într-unul din cocotierii înalţi de la marginea plajei.

— Hei, domnişoară! am repetat, şi m-am aplecat spre ea, zgâlţâind-o uşor. Fetiţa a deschis ochii mari, i-a închis la loc orbită de soare, s-a întors pe partea cealaltă şi a continuat să doarmă, netulburată. Am îngenuncheat, mi-am trecut mâinile sub corpul micuţ, şi am dus-o în braţe sub un trunchi înalt şi neted al unui arbore bizar, care răspândea un miros frumos. Acolo am lăsat-o pe iarbă şi m-am aşezat lângă ea, cu bărbia sprijinită de genunchi. Am privit plaja, laguna, bariera de corali, oceanul, simţeam în spate scoarţa răcoroasă a copacului cu miros frumos, uite unde ne-a adus plictiseala nepoată-mi, spaima lui Ringo de a se întoarce acasă cu blana pătată, dorinţa mea de a fi un tată deosebit, cu care băieţelul să se laude. M-am uitat la nepoată-mea, puloverul gros se ridicase, şi am simţit o strângere de inimă văzând rochiţa spălăcită, ruptă, care trecuse prin atâtea... Naufragiaţi, mă rog, dar nici aşa.

— Liliana, am chemat-o, şi i-am mângâiat părul năclăit, plin dş nisip. Liliana, scoală!

Fetiţa s-a întins, s-a răsucit, a scâncit prin somn şi, în sfârşit, a sărit în picioare. A fost ciudată această primă trezire a fetiţei pe insula noastră, şi atunci am ştiut că ne găsim în pragul unor evenimente deosebite. Mai întâi, pentru că nu s-a sculat treptat, la început în capul oaselor, apoi a sărit de-a dreptul în picioare. Apoi pentru că nu s-a descotorosit de puloverul meu care-i stingherea mişcările, ca de obicei. A făcut câţiva paşi lunecaţi, parcă mergea pe rotile, a ocolit copacul sub care stăteam, a mirosit atentă coaja lucioasă şi a privit spre mine, de sus în jos cum rămăsesem aşezat, cu ochii strălucitori. Abia acum şi-a scos puloverul, a fugit peste plaja cu nisip de coral, la marginea lagunei s-a oprit o clipă, şi-a scos rochiţa decolorată şi a sărit în apa limpede fără să şovăie — ea, care acasă făcea mofturi pentru un simplu duş. E drept că plimbarea pe ocean o familiarizase oarecum cu apa, totuşi, o asemenea iniţiativă... Am alergat după ea, m-am dezbrăcat şi am sărit şi eu în lagună. Apa era transparentă, peşti multicolori, alge ciudate, scoici răsucite în volute nemaipomenite, şi peste toate vocea nepoată-mi, ţipând încântată:

— Doru, prinde-mă dacă poţi!

Puteam, dar nu avea nici un rost. M-am aruncat asupra ei ca un rechin pensionat, am lăsat-o să scape printre mâini, am înotat câineşte în jur, primind în ochi jerbele de spumă şi de apă sărată.

— Prinde-mă dacă poţi! se tăvălea de râs Liliana, şi nu-i stătea deloc rău ca sirenă. Pe urmă a lăsat mâinile jos, s-a întors spre mine, mi-am lăsat şi eu picioarele pe fundul apei care îmi ajungea doar până la brâu. Unde-i Ringo? a întrebat fetiţa. Şi n-am ştiut ce să-i răspund.

— Cred că a plecat în cercetare, am spus, şi am repetat, ca s-o conving şi ca să mă conving: sigur, a plecat în cercetare. Am mers prin nisipul încins, ducând hainele în mână şi adunând, fără să ne oprim, lucrurile puse la uscat pe plajă; ne-am oprit sub copacul cu miros frumos, şi copacul dealtfel era impunător cu trunchiul lui neted, gros, doar coroana în formă de evantai îi dădea o înfăţişare neobişnuită. Mă gândeam că Ringo plecase cam de mult în cercetare, după socotelile mele trebuia să fie deja înapoi.

— Să mergem după el! a propus Liliana, dar m-am împotrivit: dacă venea cât eram noi plecaţi?

Ne-am apucat să facem o colibă, deşi, după părerea fetiţei, era o treabă inutilă. I-am argumentat că şi aici plouă uneori, uite, nu mai târziu decât azi-noapte... Liliana a dat plictisită din mână şi s-a dus după crengi. A ieşit o colibă frumoasă, meşterită cu dichis. Nepoată-mea a aşternut iarbă pe jos, a pus deasupra multîncercatul meu pulover, iar pe o poliţă făcută din crengi groase, tăiate cu briceagul, am aşezat rucsacul, cutia cu ceară de parchet şi barca de cauciuc, frumos împăturită. Lucram cu spor, dar de câte ori privirea mea întâlnea ochii fetiţei citeam în ei, din ce în ce mai clar, grija şi teama pentru caniche. Dacă?... La prânz, adică atunci când am socotit noi că e prânzul, Liliana n-a vrut să mănânce nimic. Nici măcar ciocolata veche, care prinsese o crustă albă, de sare, şi alta aurie, de nisip. Am ieşit amândoi de sub umbra copacului aromat, stăteam în soarele fierbinte, care începuse deja să alunece în jos, de cealaltă parte a insulei, şi aşteptam aiurea, cu ochii pierduţi în gol.

— Dacă a turbat de căldură? s-a zgribulit nepoată-mea.

— Aici nu-s doctori, am căutat s-o liniştesc, şi apoi, oricum, un pekinez... M-am strâmbat, nu-mi plac dragonii aceia mititei şi răutăcioşi, am continuat: Ringo e mult mai rezistent ca un pekinez.

Fetiţa şi-a pus mâinile la gură, s-a întors spre pădure, în locul în care urmele căţelului dispăreau printre copaci, „Ringo, Riingooo“, a strigat. Dar suna aşa stingher numele caniche-ului în pădurea asta prietenoasă, totuşi necunoscută, încât s-a lăsat păgubaşă. Mâinile i-au căzut pe lângă corp, mâinile de copil, era atâta resemnare în tăcerea ei supusă şi am vrut s-o mângâi... Mi-am spus însă că mai târziu, mult mai târziu, oricum... şi atunci nu va mai avea cine s-o mângâie. Ne-am înapoiat la colibă.

Ringo s-a întors când aproape se întunecase. Ducea în gură ceva care, la început, de departe, mi s-a părut a fi un balot; apoi, când s-a apropiat, am văzut că din balot ieşise ceva ca o mânecă, care se târa pe nisip. Ringo a lăsat pachetul jos şi ne-a privit fără să scoată un cuvânt. Am apucat mâneca aceea, nu era mânecă, era un crac de pantalon. L-am ridicat în sus, era un pantalon vechi, cândva alb, rupt, destrămat la manşete, descusut pe alocuri, un pantalon din pânză groasă de corabie.

★

— Sunt o grămadă acolo, a arătat caniche-ul cu laba direcţia din care venise. O poiană întreagă, plină cu pantaloni din pânză de corabie. Pantaloni adevăraţi, pantaloni goi, fără picioare în ei, fără oameni care să umble pe picioarele alea. Pantaloni pur şi simplu.

Îl priveam, Liliana şi cu mine, cu gura larg căscată.

— Se petrec lucruri ciudate aici, a continuat Ringo detaşat, ca şi cum chestiunea nu l-ar fi privit şi pe el. Am avut în câteva rânduri impresia că sunt urmărit, am întors capul, simţeam în nări mirosul urmăritorilor, m-am uitat înapoi, nimeni. Pe urmă am găsit poiana, o poiană mică, tăinuită, cu palmieri înalţi pe margini. Peste tot, în poiană, stive întregi de pantaloni din ăştia. Şi în palmierii care mărginesc poiana. Şi mai sunt nişte pomi din aceştia, Ringo arătă cu capul spre trunchiul lucios al copacului frumos mirositor cu crengile pline de pantaloni.

— Şi ce-ai făcut toată ziua? a vrut să ştie Liliana. Te-ai uitat la pantalonii ăia?

— Am adormit, a mărturisit căţelul. Eram tare obosit după furtuna de azi-noapte, m-am sculat cu noaptea în cap, am mers mult...

— Nu mai pleacă nimeni fără să-i anunţe pe ceilalţi, am intervenit eu. Acum, când ştim că insula e locuită — şi am arătat spre pantalonul întins pe jos, între noi — nu vom merge decât împreună.

— Bine, dar e insula noastră! s-a împotrivit Liliana.

— Ai uitat că n-ai vrut să mănânci la prânz pentru că nu ştiam nimic de Ringo? Şi ai auzit că se petrec lucruri ciudate...

Caniche-ul alb a mârâit afirmativ, iar nepoată-mea şi-a îndesat în gură ultimă banană dintr-un ciorchine întreg pe care-l cărasem în colibă.

— Aşa că, până lămurim misterul...

— Unde ai văzut tu insule pustii fără mistere? s-a mirat fetiţa, cu gura plină. Şi te lauzi că eşti aviator. Lumea e plină de neprevăzut.

— Tocmai de aia trebuie să fim prudenţi, a clefăit caniche-ul.

— Marş la culcare! am strigat, şi Liliana s-a strâmbat dispreţuitoare: auzi, tiranul. Pe urmă a făcut sul pantalonii din pânză de corabie şi i-a pus sub cap, l-a privit ostentativ pe Ringo care se gudura lângă ea, oferindu-şi serviciile ca pernă, s-a întins pe aşternutul de iarbă şi a adormit. Ringo a stat puţin lângă ea, până s-a convins că doarme, apoi a venit şi s-a aşezat la picioarele mele. Priveam cerul, un cer ciudat, constelaţiile erau cele ştiute, dar aşezate alandala; Ursele îşi dădeau mâna cu Crucea Sudului, iar Casiopeea strălucea tocmai pe fondul întunecatului Sac cu Cărbuni. I-am arătat căţelului din ochi şi Ringo a confirmat aplecându-şi amabil bărbiţa creaţă: da, stelele o luaseră razna. Am dat iar capul pe spate, urmărind rotirea lentă a acelei bolţi bizare. Nu ştiu cât am stat aşa. Se suprapunea noaptea asta peste altă noapte, un mal înalt, un râu, un avion prăbuşit şi umbra albă a paraşutei întinsă în iarba necosită. Am simţit apoi bumbul umed şi rece al lui Ringo atingându-mi obrazul şi am privit în ochii caniche-ului.

— Haidem puţin afară, a şoptit Ringo, privind conspirativ spre mogâldeaţa adormită, care era Liliana.

M-am ridicat şi l-am urmat precaut, atent, să nu trosnesc vreo ramură sub tălpi. Am ieşit pe plajă, ghiceam clipocitul lin al lagunei şi dincolo, în spatele barierei de corali, freamătul oceanului. M-am întins pe burtă, nisipul era răcoros şi caniche-ul s-a instalat lângă mine. S-a foit îndelung apoi, când s-a hotărât

să vorbească, m-a uimit vocea lui descumpănită. Era prima oară de când îl cunoşteam că îl vedeam nesigur pe ce spune, ca şi cum s-ar fi temut că nu este crezut. De fapt, era într-adevăr de necrezut ceea ce spunea. Eu însă ştiu, de când sunt aviator, că orice lucru este posibil.

— Am ieşit din poiană, a povestit Ringo, am auzit paşi în urmă, paşi de om, am întors capul, am privit înapoi şi n-am văzut nimic. Simţeam în nări miros străin, am lăsat pantalonii jos şi m-am dus să adulmec îndeaproape... Eram pe o potecă îngustă, acoperită cu nisip, şi pe lângă urmele mele am văzut alte urme, de copil. Am mirosit urmele acelea şi când am ajuns la ultimele, cele care nu mai duceau nicăieri, am dat cu nasul de un picior desculţ... Am auzit un chicotit, poate l-am gâdilat cu mustăţile, şi cineva a sărit, chiar de lângă mine, în iarba de pe marginea drumului. Nu vedeam însă nimic, am privit pantalonii, mi-am spus că trebuie să fie un locuitor îmbrăcat în pânză de corabie şi doar în clipa aceea am văzut vag, printre copaci, o formă arămie cu pantaloni albi... N-am urmărit-o, se făcuse deja târziu... Căţelul şi-a întrerupt povestea; a plecat capul creţ rămânând aşa, cu nasul în nisip. I-am apucat una din urechile lânoase şi am frământat-o uşor între degete; caniche-ul a mârâit încetişor de plăcere. M-am ridicat scuturându-mă de nisip şi am pornit spre colibă. Am intrat, m-am întins lângă Liliana, şi ultima imagine înregistrată înainte de a adormi a fost corpul cârlionţat al înţeleptului Ringo, întins să-şi facă somnul de veghe în uşa colibei, pavăză şi scut somnului nostru neştiutor.

★

Ziua următoare am petrecut-o în jurul colibei şi pe plajă. Dimineaţa am pus ordine în săracul nostru inventar, am căscat gura toţi trei la pantalonii cei ponosiţi din pânză albă de corabie, apoi Liliana a plecat după banane împreună cu Ringo. Am aşteptat până ce rochia ruptă a nepoată-mi şi blana albă a caniche-ului au dispărut printre copaci, şi am ieşit afară din colibă. M-am îndreptat spre plajă, am rămas o clipă la marginea pădurii, cu ochii ţintă la oglinda albastră a lagunei, apoi am pornit prin nisip, spre vest. Spre vest, adică în direcţia opusă celei cercetate de căţel cu o zi înainte. Îmi spuneam că nu e cinstit ce fac, ordonasem în calitate de şef să nu ne aventurăm în necunoscut, şi acum, uite, eram primul care călcam ordinul. Simţeam însă o chemare puternică, copleşitoare, era prima oară

că mă simţeam atras de acel magnet tainic, care ne adusese aici tocmai din centrul Bucureştiului. Prima oară după mulţi ani mă simţeam debarasat de griji şi gânduri; şi sorbeam chemarea nelămurită, care se întâlnea undeva, în adâncul meu, cu misterul amintirilor netrăite.

Nisipul frigea, mergeam în umbra lizierei de cocotieri şi lăsam din loc în loc semne după care Ringo şi Liliana să se poată orienta: o crenguţă ruptă, o săgeată de scoici, o frunză de palmier întinsă pe plajă, cu câteva pietre deasupra să n-o ia vântul. Plaja începuse să se îngusteze, să devină din ce în ce mai pietroasă, iar pădurea se retrăgea acum spre interiorul insulei. Apoi malul s-a ridicat, brusc, mergeam pe marginea unei faleze înalte, la picioarele căreia spumega şi se sfărâma în spumă şi stropi oceanul. Mi-am spus că am avut baftă; dacă furtuna ne arunca aici, ne zdrobeam de stâncile ascuţite de granit şi coral, la doi paşi de ţărm. Am mers mult aşa, mi se făcuse foame, pădurea cu bananii ei rămăsese departe în dreapta, şi am coborât, sărind din piatră în piatră, până la marginea apei care, în acest loc, forma un golfuleţ mai liniştit, scobit în malul abrupt. Am afundat mâna în apa limpede şi m-am ospătat din belşug cu stridii crude; am păstrat cochiliile sfărâmicioase şi sus, pe muchea falezei, am construit o nouă săgeată din scoici. Îmi spuneam că Ringo, recunoscând stridiile, va întrerupe marşul pentru o masă gratuită.

...Soarele începuse să apună deja când am văzut primul catarg. Mergeam drept spre el şi la început mi s-a părut că e un stei de piatră neobişnuit de subţire, un fel de minaret, proiectat pe discul incandescent care intra sfârâind în mare. Apoi m-am apropiat şi am desluşit clar gabia, înconjurată de un parapet din frânghii subţiri, dar rezistente. Am văzut şi vârfurile celorlalte două catarge, cel din faţă şi cel din spate — trinchetul şi artimonul, cum le spun lupii de mare. Pe urmă m-am oprit pe muchia de piatră, lustruită de atâtea ape şi soare, de vânt, şi parâma groasă din cânepă care ţinea corabia lipită de mal, era legată de un buştean de palmier întărit cu cercuri de oţel inoxidabil. Era o corabie mare, puternică, o corabie de război, ţevile tunurilor de bronz ieşeau lucind slab prin sabordurile deschise, şi era cât se poate de firească această corabie, aici, ancorată la cheiul de granit al unei insule pierdute în mijlocul oceanului. Atunci de unde strângerea aceea de inimă, misterul care ţâşnea din catargele înalte, din bompresul zvârlit îndrăzneţ înainte, din cârma masivă, prinsă cu lanţuri de aramă? Era un tip

aparte de navă, nici bric, nici caravelă, nici galion, dar asta, oricum, nu însemna nimic. Sunt aviator, nu marinar, şi e firesc să nu cunosc toate tipurile de corăbii. Nu mă mira nici lipsa echipajului; văzusem prea multe corăbii fără echipaj în ultima vreme, ca să mă mai minuneze o navă părăsită. Atunci de unde aerul bizar al acestor catarge înalte, prin ale căror strune de parâme vântul îşi cânta nestingherit arpegiul marilor plecări? Am dat capul pe spate, am privit îndelung catargele ascuţite scrijelind cerul stacojiu al amurgului, şi dintr-o dată mi-am dat seama: corabia nu avea pânze. Vergile se întindeau goale, subţiri, prea subţiri pentru ochii mei obişnuiţi cu cârnatul unor vele strânse, agăţate de vergă cu scripeţi din lemn. Catargele erau din lemn tare, parâmele mai aveau mult până să putrezească, nu puteam admite că pânzele se spulberaseră în apă şi vânt. M-am îndreptat spre pasarela lăsată, nu simţeam nici o teamă, era altfel decât pe corabia aceea încleştată în menghinea de piatră din mijlocul oceanului; ştiam că aici nu voi găsi nici un căpitan dormindu-şi somnul de veci. Am întins mâna, funia aspră sub palmă, am ridicat piciorul desculţ, scândura lustruită sub tălpi... în clipa aceea în spate a răsunat un lătrat cunoscut, şi m-am întors: de sus, de pe faleza care străjuia Cheiul de piatră, agitând din mâini, lătrând, urlând, dând din coadă şi strigând, Liliana şi Ringo pretindeau să-i aştept şi pe ei.

★

— Bravo! m-a fulgerat Liliana cu ochii ei negri. Trimiţi oamenii după banane şi tu pleci în cercetare de unul singur. Parcă chiar tu ai zis...

— Bine, am încercat să mă dezvinovăţesc, dar am lăsat urme.

— Stridiile au fost într-adevăr bune, a încuviinţat caniche-ul, ca un cunoscător.

— Şi apoi, uitaţi-vă ce am găsit! am arătat eu cu degetul corabia care se clătina şi scârţâia pe valuri la câţiva paşi de noi.

— O corabie... a mormăit cu dispreţ Liliana. Încă nu te-ai săturat de corăbii? Mai bine uite ce am găsit noi!

Şi-a scos din spate rucsacul şi a întins pe jos, direct pe piatra lustruită a cheiului, un ananas, trei-patru portocale şi o grămadă de fructe mici, verzi, ca nişte pere pădureţe.

— Smochine, a precizat Ringo. Sunt o grămadă în pădure.

I-am privit cu superioritate:

— Nu se moare de foame în insulele tropicale. În schimb, corăbii misterioase nu găseşti la tot pasul.

— Unde vezi tu mister? a vrut să ştie Liliana.

— Pânzele, am spus. Corabia e bună, solidă, totuşi, n-are pânze.

Liliana a schimbat o privire cu Ringo şi amândoi s-au uitat la mine plini de milă, ca atunci, la Bucureşti, când întrebasem la ce e bună ceara de parchet. Am ridicat din umeri şi am traversat hotărât, din trei sărituri, pasarela care unea cheiul cu corabia fără pânze. Ringo şi fetiţa m-au urmat fără nici un chef: se vedea bine că sunt sătui de atâtea corăbii misterioase. Am păşit pe punte şi am holbat ochii mari: peste tot zăceau aruncate foarfeci, gheme de aţă, petice albe din pânză groasă de corabie, ace ascuţite şi strălucitoare, ca într-un atelier de croitorie.

— Atenţie! am spus peste umăr, să nu vă înţepaţi în vreun ac. Şi nu pune mâna pe foarfecă, că te tai, i-am strigat nepoată-mi, care se aplecase deja spre o foarfecă imensă, cu muchii tăioase.

— Nici o grijă! a mormăit Liliana.

Am intrat în cabina echipajului, erau acolo nişte hamace straşnice de plasă întinse din perete în perete, prinse cu cârlige solide de metal în scândura groasă şi tare. Eram obosit de atâta mers, m-am întins pe unul din ele şi l-am rugat pe caniche să mă servească cu o portocală. Ringo mi-a adus una ţinând-o delicat în bot, m-am aplecat peste marginea de frânghie lată şi am luat-o.

— Ringo, am întrebat în şoaptă, ce-i cu Liliana?

Nepoată-mea, cu spatele la noi, cerceta o rozăa vânturilor sculptată în lemn pe peretele cabinei.

— E supărată că ai plecat fără noi, a spus caniche-ul. Şi, într-adevăr, doar tu ai hotărât să nu mergem decât împreună.

— Iartă-mă, Ringo, dar azi am simţit şi eu... Ştii, parcă mă apuca cineva de nas şi mă trăgea încoace. Cred că la fel era cu voi pe ocean, când îmi spuneaţi pe unde s-o iau.

— Cu mine e mai uşor, a spus caniche-ul şi mi s-a părut că desluşesc un tremur şi o tristeţe vagă în vocea lui de căţel. La voi însă... să simţi cum te cheamă depărtarea, aşa, cum se dizolvă în sânge un neastâmpăr care te cheamă la drum... Face parte din voi, e în firea voastră...

— Nu toţi, am spus încetişor.

— Nu toţi, a îngânat căţelul. Chiar puţini. Copiii, mai ales. Ei nu se gândesc la serviciu, la bani, la ghetuţe. Au timp pentru insule necunoscute. Şi tu, vezi...

— Eu sunt aviator. E ceva în noi care ne îndeamnă să fim aviatori... să căutăm pământuri necunoscute... să urcăm pe munţi înalţi.

— Noapte bună, a mormăit Ringo brusc, întrerupând conversaţia şi dând să plece.

Am întins mâna şi l-am apucat de coadă:

— Crezi că putem dormi liniştiţi pe corabia asta?

Caniche-ul m-a privit cu ochii lui negri, mai adânci ca oricând, şi a încuviinţat din capul creţ; da, putem dormi liniştiţi.

— Ringo, am şoptit iar, tu ştii de ce corabia asta n-are pânze? Poţi să-mi spui şi mie?

— Ehei! am auzit deasupra exclamaţia amuzată a nepoată-mi. Am ridicat capul şi am văzut-o instalată într-un hamac care se legăna la câteva palme mai sus de nasul meu. Stătea pe burtă, privindu-mă prin ochiurile plasei, şi o clipă am fost tentat să-i dau un bobârnac, prea se distra pe socoteala mea. Liliana mi-a simţit intenţia, s-a ferit, apoi ochii negri au lucit scurt şi concesiv prin împletirea de sfoară:

— Suntem în Insula Oamenilor cu Pantaloni din Pânză de Corabie?

— Suntem! am încuviinţat, şi doar în clipa aia m-a fulgerat bănuiala că...

— Atunci e normal ca oamenii să-şi facă pantaloni din pânzele corăbiilor iar corăbiile să nu mai aibă pânze! a rânjit Liliana, şi s-a sucit cu faţa în sus.

Înainte de a adormi am mai apucat să aud mârâitul aprobator al caniche-ului.

★

M-am trezit fără să-mi dau seama unde sunt, aşa cum se întâmplă după un somn greu; am stat puţin pe marginea hamacului, cu picioarele atârnate în gol, şi soarele, care pătrundea prin hublourile rotunde, arunca pete jucăuşe pe pereţii galbeni de scândură. Am văzut rucsacul zvârlit într-un colţ, am sărit jos din hamac atingând în treacăt hamacul gol care se legăna deasupra mea, am ridicat rucsacul şi am scos din el un pumn de smochine. Începuseră să se usuce, să se strângă, şi miroseau subtil şi dulce. Am ieşit afară din cabină, am privit în jur: puntea era curată, cineva strânsese acele, ghemele de aţă şi foarfecele care, cu o seară înainte, zăceau aruncate în toate părţile. „Liliana“ — mi-am spus, şi m-a mirat hărnicia nepoată-

mi. Soarele se ridicase sus, însemna că e destul de târziu, şi mi-a fost ciudă că Ringo şi fetiţa m-au lăsat să dorm atâta.

— Bună dimineaţa! am auzit în spate clefăitul caniche-ului alb, şi m-am întors.

Instalat pe bompres, Ringo făcea nişte manevre care, la prima privire cel puţin, nu aveau nici un rost: lega cu frânghii un hamac luat din cabina echipajului, petrecând apoi frânghiile pe sub nişte scripeţi care, înainte — când oare? — folosiseră la ridicarea şi coborârea pânzelor.

— Fac un lift, a explicat Ringo. Am observat o specie neobişnuită de crustacei, vreau să cobor până la suprafaţa apei, să văd mai bine şi, vorbind, arăta cu laba albă peste bord, unde, în apa clară, lângă bordurile corăbiei, se agitau şi se învălmăşeau nişte creveţi nemaivăzuţi, roşii, cu antene lungi şi întoarse.

L-am întrebat dacă n-a văzut-o pe Liliana şi a făcut un semn indecis cu capul spre faleză. Am coborât pe cheiul de granit acum încins de soare, îmi spuneam că n-ar fi rău să ne mutăm tabăra pe corabia asta misterioasă, însă ospitalieră, e drept că am fi mai departe de pădure, totuşi... Am urcat faleza, erau nişte trepte tăiate în piatră, pe care, aseară, fermecat de imaginea corăbiei cu pânze fără pânze, le coborâsem fără să le bag în seamă, m-am aplecat să observ una mai bine, şi atunci am zărit-o pe Liliana...

Nepoată-mea sătea pe marginea falezei, cu spatele la mine şi cu faţa la mare. Şedea turceşte, dreaptă, şi din când în când îngâna nu-ştiu-ce. Apoi înălţa braţele şi se apleca înainte săltându-şi caraghios poponeaţa având gleznele încrucişate. Nu-mi dădeam seama ce joacă poate fi asta şi m-am apropiat cu băgare de seamă. Am ocolit grămada de petice albe şi de scule de croitorie care, aseară, zăcuseră răspândite pe puntea corăbiei, şi m-am întrebat de ce le-o fi cărat până aici. Am aşteptat până ce fundul rotund s-a ridicat din nou deasupra gleznelor, şi am atins-o uşor cu vârful piciorului gol:

— Ce faci, aici, domnişoară?

— Am treabă! a răspuns scurt Liliana. Te rog să nu mă deranjezi.

— Scuză-mă, m-am pocăit. Aş vrea însă să ştiu ce treabă ai.

— Îi mulţumesc soarelui, mi-a explicat instruita mea nepoată. Şi s-a pornit să turuie: că e rotund, că e cald, că e înţelept. Că ne dă lumină şi căldură, că nu rămâne în mare, că iese de acolo şi alungă noaptea şi face să crească fructele în pomi şi...

O ascultam cu gura căscată; avea dreptate, soarele era rotund şi ne încălzea, dar să te apuci să-i mulţumeşti pentru asta!?... „Precis că Ringo i-a băgat toate astea în cap“, m-am gândit, şi am fugit înapoi pe scări. „Atât îmi trebuie, o nepoată idolatră.” Mă gândeam la sora mea, şi-mi spuneam că n-o să mai am curajul să dau ochii cu ea. Apoi mi-am imaginat-o pe Liliana ieşind pe balconul de la etajul 2, din Şoseaua Colentinei, ca să mulţumească soarelui, şi m-a pufnit râsul. Ajuns pe chei, am grăbit pasul. „Ringo!“, am strigat, am depăşit etrava, vedeam caniche-ul cum se legăna în hamacul-lift trecut prin scripeţii bompresului, „Ringo” am mai strigat o dată, căţelul a făcut semn cu laba să-l las puţin în pace, am ridicat capul, şi atunci am văzut crabul.

Era un crab mare, unul din uriaşii aceia piciorongaţi, care venise atât de neceremonios să-mi spună bună-dimineaţa după prima noapte petrecută pe insulă. Cobora prudent, ţinându-se cu un cleşte de frânghie, şi pe celălalt legănându-l ameninţător prin aer, la 20—30 de centimetri de capul creţ al căţelului. Lângă chei vedeam agitându-se puzderie de cleşti ascuţiţi, şi mi-am dat seama că viteazul caniche e încolţit din toate părţile. Trebuia să fac ceva urgent, dar ce? îl vedeam deja pe Ringo sfârtecat de toţi cleştii aceia tăioşi...

— Ringo, am chemat din nou, şi caniche-ul, simţind ceva neobişnuit în vocea mea, a catadicsit să ridice capul. L-am văzut cutremurându-se din vârful nasului în vârful ciotului de coadă; s-a ghemuit o clipă sub cleştele necruţător care acum aproape îi atingea capul, s-a încordat şi a sărit...

Cred că a fost cea mai reuşită săritură făcută de vreun caniche, vreodată. S-a apucat cu dinţii de frânghia cu care manipula hamacul-ascensor, drept sub scripete, şi hamacul a luat-o în sus, laminând literalmente crabul uriaş. Ringo atârna acum de celălalt capăt al frânghiei, aproape de suprafaţa apei, dar n-a durat mai mult de câteva secunde să ajung călare pe bompres şi să-l trag de acolo. L-am strâns în braţe, mi-am îngropat faţa în blana creaţă şi încinsă, iar caniche-ul, emoţionat, m-a lins pe nas. Apoi s-a repezit la bord, s-a urcat cu labele dinainte pe parapetul înalt, şi a început să latre la grămada de crabi care foşgăiau lângă cheiul încins de soare. Soare... mi-am amintit de nepoată-mea şi l-am bătut uşor pe spatele de caniche:

— Ia ascultă, musiu...

Ringo s-a întors spre mine, gâfâind încă de fierbinţeala luptei.

— Gata, am spus, ai învins. Dar ce ţi-a venit să-i bagi în cap nepoată-mi toate prostiile alea?

Ringo m-a privit cruciş cu ochii lui de madonă; apoi a devenit grav şi băţos:

— Ce prostii?

— Cu soarele. Că e rotund, că e galben, că ne încălzeşte. Că trebuie să-i mulţumim pentru asta.

— Soarele e astrul central al sistemului nostru planetar, şi are atâta merit în treaba asta cât avem şi noi, a spus caniche-ul pe un ton tăios. Nu-mi amintesc să fi discutat cu Liliana despre soare. Şi dacă vrei să ştii...

Caniche-ul a tăcut o clipă, apoi a continuat încet, lungind cuvintele, şi ce spunea nu avea, aparent, nici o legătură cu Liliana:

— În poiana cu pantaloni din pânză de corabie era un soare mare, cioplit în piatră. Şi în cabina de pe corabia cu pânze fără pânze, ce am crezut noi că e roza-vânturilor, tot soare era, sculptat pe perete. M-am uitat azi-dimineaţă şi m-am convins. Asta înseamnă...

— Asta înseamnă că Liliana a luat deja legătura cu aceşti simpatici indivizi, care-şi fac pantaloni din pânza corăbiilor şi adoră soarele.

★

Pe la jumătatea treptelor tăiate în piatră caniche-ul alb s-a oprit, a ridicat în aer una din labele din faţă şi a început să adulmece încreţindu-şi bumbul negru şi lucios al nasului. A mirosit preocupat aerul fierbinte şi sărat, stânca cioplită, plantele, ciudate care atârnau în smocuri din crăpăturile falezei de granit. M-a privit semnificativ, acelaşi miros ca cel din poiană, am priceput eu, şi s-a năpustit pe scări câte trei trepte deodată. L-am urmat; am ajuns sus în acelaşi timp şi am văzut-o pe Liliana şezând pe marginea abruptă a malului înalt, bălăbănindu-şi picioarele în gol. Ţinea în mână o foarfecă uriaşă şi o bucată albă de pânză de corabie, şi când ne-am apropiat am văzut că decupa din ţesătura groasă, tiparul unor pantaloni mi-nusculi.

— Dragă Liliana, am spus eu şi am tuşit încurcat. Nu ştiam cum să continui, era o problemă tare delicată şi nu voiam ca fetiţa să-mi poarte pică mai târziu. Ringo a intervenit însă brutal, agitat, fără nici o urmă din reţinerea care îl caracteriza de obicei:

— Unde-i? şi a sărit în sus, mirosind şi clămpănind în gol.

Liliana s-a uitat mirată la caniche.

— S-a dus în pădure după fructe. Eu am rugat-o. Vine imediat.

— Ringo, m-am aplecat eu deasupra caniche-ului, potoleşte-te. I-am trecut mâna prin zulufii de pe frunte şi l-am forţat să se uite la mine; ochii de madonă s-au limpezit, apoi căţelul şi-a plecat capul, ruşinat.

— Voi nu ştiţi, dar pentru mine e înnebunitor. Să adulmeci, să ştii că e acolo, şi să nu poţi vedea.

— Trebuie să ştii să te uiţi, a explicat Liliana. Trebuie să vrei foarte mult să vezi. Uite-o...

A întors capul şi a tăcut. Ringo a ridicat iar o labă în aer, semn de mare tulburare, şi a încremenit aşa, ca o statuie de caniche; numai bila lucitoare a nasului fremăta uşor. Am privit spre locul în care privirea fetiţei încrucişa axul nasului de căţel, mi-am încordat ochii, dar n-am reuşit să zăresc nimic. Era ceva neobişnuit, totuşi, în iarba aceea care foşnea, şi... Da, atunci am văzut. Am văzut cum iarba aceea deasă, pălită de arşiţă, nu se ondula în bătaia brizei, cum crezusem. Cineva păşea prin iarbă, cineva nevăzut, lăsând în urmă două dâre paralele de fire culcate la pământ. Liliana s-a smucit de lângă noi, a făcut câţiva paşi, a prins aerul cu o mână, ca şi cum ar fi apucat pe cineva de braţ, iar cealaltă mână, subţire, bronzată, a întins-o spre Ringo şi spre mine:

— Lumina-Zorilor, îţi prezint pe Doru şi pe Ringo. Căţelul a oftat la picioarele mele, a întins nasul, ultima dată, apoi o expresie de încântare şi mulţumire i s-a aşternut pe faţa păroasă, brusc destinsă. A mormăit ceva, nu l-am înţeles, l-am rugat să repete, a întors capul spre mine şi a spus:

— Ce fetiţă frumoasă!

Apoi s-a dus şi el lângă nepoată-mea, s-a gudurat şi a început să lingă ceva — pentru mine — inexistent. Am rămas locului, mă simţeam stingher, infirm, parcă eram orb şi într-adevăr eram orb. O orbire aparte, îmi dădeam seama că mă obişnuisem să văd numai lucruri despre a căror existenţă eram dinainte convins, lucruri solide, cuviincioase, acceptate de mult, şi acum ştiam că pierdusem. Uitasem să văd lucruri noi, poate

nu ştiusem niciodată, priveam cu ochi goi fetiţa, căţelul cu care venisem de la mii de mile pentru a găsi un vis şi uite acum, când eram la doi paşi de împlinire, îmi dădeam seama că sunt orb pentru vise. Mi-am amintit de Ştefănel, aiurea, de mâinile lui, întinse ca să mângâie aerul, de căruciorul gol plimbat grijuliu de nepoată-mea, şi deodată parcă de undeva, de demult, a urcat ceva ca o văpaie în mine, a explodat tăcută pe cerul albastru şi s-a stins...

M-am văzut, eram eu, eram altul, genunchii zgâriaţi, băltoaca, scândura murdară din mâna mea şi tata spunând să arunc lemnul acela cioplit grosolan... Care lemn, m-am revoltat, era vasul amiral al flotei, uite pânzele, catargele, cârma. Tata a râs, s-a întors, a plecat, şi am rămas nedumerit, cu corabia mea în braţe... Am scuturat capul, mi-am trecut mâna pe frunte, pe ochi, Ringo pritocea fericit, aşezat lângă nişte picioare invizibile, şi limba îi atârna din gură, m-am uitat la nepoată-mea, lung, şi am spus cu glas înăbuşit, şi cuvintele îmi ieşeau greu din gură, parcă în bucăţi:

— Liliana, ajută-mă, te rog.

Fetiţa şi-a îngustat ochii, şi sclipirea neagră a privirii m-a scotocit, m-a găsit ascuns în cel mai depărtat ungher şi m-a scos la iveală. Am rămas o clipă buimac, parcă deodată se făcuse mai multă lumină. Liliana s-a răsucit, şi-a ridicat mâna sus, aproape cât creştetul ei, şi a spus pe un ton didactic, apăsând cuvintele:

— Aici e capul.

Şi-am văzut deodată rotunjindu-se sub palma ei un cap de fetiţă cu păr blond, lăsat drept pe spate, mirosind frumos şi încins în soarele acela nou, fierbinte.

— Aici sunt ochii, a arătat din nou Liliana, şi am văzut o privire albastră-albastră, măsurându-mă plină de uimire. Şi încetul cu încetul, lângă Liliana mea a apărut încă o fetiţă, poate ceva mai mică, cu ochi imenşi, miraţi şi purtând nişte pantaloni-salopetă albi din pânză de corabie.

★

— El e unchiul meu, a ţinut să precizeze Liliana încă o dată. E aviator şi zboară pe avioane cu reacţie.

— Ce-i asta aviator? a întrebat fetiţa cu pantaloni din pânză de corabie.

— Adică zboară, a lămurit-o, răbdătoare, nepoată-mea.

Un fel de pasăre? Fetiţa m-a ocolit privind spre umerii mei şi a constatat, dezamăgită: Bine, dar n-ai aripi.

— Dragă Lumină-a-Zorilor, am încercat eu să-i explic...

— Mă cheamă Irina, a zis fetiţa. Lialina îmi spune aşa pentru că e mai interesant...

— Parcă tu nu-mi spui Lialina, a parat nepoată-mea.

— Eu sunt prea mică şi nu pot pronunţa Lil... Lialina. Am râs toţi patru, fetele, Ringo şi cu mine.

— A venit pe corabie să strângă foarfecile şi acele, a început să povestească Liliana, şi aşa ne-am cunoscut. La început ne-am speriat, pe urmă ne-am împrietenit. Irina are un frate mai mare, care e şofer, şi un văr, care ştie să cânte şi să danseze cel mai frumos de pe insulă.

— Aveţi maşini aici? m-am mirat, şi Lumina-Zorilor — Irina — a strâmbat din nasul pistruiat: „Avem câteva rable”.

Soarele se ridicase sus, razele lui puternice băteau umerii, cefele, capetele noastre. Am pornit spre pădurea care se vedea în interiorul insulei, bănuiam răcoarea de la umbra palmierilor-evantai, şi Irina ne-a promis nişte gave minunate.

— Ce-s alea gave? am vrut să ştiu, şi Liliana, în loc de răspuns, a scos din buzunarul rochiţei rupte un fel de boabă de strugure, mare cât o nucă. Am băgat-o în gură şi am simţit un gust minunat, dulce-acrişor.

Am ajuns repede sub palmieri, pădurea era mai aproape decât mi se păruse, şi Irina ne-a condus spre un pom scund, aproape un tufiş, care creştea lângă trunchiul fibros şi elastic al unui palmier. Crengile copăcelului erau pline de fructe din acelea ca boabele de strugure, şi o vreme am fost foarte ocupaţi să ne umplem burţile cu zeamă dulce-acrişoară. Priveam fetiţa blondă, culegând preocupată fructele, ochii albaştri, pantalonii strălucitori de albi din pânză de corabie şi nu-mi venea să cred. Am închis ochii, mi-am scuturat capul, am simţit o clipă arşiţa uscată a oraşului şi fumul înţepător lăsat de autobuz, am auzit clinchetul linguriţelor pe terasa cofetăriei „Poieniţa Copiilor”, simţeam în gură gustul îngheţatei de fistic, sălciu, în locul aromei acrişoare a gavelor, şi am deschis speriat ochii. Toate erau la locul lor, insula, marea zărindu-se ca o fâşie lucitoare printre copacii ciudaţi, cerul cu soare strălucitor, umbra molcomă a pădurii de palmieri şi pomişorul gav-gav. Am văzut ochii Irinei privindu-mă, o privire ciudată pentru un copil, gravă, amuzată, puţin superioară şi m-a mirat să nu citesc uimire în albastrul lor larg deschis.

Şi-am întrebat puţin stingherit de privirea aceea:

— Ce-ai fi făcut dacă te întâlneai cu mine, nu cu Liliana? Eu nu te-aş fi văzut...

Irina a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Ei... tu, până la urmă, trebuia să mă vezi. O ai pe ea, a arătat cu bărbia spre nepoată-mea, îl ai pe el, a scărpinat caniche-ul fericit între urechi, aşa că...

— Dar dacă eram singur?

— Ştii, atunci aş fi trecut pe lângă tine şi nu m-ai fi văzut. Şi gata.

M-am cutremurat, gândindu-mă că aş fi putut trece pe lângă ea, pe lângă fratele ei automobilist şi pe lângă vărul dansator, fără să văd pe nici unul.

— Pe lângă câte lucruri trecem fără să le vedem, a oftat filozofic caniche-ul alb.

— Noi suntem obişnuiţi, a zâmbit timid Irina.

— Ei sunt obişnuiţi, a repetat ca un ecou Liliana.

Mi-am trecut din nou dosul palmei peste frunte, peste ochi, şi o clipă mi-a sunat în urechi un râs cunoscut: „Ce corabie, scândura aia!?“

Pe urmă am auzit mârâitul lui Ringo, prevenitor, şi am privit mirat spre, el. Căţelul se încordase ca un arc, şi nasul negru sforăia teribil aţintit spre un punct de unde simţea apropiindu-se primejdia. N-am avut timp nici să anunţ fetele, a ţâşnit din iarbă un fulger negru, a plesnit ceva sec, ca un bici de piele groasă, şi Ringo a descris o traiectorie lungă, clămpănind din fălcile în care rămăsese agăţată o frânghie vie, umedă, şi acoperită cu solzi mă-runţi.

Liliana s-a uitat mirată, fără să înţeleagă, şi numai când Irina a ridicat pe un băţ cadavrul şarpelui, a făcut o grimasă de dezgust.

— Ah! s-a înfiorat fetiţa blondă, şerpii ăştia sunt pacostea insulei. Ăştia, şi crabii piciorongaţi. A mai fost şi monstrul Collins, dar el nu făcea nimic din răutate, avea o eczemă care îl chinuia îngrozitor şi după ce l-am vindecat, s-a potolit de tot.

— Ce monstru? s-a informat Ringo, bătăios. Unde-i?

Liliana a ciulit urechile, eu am întins gâtul.

— În mare, a răspuns Irina, făcând un gest indecis spre întinderea de apă care mai mult se ghicea decât se vedea printre palmieri. Ieşea din când în când din mare, un fel de şopârlă cu cap de cal, imensă, ajungea cu spinarea cam până acolo — şi arătă cu degetul un palmier moţat de mărime mijlocie. Rupea şi

strivea tot ce întâlnea în cale, urla şi se tăvălea pe jos. Mai târziu am aflat că avea mâncărimi, dar asta numai după ce câţiva oameni l-au găsit dormind pe plajă. Printre ei era un doctor, a observat eczema, l-a uns cu o alifie miraculoasă şi gata, l-a vindecat. De atunci nu mai vine.

— Nu cumva cu Jecolan? a gândit căţelul cu glas tare. M-am uitat mirat la el, din domnul băţos şi ceremonios care mi se prezentase în strada Spătarului, Ringo începea să devină un tip sociabil şi grozav de curios.

— Nu, a răspuns fetiţa. Era o alifie ciudată, am găsit-o pe plajă, de mult, nouă nu ne făcea bine, dar uite, pentru Collins, s-a potrivit. O adusese marea, într-o cutie rotundă de tablă, o cutie galbenă pe care scria ceva cu litere albastre şi roşii...

Am simţit pe Liliana, lângă mine, sorbindu-i cuvintele.

— O alifie cu miros înţepător, a continuat Irina, care l-a vindecat pe Collins de eczemă şi l-a scăpat de mâncărime. Collins a mulţumit, a intrat în mare, şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

Ringo s-a uitat la Liliana, Liliana la Ringo, şi amândoi m-au privit, triumfători. Am reuşit să-mi duc degetul la gură şi să le fac semn să tacă, fără ca Irina să observe ceva.

— De ce n-ai vrut să-i spunem că alifia care l-a vindecat pe monstrul Collins era de fapt ceară de parchet? m-a întrebat Liliana seara, la culcare.

Rămăseserăm să dormim pe corabia cu pânze fără pânze, şi nepoată-mea se legăna în hamac, deasupra mea. S-a răsucit şi i-am văzut prin împletitura de sfoară ochii negri, cercetători.

— I-am fi răpit o poveste, am încercat o explicaţie. Ştii ce-sensibilă e, s-ar fi supărat poate, şi ar fi dispărut.

— Aş vrea şi eu... a oftat, plină de invidie, Liliana.

— Ce ai vrea?

— Să nu văd, şi să nu mă vadă decât cei care cred în mme, în poveştile mele.

— Ăştia se cheamă prieteni, a intervenit caniche-ul din prag, de unde se întinsese să-şi facă somnul.

— Ar fi prea comod... am adăugat.

Liliana s-a mai foit niţel în hamacul ei, apoi a început să respire adânc şi regulat. Se amesteca cu marea respiraţia ei, cu freamătul valurilor şi cu scârţâitul molcom al catargelor de corabie. Am aţipit şi aşa, între somn şi trezire, mi s-a părut că aud paşi uşori, furişaţi pe puntea din scânduri de stejar. Am deschis alene un ochi privind spre Ringo, dar caniche-ul visa

liniştit, şi zulufii de sub nas fremătau uşor în bâzâitul motoraşului sforăitor...

...A doua zi m-am trezit primul. Am coborât din hamac, am păşit grijuliu peste caniche, să nu-l trezesc, şi am deschis uşa cabinei; în ochi mi-a năvălit soarele şi am văzut pe o parâmă întinsă de-a latul punţii, agăţate frumos în cuiere din lemn de palmier, trei perechi de pantaloni albi din pânză de corabie. Erau acolo o pereche de pantaloni mari, o pereche de pantaloni mici şi încă nişte pantalonaşi foarte mici, cu bretele şi cu o gaură rotundă, pentru coadă, la spate.

★

— Uite oraşul, a arătat Irina cu un gest larg spre vale şi am auzit-o pe nepoată-mea scoţând o exclamaţie înăbuşită. Am grăbit pasul şi am ajuns şi eu pe creastă. M-am oprit lângă fetiţe, priveau amândouă în vale, Ringo se rezemase cu labele dinainte de o piatră mare şi falca de jos, căzută de uimire, nu-i dădea o înfăţişare tocmai agreabilă. Cred că nici eu nu arătam grozav de deştept. Privirea critică a nepoată-mi, întoarsă spre mine, pentru a trăi împreună emoţia care ne cuprinsese la apariţia, nemaipomenitului oraş, mi-o spunea destul de clar. M-am scuturat şi am încercat să contemplu cu un aer detaşat priveliştea care ni se aşternea la picioare.

Oraşul se arcuia într-un amfiteatru generos, sclipind alb şi galben de-a lungul arcurilor de verdeaţă şi jos de tot, acolo unde ceaţa albastră a dimineţii nu se risipise încă bine, lucea stins oglinda unui lac. Am coborât. Mergeam pe străzile tăiate în calcar coraligen, acoperite cu nisip fin, alb, mărginite de palmieri înalţi. Străzi late, având într-o parte case înalte, lucrate în lemn galben şi dens sau în piatră albă şi sclipitoare. Erau case cu trei-patru etaje, am văzut chiar una cu opt, mărginite de terase acoperite cu tende albe, vărgate roşu sau albastru. Pe cealaltă latură a străzilor, spre lacul din vale, era un parapet dincolo de care se zăreau, printre smocurile palmierilor, acoperişurile caselor de pe treapta inferioară a imensului amfiteatru. În unele locuri, între palmieri şi case erau tăiate coridoare prin care pluteau tăcute, susţinute de cabluri groase, telecabine roşii. În curţile mari vedeam bazine cu apă albastră, şi pe acoperişurile caselor sclipeau şi ţiuiau în bătaia vântului domol tot felul de giruete, morişti şi clopoţei de tablă lucitoare. Instrumentele astea erau acordate în aşa fel, încât alcătuiau o adevărată

orchestră — fiecare stradă cu orchestra ei, şi fiecare orchestră cu melodia ei.

— Jos, pe malul lacului, se aude o singură melodie, a spus Irina, trezindu-ne amabilă din uluiala noastră. Imnul insulei:

Înainte, înainte neînfricaţi,
Bravi insulari cu pantaloni din pânză de corabie!

— Unde „înainte”? a întrebat Liliana.

— Nu ştiu, dar aşa e cântecul.

Mergeam toţi patru aliniaţi pe trotuarele late, când şi când pe lângă noi treceau locuitori îmbrăcaţi cu pantaloni albi. Nu ne deosebeam prin nimic de ei, în pantalonii pe care îi găsisem atârnaţi pe punte şi bronzaţi cum eram de lunga noastră călătorie pe Ocean. Unii din ei mergeau cu bicicletele, adică bicicletă e un fel de a spune, era un vehicol ciudat, cu o singură roată imensă, iar ciclistul se instala înăuntru, pe un scăunel de piele. Erau nostime roţile astea mari, multicolore, care se intersectau pe străzile late şi albe. Am văzut şi câteva maşini, semănau cu bătrânele forduri — model „T“, care zăceau în muzee tehnice sau ruginite pe sub şoproane. Astea de aici erau strălucitoare, îşi sclipeau în soare aripile de aramă lustruită şi spiţele groase ale roţilor înalte, pufăiau şi scoteau o dâră străvezie de fum. Şi toţi locuitorii în pantaloni din pânză de corabie, cei care se dădeau la o parte să ne facă loc, cei care ne depăşeau cu roţile lor ciudate, cei care ne priveau din caroseriile galbene, roşii, portocalii, ale Fordurilor — toţi aveau pe buze un zâmbet cald şi reţinut, puţin ciudat.

Ringo se ridica uneori în două labe sprijinindu-se de parapet, pantalonii cu bretele îi veneau grozav, şi mă amuzam tăcut, schimbând priviri complice cu Liliana când ciotul de coadă, ieşit prin fenta croită cu dichis, se agita dintr-o parte în cealaltă.

Am mers destul, soarele începuse să încălzească bine, şi când am ajuns pe malul lacului îmi simţeam deja umerii şi ceafa încinse.

— Nu ţi-e prea cald? m-am aplecat spre Liliana, dar fetiţa a făcut un gest uşor: nici o grijă.

Eram într-o piaţă întinsă, plină de trupuri bronzate, retezate parcă de la mijloc în jos de albul pânzelor de corabie; parcă, se bălăceau într-o oală mare cu lapte, avea să spună mai târziu Ringo.

— Pe aici, a arătat Irina. Ea nu părea deloc intimidată, schimba când şi când câte un cuvânt cu cineva din mulţime, râdea, şi la un moment dat a făcut semn unui bărbat, şi unei femei, tineri, aflaţi în mijlocul unui cerc mare de oameni.

Am intrat sub umbrar, era acolo un umbrar mare, rotund, făcut din frunze mari de palmier, oamenii ne-au făcut loc şi am urcat trei-patru trepte spre o estradă scundă. Irina n-a venit cu noi: Stăteam în picioare, puţin stingheri, cercetând feţele acelea bronzate, trupurile arămii, răsărite din pantalonii de pânză de corabie. Liliana încerca să pară calmă. L-a scărpinat pe Ringo între urechi, caniche-ul s-a întins de plăcere, parcă n-ar fi fost ţinta atâtor priviri curioase. Pe urmă, mulţimea a fremătat uşor, s-a despicat în două şi au apărut un bătrân şi un tânăr, care nu se deosebeau de ceilalţi decât prin coroana de pene prinsă în jurul frunţii cu o panglică lată, purpurie.

— Pasărea paradisului, a murmurat Ringo doct, îndreptându-şi nasul spre penele acelea lungi, în culori irizate.

Cei doi s-au oprit lângă noi, ne priveau tăcuţi, nu ştiam ce să fac, Liliana se lipise de mine, caniche-ul se lipise de picioarele Lilianei şi nici vorbă nu mai putea fi de cuvinte savante.

— Bună dimineaţa, am spus, ca să tulbur tăcerea aceea ce ameninţa să devină apăsătoare.

— Bună dimineaţa, a răspuns tânărul, iar bătrânul şi-a înclinat capul în semn de salut şi penele i-au mângâiat moale fruntea şi tâmplele.

— Cu ce gânduri aţi venit în insula noastră? a întrebat bătrânul şi glasul lui adânc şi grav a rămas parcă suspendat în aer, sub acoperişul scund al umbrarului:

— Căutam o insulă necunoscută, o insulă pustie...

— Ne-a adus vântul marilor călătorii, a vorbit Ringo. Avem numai gânduri bune.

— Aşa-i, a adăugat Liliana. Puteţi s-o întrebaţi şi pe Irina.

— Nu puteam merge acasă cu blana mânjită de ulei, a doua zi după baie, a explicat caniche-ul.

— Mă plictiseam îngrozitor, nepoată-mea a făcut un gest larg, ca să se vadă cât de îngrozitor era plictisul ei.

— Eu am ajuns aici pentru ca băieţelul meu să se poată lăuda cu tatăl lui.

Cei doi au înclinat capetele în semn de înţelegere, iar adunarea de sub umbrar a fremătat din nou.

— Ce lucruri ştiţi să faceţi? a întrebat tânărul. Ce faceţi la voi acasă, departe de aici?

Am ridicat din umeri. Eu am o profesie afurisită, cea mai minunată şi cea mai risipitoare, zborul. Nu rămâne nimic din el; aer, traiectoriile ce se şterg, doar uneori câte o dâră albă săpată în cerul albastru. Ştiu să fac viraje, loopinguri, să lansez rachete, dar asta ar fi sunat aşa străin aici, în faţa oamenilor cu pantaloni din pânză de corabie...

— Eu... a deschis căţelul gura să răspundă, dar a fost întrerupt de vocea gravă a bătrânului.

— Tu poţi să nu răspunzi. Ştim că eşti vrednic, eşti un mare şi înţelept omorâtor de şerpi veninoşi şi de crabi piciorongaţi, ne-a povestit Lumina-Zorilor. Suntem mândri că te avem în mijlocul nostru, fii binevenit.

Oamenii bronzaţi au început să aplaude, iar Ringo a roşit, aşa cum numai un caniche alb ştie să roşească. A lăsat modest în jos ochii de madonă şi doar zbuciumul ciotului de coadă lăsa să se întrevadă freamătul sufletului de căţel.

— Eu ştiu să mă joc, s-a repezit Liliana. Am ştiut să vin în insula voastră tocmai de la Bucureşti, iar când voi creşte şi voi merge la şcoală o să mai învăţ încă multe lucruri.

— Eu am fost pe la şcoală, în schimb am uitat drumul spre insulă — am răspuns privirilor întrebătoare ale celor doi.

— El e aviator, s-a auzit de undeva, de jos, glasul Irinei.

— Ce-i asta aviator?

— Zbor cu avionul, am mormăit. O pasăre mare, din metal, cu motor reactiv.

— Ca un albatros? s-a încruntat bătrânul sub coroana lui de pene.

— Da, am spus. Doar că mai repede şi mai sus.

Bătrânul şi tânărul şi-au apropiat frunţile, vorbind în şoaptă.

M-am aplecat spre urechea Lilianei.

— Cred că mă socotesc nebun. Mă socotesc nebun şi or să ne facă vânt de pe insulă.

— De ce?

— Pentru că nu pot înţelege unele lucruri; pentru că nu suntem ca ei.

— De ce? nu s-a lăsat Liliana.

— E mai comod, a intervenit Ringo. De asta mă abţin şi eu să vorbesc acasă.

— Bine, dar ăştia... ăştia nu-s oameni a şoptit Liliana şi a tăcut imediat, parcă speriată de ce spusese.

— Dar ce sunt? am întrebat, brusc înfiorat.

— Ştii la fel de bine ca mine ce sunt.

Ringo a aprobat trist din cap. Se apropia de undeva, ameninţător, zăduful unui oraş imens de piatră, mă înăbuşea mirosul asfaltului încins şi simţeam în nări înţepătura fumului de eşapament de la un autobuz trist şi afumat.

Liliana avea însă dreptate şi trebuia să-i dau un răspuns. N-aveam dreptul să tac, Ştefănel, eu — cel cu scândura-corabie în mână, ochii numai aşteptare ai nepoată-mi, caniche-ul alb, toate aşteptau un răspuns. M-am cufundat în ochii negri, larg deschişi:

— Da, dar noi suntem oameni.

— Noi suntem oameni, a spus Liliana — n-a spus, de fapt i s-au mişcat numai buzele, şi în clipa aceea am simţit o mână pe umăr, şi mirosul acela de oraş încins s-a spulberat deodată. M-am întors. Era mâna bătrânului. M-a atras spre pieptul lui lat:

— N-avem căderea să discutăm lucruri pe care mintea noastră nu le poate pricepe. Eşti vrednic să rămâi cu noi, fie numai şi pentru că te bucuri de prietenia lor — şi a arătat spre nepoată-mea şi spre căţel. Fiţi, deci, toţi, bineveniţi în insula noastră.

Am auzit ca prin vis uralele şi aplauzele oamenilor cu pantaloni de pânză de corabie; strângem mâini, nenumărate mâini bronzate, care ni se întindeau încrezătoare, dar nu vedeam chipurile celor care-mi întindeau aceste mâini: vedeam numai privirea aprinsă, triumfătoare, cu care Liliana mea răspundea tuturor acestor mâini întinse, strângându-le în mânuţele ei mici şi zgâriate.

★

— Ce-ai vrut să spui cu şcoala? s-a informat Liliana înainte de culcare, şi ochii negri au lucit iar deasupra mea, prin împletitura de sfoară a hamacului.

...Fusese o zi grea, cărasem tot inventarul nostru, din coliba construită în jurul arborelui frumos mirositor aici, în cabina echipajului de pe corabia cu pânze fără pânze. Irina şi fratele ei automobilist se oferiseră să ne ajute, vărul dansator voise să cânte ca să ne facă munca mai uşoară, dar eu refuzasem: pe insulă se desfăşura tocmai o mare campanie, recoltarea rezervelor de carne de caracatiţă în foi de varză-de-mare. Anul acesta se anunţa deosebit de bogat, şi nu puteam lipsi primitoarea obşte în pantaloni din pânză de corabie de mâna de lucru. Aşa că tropăisem singur cu bagajele de-a lungul ţărmului, secondat de Ringo. Caniche-ul căra pantalonii cei vechi pe care-i

găsise în misterioasa poiană, în timp ce expunea pe larg părerea lui despre insulă şi filozofia insularilor, în raport cu filozofia lui, iar concluziile erau mai mult decât măgulitoare. Pe corabie ne aştepta Liliana. Îi văzusem de departe silueta micuţă, în pantaloni albi, căţărată pe catarg. Nepoată-mea făcuse curat în cabină, adunase o provizie bună de stridii şi de gave acrişoare, iar acum se juca de-a piraţii. După-masă ne-am plimbat prin oraş; nu ne deosebeam cu nimic de insulari în pantalonii noştri albi, oamenii ne zâmbeau, apoi ne-am întors, era seară. Obosisem, voiam să mă culc. Aţipisem deja, când vocea nepoată-mi m-a făcut să deschid ochii:

— Ce-ai vrut să spui cu şcoala?

— Care şcoală? am întrebat, nemulţumit că mă sculase din somn.

— I-ai spus Bătrânului înţelept că ai fost la şcoală, în schimb ai uitat drumul spre insulă.

— Oh! am făcut. M-am ridicat în capul oaselor, stând în hamac şi cu picioarele atârnând. Îmi trecuse somnul, întrebarea Lilianei declanşase un gând care cu o zi în urmă îmi fulgerase doar prin cap, acum însă se umfla şi căpăta contur... M-am uitat la Ringo, care admira soarele săpat în lemn pe unul din pereţii cabinei şi am oftat:

— Nu ştiu dacă-i pedagogic ce fac, mai ai un an până să mergi la şcoală şi sper că o să uiţi ce-ţi spun. Uite, pe mine şcoala m-a dezvăţat să visez insule pustii şi să găsesc drumul spre ele. Îmi place să învăţ, te rog să mă crezi, lucruri frumoase şi folositoare. Nu ştiu de ce însă am uitat drumul spre Insula Oamenilor cu Pantaloni din Pânză de Corabie? De ce să nu mai ştiu să văd o fetiţă blondă şi un oraş minunat? Fără tine şi fără Ringo aş fi rămas orb... Încărcam o provizie de banane, apă proaspătă şi plecam mai departe, aiurea...

Fetiţa tăcea; îi căzuseră umerii micuţi şi când am privit-o căutându-i privirea, şi-a întors ochii. Am sărit jos, m-am întors, am apucat-o în braţe, am săltat-o din hamac:

— Nu fii tristă, Liliană. Nu boci, Dudulina — m-am trezit alintând-o cu numele vechi, de când abia începuse să umble. Totul e să reuşeşti să rămâi tu — mereu cu pantalonii ăştia albi din pânză de corabie. Şi să ştii — am clipit şi am surâs vinovat unor aduceri-aminte — să ştii că sunt profesori mulţi, cei mai mulţi, oameni minunaţi, care te aduc cu ochii închişi în insulă... Ştii, ei n-au uitat. Ei nu uită niciodată. Liliana s-a mai smiorcăit niţel, apoi a tăcut. I-am băgat în gură, printre buzele strânse,

două-trei gave proaspete. Apoi am legănat uşor hamacul: „dormi, Dudulina.“

— Când o să ne întoarcem la Bucureşti, la mama... a şoptit Liliana. Pe urmă a adormit. Brusc, a lăsat capul pe plasa hamacului şi a început să respire regulat. Am căutat în rucsac puloverul meu vechi de lână, am acoperit fetiţa cu el — ca în nopţile reci de pe ocean. Nu ştiam ce să fac, nu-mi venea să dorm, şi am ieşit afară, pe punte. Marea clipocea în coastele corăbiei şi oglindea stelele acelea necunoscute, amestecate şi împrăştiate după legi care nu mai aveau nimic comun cu astronomia. Am auzit tipăitul labelor de câine, ghearele boante de caniche lovind puntea, şi Ringo a venit să-şi frece botul de genunchii mei. Îşi scosese pantalonii cu bretele şi cu gaură pentru coadă, eşa foarte ordonat Ringo, şi-i scotea întotdeauna înainte de culcare. L-am scărpinat uşor între urechi, şi a mârâit recunoscător. Pe urmă s-a depărtat, s-a ridicat cu labele dinainte pe balustrada punţii şi a privit apa fosforescentă.

— Uite, m-a chemat, şi am venit lângă el. De sub carena corăbiei apăruse o formă luminoasă, mare cam cât o minge de fotbal, cu multe filamente care se agitau şi se împleteau între ele. Meduză luminiscentă, a continuat caniche-ul, am uitat cum îi spune pe latineşte. De obicei trăieşte la mari adâncimi, cum o fi ajuns la suprafaţă?

Am privit amândoi, îndelung, meduza, până când globul de fosfor a dispărut, ascuns după vreo piatră de pe fundul golfului. Apoi căţelul mi-a atins uşor braţul cu laba lui albă:

— Ce ţi-a venit să-i spui fetei tot ce i-ai spus? Ai speriat-o...

— Un om prevenit face cât o sută de oameni nepreveniţi, am declarat. Asta-i, Ringo. Şcoala e doar începutul. Totul e bun, totul e frumos, dar trebuie să fii prevenit.

Caniche-ul a făcut un semn evaziv cu laba, m-a privit cu ochii lui înţelepţi, pe urmă a oftat scurt şi deodată a spus simplu (şi numai cunoscându-l bine puteam să-mi dau seama de încordarea cumplită a glasului de căţel):

— Voi sunteţi puternici.

N-am înţeles: care, „voi?“ Caniche-ul alb a suspinat din nou, se vedea clar că nu-i face nici o plăcere constatarea:

— Voi, oamenii. Aveţi mereu picioarele înfipte în pământ — uite, chiar şi tu, care eşti aviator. Uneori, prea înfipte...

— Nu-i vorba de asta, am spus. Noi avem mereu unde să ne întoarcem.

— Adică, întotdeauna vă aşteaptă cineva.

Am văzut ochii soţiei mele, pe băieţelul meu dormind cu pumnii strânşi, şi am dat din cap, şi simţeam ceva fierbinte şi bun umplându-mă tăcut pe dinăuntru, când am aprobat grav:

— Da, întotdeauna ne aşteaptă cineva.

— Nu-i obositor?

— Puţin, poate, am spus. Simţeam căldura aceea bună răspândindu-se prin tot corpul şi am adăugat: dar asta ne împinge înainte. Caniche-ul privea ţintă apa neagră:

— Înţeleg de ce nu se plânge ea niciodată...

Am priceput că se referea la Liliana, şi abia în clipa aceea am realizat ce-mi spusese fetiţa înainte de plecare, pe terasa încinsă şi prăfuită a cofetăriei „Poieniţa Copiilor“, şi am răspuns despărţind cuvintele în silabe triumfător:

— Părinţii ei o iubesc.

Ringo şi-a dat jos labele din faţă de pe balustradă şi a pornit încet spre cabină, tăcut. Eu am rămas sprijinit cu coatele de parapet, sub cotul stâng lemnul era plesnit şi mâna începuse să mă doară puţin, apăsată în marginile tăioase ale crăpăturii. Nu m-am mişcat, speram să apară din nou meduza aceea fosforescentă, locuitor curent al abisurilor, ajunsă prin nu ştiu ce minune la suprafaţă. Mă gândeam la ceva, zâmbeam în sinea mea, nu, râdeam de-a binelea de unul singur şi-mi spuneam că nici pătrunzătorul caniche n-a observat cum, pentru prima oară de când pornisem în aventură, Liliana pomenise de Bucureşti şi de întoarcere.

Cele două săptămâni care au urmat, au fost foarte lungi şi foarte scurte, ştii, o vacanţă continuă, puţin cam monotonă, alcătuită din plimbări cu piroga în lagună sau pe ocean, excursii pe insulă şi cunoaşterea obiceiurilor locale. Începusem să cred că e timpul să ne pregătim de plecare, concediul meu se apropia de sfârşit, Liliana amintea din ce în ce mai des de Bucureşti şi de mămica ei, iar seara, la culcare, nu-i mai ardea de dispute. Trebuia s-o adorm cu poveşti despre avioane. Aşa că ceea ce a urmat a fost cu atât mai neaşteptat şi mai greu de acceptat ca real. Totul a început în ziua aceea plină de ghinioane. „Ar fi trebuit să ne dăm seama“ — mormăia Liliana mai târziu, dar asta a fost mai târziu, după ce valul imens tsunami s-a spart la picioarele digului de coral, şi după ce lupta cu calmarii s-a sfârşit — „ar fi trebuit să ne dăm seama că ne aflăm în preajma unor EVENIMENTE”.

Mai întâi, dimineaţa, Ringo a plecat să cerceteze pe cont propriu flora insulei, şi s-a întors plin de scaieţi prinşi de blana

creaţă, şi cu perniţele labelor sângerate de ţepi fini şi ascuţiţi. Apoi, după-masă, fericită că scosese toate aşchiile şi toţi scaieţii din părul lui Ringo, Liliana şi-a luxat piciorul ţopăind pe punte. Acum şedeam pe prima treaptă a scării care ducea pe puntea de comandă, nepoată-mea contemplându-şi critic piciorul umflat, eu fluierând a pagubă şi amurg, şi-l aşteptam pe caniche. Ringo fugise în trap săltat să caute nu-ştiu-ce iarbă de leac, care — zicea el — o găsise printr-un loc puţin umblat...

— Iar o să se întoarcă plin de ţepi, a oftat fetiţa.

Nu i-am răspuns, fluieram mai departe, era o anume mustrare în fluieratul meu de amurg, dacă Liliana n-ar fi ţopăit ca o capră pe punte, acum n-ar fi avut nimic şi am fi fost toţi trei în oraş, la plimbare.

— De fapt, nu-mi pare rău, a continuat Liliana, nepăsătoare la tăcerea mea plină de adânci semnificaţii. Tot nu se întâmplă nimic pe insula asta. Am început să mă plictisesc, şi...

În clipa aceea am văzut-o amândoi pe Irina; cobora scările falezei spre cheiul la care eram ancoraţi, şi felul în care punea piciorul pe trepte, fără să sară şi fără să-şi agite mâinile, spunea că ceva nu e în regulă. A urcat pe pasarelă cu capul în piept, şi numai în dreptul nostru şi-a ridicat fruntea, iar ochii i-au lucit îngrijoraţi:

— Bună seara.

— Bună, a salutat Liliana, iar eu am moţăit din cap: noroc.

— Uite, a continuat nepoată-mea cu mândrie, ce-am păţit. Şi-a întins piciorul umflat, privindu-l cu duioşie. Mi-am rupt piciorul.

Irina a îngenuncheat pe punte, lângă piciorul Lilianei, şi l-a cercetat cu atenţie. A atins uşor, cu vârful degetelor, umflătura vânătă, şi Liliana a chicotit încetişor: „mă gâdili.“

— Trece în două zile, a declarat Irina, şi vocea ei era gravă, cum nu i-o cunoşteam. Asta trece, în schimb, azi, la ora cinci, ceasul solar din centrul oraşului a bătut de şase ori.

Cunoşteam ceasul, era un aparat nemaipomenit, un cadran solar cioplit în piatra albă a muntelui, străjuit de doi palmieri, care nu-şi aruncau niciodată umbra pe placa albă şi lustruită. Soarele se învârtea cuminte în jurul unui băţ aşezat în mijlocul mănunchiului de raze care, pornind din centru, indicau orele şi principalele momente ale zilei. Nimeni nu ştia cum, prin ce ciudat mecanism, ceasul mergea şi noaptea; şi bătea orele cu sunete groase de bronz. Nimeni, afară de Cusamida şi Lizò, cei doi bătrâni paznici ai cadranului solar. Îşi treceau timpul picurând apă de mare pe băţul din centru, şi gonind fluturii şi

şopârlele verzi, care veneau să se aşeze pe piatra încinsă de soare.

— Ei şi, a făcut Liliana, preocupată numai de piciorul ei. O să-l repare Cusamida şi Lizò, şi totul o să fie bine.

— Voi nu ştiţi, a clătinat Irina din cap. S-a mai întâmplat aşa de câteva ori, şi de fiecare dată a urmat o nenorocire. O dată a fost cutremur de pământ, altădată au venit păsările Trum cu cioc de fier, pe urmă o epidemie de gripă. Cine ştie ce ne mai aşteaptă acum. Bătrânul înţelept vă invită la sfatul oraşului, sub umbrar. Spune că voi aţi umblat mult, şi cine umblă mult are patru ochi şi patru urechi.

M-am strâmbat şi am arătat cu capul spre piciorul nepoată-mi: „cum putem merge în halul ăsta?!“

— Pot să merg, ba pot să merg, a ţipat Liliana şi a sărit în picioare. S-a prăbuşit însă imediat pe punte, muşcându-şi buzele de durere. Am apucat-o de subţiori şi am târât-o înapoi, la locul ei, pe scară.

— Să vină Ringo, am spus. Ne-a promis nişte buruieni-minune.

— V-am adus şi eu ceva, şi-a amintit Irina. Pe insulă s-a instituit stare de urgenţă. Imediat...

A străbătut puntea în fugă, a traversat pasarela, a luat de pe babaua din lemn greu de palmier, bătută în cercuri de fier, pachetul lăsat acolo la sosire, a urcat din nou pasarela care se clătina şi scârţâia; s-a oprit în faţa noastră, era un pachet obişnuit, mic, înfăşurat în hârtie de ziar; l-a desfăcut şi a scos din el patru maieuri. A pus jos, pe ziarul desfăcut, trei din ele, iar pe al patrulea l-a tras pe cap, cu o mişcare rapidă; şi-a scuturat părul blond şi am văzut că maieul alb avea desenat pe piept un PIF; un PIF identic cu cel văzut în Vaillant, cu nas mare, negru, urechi clăpăuge şi ochi isteţi; numai că Piful de aici, de pe insula asta, era posomorât şi atent; şi buza de jos, puţin trasă într-o parte, lăsa să se vadă dinţii rânjiţi. Am întins mâinile, eu şi Liliana, şi ne-am luat de pe ziar şi ne-am pus maieurile; ne-am privit, fiecare aveam pe piept un Pif posomorât şi atent, rânjind unui duşman nevăzut.

Pe urmă am auzit tipăitul labelor de căţel, şi Ringo a apărut ducând în gură un mănunchi de frunze late, cărnoase, cu margini dinţate, pe care tremurau picături de sevă străvezie. A lăsat frunzele lângă Liliana, a dispărut în cabină înşfăcând în treacăt tricoul mititel, rămas pe punte, iar când a apărut din nou, aducând faşă şi două scândurele cioplite, era îmbrăcat din cap

până-n picioare în uniforma de urgenţă: pantaloni din pânză de corabie şi maieu cu Pif pe piept. Ca de obicei, n-a fost nevoie de explicaţii; caniche-ul alb ştia.

★

— Acum pot veni cu voi, dacă nu mergeţi prea repede, a spus Liliana bătând grijulie cu piciorul pansat în scândura punţii. Glezna umflată dispăruse sub câteva straturi de pansament, frunze-minune şi, prinsă în scândurelele subţiri, părea că va putea face faţă drumului. Liliana ne-a privit triumfătoare şi a pornit prima, stăpânindu-şi grimasa pe care i-o pricinuia junghiul din piciorul lovit.

— Dragă Dudulina, am comentat mişcătoarea imagine... N-am continuat, am ajuns-o din doi paşi şi am ridicat-o, instalând-o pe umeri. Aşa o să ajungem mai repede.

Am traversat crângul de palmieri, am urcat gâfâind cu Liliana în spate muntele, apoi am luat-o la trap, mă rog, în măsura în care puteam tropăi cu nepoată-mea în spate, pe străzile largi, albe, acum pustii. Ringo alerga înainte, părăsise orice urmă de orgoliu într-o împrejurare atât de gravă, alerga câineşte, cum aleargă orice caniche, în patru labe, şi numai costumul alb spunea că ai în faţă un căţel deosebit. Din când în când întorcea capul, mârâind îngrijorat: „Mai repede”. Irina încheia convoiul, o auzeam respirând greu şi, uneori, când o zdruncinam mai tare pe nepoată-mea, vocea subţire scotea un „Vai, Liliana”, care ar fi înduioşat orice inimă de piatră. Acum nu era însă timp pentru duioşii. Am ajuns în piaţă, umbrarul din frunze late de palmier fusese desfăcut, oamenii în pantaloni albi s-au întors când ne-am apropiat, purtau toţi aceleaşi maieuri albe, cu mâneci scurte, şi cu emblema unui PIF agitat şi îngrijorat. Am trecut printre ei, Liliana s-a smucit, a lunecat jos din spatele meu şi a pornit şonticăind înainte, spre estrada pe care Bătrânul înţelept îşi agita mâinile lui lungi şi uscate. Cusamida şi Lizò, cei doi paznici ai ceasului solar, erau aşezaţi pe o bancă din lemn de palmier, în faţa lui, şi răspundeau întrebărilor puse de tânărul cu părul şi fruntea strânse într-o bandă lată, purpurie. Toţi patru au răspuns scurt salutului nostru, invitându-ne să luăm loc pe marginea estradei.

— Deci, a spus tânărul, orice deranjament e exclus.

— O, a făcut Cusamida, aşa s-a întâmplat şi când au venit păsările Trum, şi când a fost cu gripa; ştiu asta de la bunicul meu.

— De obicei bate de cinci ori la cinci, de şase ori la şase, iar amiaza de douăsprezece ori, l-a completat Lizò. Azi a bătut de şase ori la cinci, de trei ori la şapte, de... de... peste câteva secunde e opt...

Şi înainte fusese linişte, dar nu credeam că mulţimea poate deveni şi mai tăcută. Cred că-şi opriseră respiraţia oamenii cu pantaloni din pânză de corabie, se auzea sfârâitul Soarelui intrând în mare tocmai în cealaltă parte a insulei, şi atunci am tras în mine o gură bună de aer, umplându-mi pieptul şi aşteptând. Parcă se lăsase de sus un bloc de sticlă închizând în el adunarea, şi pe mine împreună cu ceilalţi; aerul se făcuse dens, vâscos, şi-mi auzeam sângele curgând în vine. Deodată s-a auzit hârâind prin aerul sticlos sunetul greu al gongului de bronz, o dată, de două ori, trei, patru, cinci, şi a tăcut.

— De cinci ori, a murmurat Bătrânul înţelept.

Se făcuse întuneric, ştii, la tropice înserarea se lasă dintr-o dată, ca o cortină albastră, şi la un semn, în mâinile oamenilor au apărut făclii scurte, cu mânere lustruite şi cu flacăra galbenă, luminoasă. Oamenii se foiau, Irina apăruse în primul şir împreună cu femeia şi cu bărbatul acela tânăr, pe care îi mai văzusem în ziua sosirii noastre în oraş.

— Mulţumesc, s-a adresat tânărul cu bandă purpurie pe frunte celor doi paznici ai cadranului solar; sunteţi liberi.

Cusamida şi Lizò s-au ridicat, au salutat adunarea zvâcnindu-şi frunţile bătrâne în sus şi au coborât de pe estradă, biciuind aerul cu nuiele subţiri şi roşii, nuielele cu care, de obicei, alungau fluturii şi şopârlele de pe piatra încinsă a cadranului solar.

— Cred, s-a adresat Bătrânul adunării care a tălăzuit, apoi a încremenit din nou, cred că trebuie să urmăm pilda strămoşilor noştri. Să aşteptăm şi când primejdia se va ivi...

— Am simţit-o pe Liliana încordându-se, gata să sară. Am apăsat uşor palma mea pe piciorul ei şi fetiţa s-a destins, încet, ca un arc care, întins, fusese gata să plesnească.

— Când primejdia se va ivi, să luptăm din răsputeri. Nu putem ştii ce ne aşteaptă; ştim doar că suntem în primejdie, şi lupta va fi grea. Dacă ei trei, care vin de departe, ne pot fi de folos cu ceva...

— De ce staţi? a sărit Liliana. Puteţi afla, vă puteţi apăra mai bine ştiind dinainte...

— Cum să aflăm? a întrebat grav Bătrânul înţelept.

— El, a arătat fetiţa spre caniche, el vă poate spune.

Adunarea a fremătat plină de uimire, iar Bătrânul şi-a plecat capul şi pentru prima oară am văzut lucind în ochii lui ceva care aducea cu neîncrederea.

— E nevoie doar de patru bărbaţi puternici, a continuat Liliana, care să cunoască bine toată insula şi să poată merge peste tot, ducând în spate câte un trunchi lung de palmier. Atât.

Ringo a apucat-o uşor de piciorul sănătos şi fetiţa s-a aplecat spre el. Căţelul a şoptit ceva, vizibil intimidat. Pentru caniche-ul alb era prea mult să fie ţinta tuturor privirilor.

— Şi încă, a răsunat glasul Lilianei, să nu aprindeţi nici un foc în noaptea asta; fumul dăunează nasului, şi poate acoperi mirosul primejdiei care ne pândeşte.

S-a auzit un sfârâit scurt şi lumina galbenă, puternică, a făcliilor a dispărut.

★

N-o să uit niciodată noaptea aceea. Amintea de nopţile noastre înfrigurate de pe ocean, numai că aici era în joc întreaga insulă a oamenilor cu pantaloni din pânză de corabie. A fost o noapte bizară, mă ciupeam uneori ca să mă conving că nu e vis; cei patru purtau pe umeri trunchiuri lungi de palmieri, Ringo, căţărat deasupra, pe o mică platformă, iar Liliana, cu toba Irinei risipind întunericul ne arăta drumul. Pluteam în aceeaşi vrajă ca şi în nopţile mele de zbor; avionul zvâcnind de sub mine măcinând stele, alimentând flacăra albă care ţâşneşte din noi; roşul odihnitor al cabinei arând o brazdă intimă în negrul unui cer dacă nu ostil, atunci cel puţin indiferent. Era ca nopţile mele de zbor noaptea aceea, şi asemeni nopţilor mele de zbor, n-am povestit-o nimănui. Doar o dată, după mulţi ani, într-o cameră albă de spital, dar asta a fost după mulţi ani. Ştefan tocmai îşi revenise din anestezie, clătina ochii tulburi, fruntea asudată, părul năclăit, operaţia durea cumplit, doar atunci şi numai lui i-am spus-o. Era tot noapte, dar altfel, o noapte sintetică, de beton, de asfalt, de neon, o noapte falsă ca un armistiţiu, o noapte de oraş, era una din nopţile Bucureştiului, şi trebuia să-l smulg pe Ştefan de acolo, să-l duc, să-l apăr.

— Şi chiar risipea întunericul cu toba ei? a întrebat băiatul, strângând în pumn colţul cerşafului.

Am început să bat darabana în ritmul de atunci. Nu rezista nimic tobei micuţe de piele, Irina mergea în faţă şi parcă lăsa un coridor de lumină slabă după ea; mâinile-i mici strângeau dibace beţele lustruite din lemn de palmier şi nu puteam înţelege şi nici acum nu pot să înţeleg cum putea bătea aşa în tobă fetiţa blondă. Cei patru bărbaţi voinici mergeau solemni în spatele ei, purtau pe umeri trunchiuri lungi şi mlădioase deasupra cărora, pe o mică platformă trona Ringo. Caniche-ul insistase să o ia şi pe Liliana lângă el, refuzasem, oricum, mirosul fetiţei şi al ierburilor care-i tămăduiau glezna răsucită ar fi putut influenţa ultrasensibilul nas umed al căţelului. N-ar fi fost onest din partea noastră, aşa că, în noaptea aceea, Liliana a făcut drumul căţărată pe spinarea mea. Ringo se agita aferat deasupra capetelor noastre, adulmecând aerul nopţii, căutând să descifreze în liniile încâlcite, împletite, ale mirosurilor de noapte, unul ameninţător, care să vestească primejdia. De câteva ori fornăise dispreţuitor, şi atunci am ştiut că a simţit mirosul şerpilor veninoşi. La intervale precise, stabilite după cine-ştie ce criteriu care nouă ne scăpa, caniche-ul alb făcea semn şi tot alaiul se oprea. Toba Irinei îşi schimba ritmul, bătăile se succedau mai rare, mai grave, lovindu-se înfundat de stânci şi de palmieri... Atunci cei patru voinici puneau întâi stâlpii jos, îi ridicau apoi în picioare, alcătuind un fel de turn înalt şi platforma căţelului aluneca încet în sus, până dispărea din ochii noştri. Ringo adulmeca aerul de acolo, de sus, din întuneric, şi după vocea dezamăgită cu care comanda coborârea, ghiceam că n-a reuşit să adulmece nimic interesant. Liliana suspina lângă mine, la popasuri se dădea jos ca să-mi pot dezdoi spinarea, suspina neputincioasă şi alături de Irina, a cărei tobă nu-şi înceta bătaia obsedantă nici o clipă. Convoiul se refăcea, plecam mai departe, Ringo plimbându-şi preţiosul nas, spinările late lucind de sudoare chiar în noaptea răcoroasă, paşii mei împleticiţi pe solul străin, mâinile Lilianei cuprinzându-mi gâtul. Păşeam ca într-o vrajă, şi numai târziu, când ne-am oprit din nou în piaţa de pe malul lacului, numai atunci parcă mi-a zvârlit cineva o găleată cu apă îngheţată de-a lungul spinării; m-am scuturat şi am ascultat raportul concis pe care căţelul l-a prezentat adunării. Primejdia, a spus Ringo, vine din mare, unde mirosul lui nu poate răzbate. Din cer sau de pe pământ, nu avem a ne aştepta la nici o surpriză.

★

Începuseră să mijească zorile când caniche-ul a clefăit rezultatele cercetării noastre nocturne. Picam de oboseală, dar mă ruşinam faţă de însoţitorii mei, care arătau proaspeţi şi înviorați, de parcă ar fi dormit toată noaptea. M-am zgribulit sub răcoarea cerului de noapte-zi. Mulţimea se constituia tăcută în grupe pentru cercetarea litoralului, doar-doar se va descoperi vreun indiciu care să ne dea posibilitatea să aflăm natura primejdiei care ne ameninţa, primejdie vestită de cele şase bătăi ale cadranului solar cu o zi înainte, la ora cinci după-amiază. Eram parcă într-o cetate asediată, şi chiar era o cetate asediată insula noastră, înconjurată de marea deodată devenită ostilă.

N-o să ştim niciodată precis a cui a fost ideea cu zmeul. Poate a Lilianei, pe care o surprindeam uitându-se des la mine, apoi la cerul albastru, nefiresc de albastru, apoi iar la mine şi la cer... Poate a Irinei, care tot nu putea înţelege cum zboară cineva fără aripi; poate a fost ideea căţelului care era spiritul cel mai practic din noi patru — sau a Bătrânului înţelept, care căuta întotdeauna să pătrundă miezul lucrurilor, mai ales atunci când nu le înţelegea...

Se poate să fi fost chiar ideea mea, deşi mai târziu, când zmeul era terminat, nu mi-a venit deloc uşor să mă leg cu centura din fibre de palmier şi să mă las înălţat în aer, plutind sub alcătuirea aceea de ramuri şi fâşii împletite de bambus. Obişnuiam să decolez făcând trup comun cu un avion puternic şi argintiu, un avion din oţel repezit înainte ca o săgeată, care spinteca aerul lăsând în urmă o dâră alb-roşie de flăcări incandescente. Şi acum iată, mă bălăbăneam la câţiva metri de vârfurile palmierilor, gata să-i agăţ cu degetele picioarelor desculţe, mă bălăbăneam sub zmeul acela rudimentar, făcut dintr-o rogojină de bambus întinsă pe un cadru de prăjini subţiri, aflat la discreţia celor câţiva insulari cu pantaloni din pânză de corabie, care, după ce alergaseră câteva zeci de metri de-a lungul plajei, priveau acum vrăjiţi minunea, aproape uitând să tragă de frânghia din fibră de palmier. Nu, cred că n-a fost ideea mea asta cu zmeul, eram aviator, nu pilot de încercat zmeie, şi dacă mă gândesc bine, cred că tot Liliana a fost cu propunerea să fiu agăţat sub un zmeu uriaş şi ridicat cât mai sus, cât mai sus! Să-mi dea posibilitatea adică să contemplu depărtările şi să depistez eventuala primejdie, sub orice formă s-ar fi manifestat ea.

Bătrânul înţelept îşi dăduse aprobarea clătinând demn capul lui mare de sus în jos, mâini îndemânatice confecţionaseră zmeul şi frânghia, în timp record, iar acum, agăţat cu umerii de funia aceea care-mi rodea ceafa şi braţele, cercetam de la înălţime insula şi împrejurimile ei. Vedeam bine laguna, brâul de corali, deschizătura îngustă prin care ne călăuzise nasul lui Ringo în noaptea aceea de furtună, plaja unde petrecuserăm prima noapte pe insulă. Vedeam marginea pădurii, la început de vară, apoi invadând cu valuri de verdeaţă insula, ea însăşi semănând cu un imens fier de călcat. Laguna şi recifurile erau înspre vârful fierului, iar golful unde odihnea corabia noastră cu pânze fără pânze se afla undeva, pe flancul drept. Sus, cam acolo unde ar fi trebuit să fie mânerul, se înălţa muntele scobit, în al cărui amfiteatru zăream acoperişurile oraşului... Casele îşi strânseseră parasolarele multicolore, şi pe multe din ele, în locul sfârlezelor şi moriştilor de tot felul, fusese arborat drapelul cu PIF. Am făcut un gest larg, atât cât îmi îngăduiau mâinile, şi Liliana a strigat ceva. Băieţii care ţineau funia au filat câţiva zeci de metri de frânghie, şi m-am înălţat, mi se părea, foarte sus. Nu cred să fi depăşit opt sute, o mie de metri, dar una e să te înalţi în cer între două aripi, solide de oţel şi având în spate un motor care te aruncă înainte cu mii de kgf, şi alta este zborul ăsta nesigur, când admiri panorama de dedesubt chiar printre picioarele desculţe şi zgâriate. Am privit spre vest, adică acolo unde îmi închipuiam eu că e vestul, şi am văzut oceanul, dormitând ca o uriaşă spinare paşnică sub soare; am privit de cealaltă parte a insulei, spre est, şi acolo, printre cele câteva insuliţe stâncoase care pătau albastrul mării, de fapt, doar nişte pietre mai mari ieşind din apă, acolo am zărit... Hotărât, trebuia să-mi birui teama: insula, Liliana, Ringo, Irina, Ştefănel, oraşul, totul depindea de ce mi se părea mie că văzusem acolo. Am gesticulat iar larg, şi un gol în stomac m-a anunţat că vehiculul meu zburător se mai urcase o sută-două de metri. Regretam binoclul, dar puteam vedea destul de bine şi fără el; acolo, printre stânci, amestecându-se, confundându-se cu ele, nişte trupuri imense, rotunde, lucioase, înspăimântătoare, biciuiau apa cu enorme braţe vânăt-negricioase. Nu sunt cuvinte care să poată reda groaza provocată de creaturile acelea, născute în abisurile negre ale oceanului, venite să tulbure soarele cald şi pânza albastră a suprafeţei.

Ce-i mânase afară, ce-i scosese din tenebroasele lor culcuşuri, din grotele săpate în stânci abisale, din groaza şi

beznele care, pentru ele, însemnau viaţa!? Am întins mâinile, m-am apucat de două prăjini subţiri şi mlădioase, mi-am scos braţele de sub colacii frânghiilor ca să mă pot mişca în voie, am dibuit cu degetele desculţe un sprijin pentru picioare, mi-am lungit gâtul cât am putut, şi numai aşa am putut zări...

Erau departe, pe linia orizontului, aproape dincolo de linia orizontului, ca o dungă neagră mărginită de un fir de argint — veneau de acolo încet, domol, ridicând şiruri, lanţuri de munţi masivi de apă, strivind totul cu călcătura lor pe lângă care pasul unui uriaş ar fi însemnat o biată urmă de furnică — veneau în şiruri întunecate, unind apa cu cerul, uriaşele valuri — tsunami, provocate de cutremurele submarine. Veneau implacabile, şi aşa de la distanţă cum le vedeam, îmi dădeam seama că valul nostru, cel îmblânzit cu ceară de parchet, fusese totuşi o poveste de adormit copiii în comparaţie cu coloşii de apă, care se îndreptau acum în semicerc spre noi, din orizontul întunecat. Ameţisem în legănarea zmeului numai privind întinderile, continentele acelea de apă mişcătoare, care ne asediau şi am făcut semn să fiu coborât. Mi-am desprins greu degetele înţepenite de pe prăjinile de palmier, mi se pusese un cârcel la piciorul sting şi când am sărit pe nisip a trebuit să mă sprijin de umărul unui insular ca să nu cad. Bătrânul înţelept s-a apropiat privindu-mă cu ochii lui adânci, de care trebuia să mă agăţ ca să nu cad; de data asta m-am prăvălit în ei, descoperit, aşa cum eram în realitate, aşa cum mă simţeam răspunzător pentru mine, pentru Liliana, pentru insulă cu amintirea nopţilor mele de zbor, cu zborul înfiorat de sub rogojina de palmier, cu veghea nopţilor pe ocean, ocrotit de stelele acelea necunoscute, m-am prăvălit aşa mic, gol, umil şi omenesc cum mă simţeam în faţa pericolului care părea de nestăvilit, ştiind că numai omenescul din mine mă poate salva; şi, într-adevăr, trăsăturile aspre nu s-au schimbat deloc, iar ochii aceea de flăcări nu şi-au pîlpâit o clipă strălucirea când am rostit cuvântul — stihie, inventat de mare şi de lupta omului cu marea: tsunami.

★

Eram acolo, în coliba rotundă construită de noi în jurul arborelui frumos-mirositor (până la urmă aflasem că i se spune cenandru), stăteam în cerc pe nisipul fin şi alb, iar în centru, calm, desenând cu laba, ştergând, argumentând, înşirând calcule şi trăgând concluzii, caniche-ul demonstra avantajul

construirii rapide a unui zid *sparge-val*. Câţiva susţineau ca toată populaţia insulei să fie îmbarcată pe pirogi, pe plute, pe catamarane şi aşa, agățat fiecare de ce s-ar putea, să aşteptăm trecerea valurilor. Ringo însă se interesase de distanţa care separa valurile-tsunami de insulă, de viteza de înaintare a valurilor, care, oricum, nu putea fi prea mare — şi rostise aproape în şoaptă un cuvânt, care stârnea acum disputele aprinse, pe care căţelul le domolea cu demonstraţia lui imbatabilă: zidul sparge-val. Existase undeva, pe insulă, o carieră mare de piatră, unde lespezi enorme, cioplite de cine-ştie-cine, cine ştie când, dormind sub liane, aproape acoperite de muşchi, frunze şi putregaiuri, care parcă abia aşteptau să fie ridicate. Cariera era veche, oamenii în pantaloni din pânză de corabie o cunoşteau dintotdeauna, fără să-i fi putut afla vreodată începuturile. Se pomenea de o rasă uriaşă, nimic precis, care demult, într-o situaţie similară...

— Avem destul timp, a arătat Ringo cu laba lui albă macheta construită la repezeală, unde un bolovan indica insula, şi trei crenguţe de coral roşu, ameninţător, semnificau valurile care se apropiau. Un zid sparge-val aici în vârf — laba albă indica reciful pe care ne luptaserăm o noapte întreagă ca să nu fim azvârliţi; un zid frânt, în unghi, cu deschiderea la vârf calculată — laba caniche-ului înşira nişte formule care ar fi făcut praf orice inginer — de 43 de grade; lungimea fiecărei laturi era mică, opina Ringo, totul era ca zidul să fie cât mai înalt şi mai rezistent, în rest...

Îl ascultam cu o singură ureche, eram dinainte convins de metoda lui Ringo, nu era persoana care să-şi piardă cumpătul într-o situaţie gravă, din contră, capul lui alb şi creţ era parcă făcut pentru împrejurări grave, în care se impunea o hotărâre importantă şi rapidă. Eram îngrijorat doar de Liliana, Liliana care dispăruse la puţin după aterizarea mea cu zmeul, şi cu toate că de atunci nu trecuse grozav de multă vreme, absenţa ei mă îngrijora. Nu mă gândeam la eventualitatea unui accident, aveam însă un fel de presimţire tristă. Se întâmpla ceva cu ea, ceva ireversibil, la fel ca mânuţele acelea de copilă, topite în fibra precisă şi zveltă a unor mâini încă mici, dar care aveau să devină de fată; ceva cam aşa, dar mult mai grav, mai direct, mai imediat. Ochii, gesturile întrerupte la jumătate, privirile repede alungate prin colţuri, ferite — Liliana mea parcă începuse să nu mai creadă într-un vis. Sau să se plictisească de el, ceea ce era acelaşi lucru. Mă simţeam vinovat faţă de ea, ştii, corăbiile, flota oceanului, călătoria noastră, fuga aceea noaptea prin pădurea

de palmieri, pălăria lăsată pe o insulă dintr-un arhipelag necunoscut — toate astea trebuiau să-i rămână. M-am furişat spre ieşire, am dat la o parte perdeaua din iarbă de mare şi am ieşit pe plajă. Am înconjurat coliba, ochisem un tufiş mic însă des, m-am ascuns în el. Vântul bătea dinspre colibă, auzeam clar ce se discuta acolo, caniche-ul reuşise aproape să-i convingă.

Tocmai începuse să se audă mormăitul grav al Bătrânului înţelept, când a apărut Liliana, era încinsă din cauza efortului, gâfâia cu gura larg deschisă; ducea ceva sub braţ, o cutie, nu, nu una, două, două cutii, deci până la urmă reuşise să dibuiască şi ascunzătoarea leacului salvator al monstrului Collins. Sau poate o convinsese pe Irina să i-o arate, dar acum nu mai avea nici o importanţă. Liliana şi-a încetinit paşii, a trecut pe lângă mine cu cutiile sub braţ şi atunci am văzut clar pe una din ele, pe cea dinspre partea în care eram ascuns, scris cu litere roşii pe fond galben (Liliana mea, aici era vorba de o insulă întreagă, nu de o biată barcă!), am văzut scris: „Ceară de Parchet“. Fetiţa s-a apropiat de colibă, a tras cu urechea prin peretele subţire, auzeam şi eu foarte bine, de la distanţa la care se oprise nu trebuia decât ascultat... Vorbea Bătrânul, bine, Ringo urma să preia lucrările, cei mai voinici bărbaţi aveau să care pietrele cioplite din străvechea carieră, să le treacă peste lagună, iar ceilalţi, femei, copii, bătrâni, cu ajutorul unor macarale din lemn de palmier, să înalţe zidul. „Mulţumesc pentru încredere”, a clefăit caniche-ul, şi Liliana s-a îndepărtat, târşâindu-şi picioarele. Mergea încet, ştiam că cele două cutii de tablă din care una era goală deveniseră insuportabil de grele, şi nu m-am mirat când, după ce a traversat plaja, Liliana a pus jos una din cutii, pregătindu-se să o arunce în lagună pe cealaltă... Ieşisem pe jumătate din tufişul în care eram ascuns, Liliana, soarele, umbra, Oceanul, îmi intrase ceva în ochi şi mă ustura pe pielea întinsă şi bronzată lacrima pornită la vale. Nu ştiu cum se aranjaseră toate, lumina, silueta nepoată-mi neagră pe atât albastru de cer, aplecată pe spate să arunce, apoi frântă şi frângând în mine...

— Liliana!?

Ce voce goală! A fost o spaimă oprită în aer, o şoaptă vastă, un scheunat caraghios, care i-au lăsat mâna în jos; degetele i s-au desfăcut încet de pe cutia galbenă care a picat lângă cealaltă, în nisip; şi după sunetul înfundat, am ştiut că fusese cutia cea goală, cutia noastră, luată din cabina corăbiei. Am ieşit complet din tufişul ăla caraghios, am trecut pe lângă colibă, nimeni din

cei dinăuntru nu ştia ce se întâmplase... Fetiţa şedea pe nisip, absentă, şi valurile molcome ale lagunei foşneau sub gleznele ei.

— Liliana, am spus, trebuie să încerci. Dacă crezi, dacă eşti convinsă de adevărul tău, dacă tu, în sinea ta, ştii că poţi salva insula cu ceara asta de parchet, trebuie să încerci. Chiar dacă ţi se pare inutil.

— Of, a făcut Liliana, de fapt n-a oftat, a dat numai aerul afară pe nări într-un gest scurt, îndemnuri ştii să-mi dai. Vii cu mine?

— Unde? am întrebat, deşi ştiam prea bine, şi când bărbia Lilianei a zvâcnit spre colibă, am înclinat capul: „sigur că vin“. M-am aplecat să ridic cutiile de ceară de parchet, fetiţa a fost mai repede ca mine, le-a ridicat ea pe amândouă şi a pornit traversând plaja cu pasul acela nou, târşit. M-am luat după ea, un crab piciorongat ne urmărea curios după o piatră, m-am aplecat, am luat un pumn de nisip şi cochilii goale de scoici, aruncându-le în direcţia lui... Crabul nu mi-a dat nici o atenţie, ochii lui telescopici, ca nişte mărgele negre în vârful unor beţişoare, urmăreau gleznele zgâriate ale Lilianei, lăsând o dâră adâncă în nisip. Fetiţa s-a oprit, s-a întors spre mine:

— Asta-i, că nu sunt convinsă de ceea ce fac.

A desfăcut mâinile într-un gest de neputinţă şi cele două cutii s-au rostogolit din nou pe nisip. Crabul piciorongat a sărit de după piatra lui, a apucat tabla galbenă cu cleştii uriaşi şi a fugit spre apă într-o parte, pe vârful picioarelor, ca o balerină care traversează scena nevrând să-şi întoarcă faţa de la spectatori. A fost rândul meu să nu-i dau nici o atenţie. Simţeam de undeva, de foarte departe, fum înţepător de autobuz şi arşiţa copleşitoare a unui oraş de piatră.

— Ştii, a vorbit din nou Liliana, fără să ridice ochii, într-o zi am încercat barca de cauciuc. E încă destul de bună.

— Ştiu, am spus, te-am văzut.

★

Ne-am întors pe drumul celălalt, mai scurt, dar mai greu; şi ne-am trezit dintr-o dată pe asfaltul străzii, soarele frigea cu ultimele raze acoperişurile blocurilor, şi o maşină a trecut în goană pe lângă noi. Am sărit înapoi, căldura grea, mirosul înţepător al fumului de eşapament, „fir-ar să fie“ a exclamat înciudat Ringo, apoi a privit temător în jur, nu-l auzise nimeni vorbind? M-am aplecat spre el, Liliana privea indiferentă

antenele de televizor şi firma boiangeriei de alături, blana caniche-ului se pătase acolo unde îl atinsese maşina.

— Nu-i nimic, am spus cu gura brusc uscată, recunoşteam pata aceea neagră de ulei, lăţindu-se pe şoldul stâng, auzi Ringo, nu-i nimic; am ajuns doar acasă...

Caniche-ul m-a privit cu ochii lui de madonă, a deschis gura să răspundă, dinţii albi, limba trandafirie, buza de jos, neagră, atârnând plină de tristeţe... a suspinat şi a închis gura la loc, fără să scoată un cuvânt. Începuse să se întunece, castanul sfrijit de vizavi se făcea tot mai mare şi mai negru, în curând aveau să se aprindă lămpile.

— Uite, luminile, a şoptit Liliana. Mi-a arătat o fereastră, două, zece, prin care răzbeau, încă timid, razele becurilor.

Am pornit pe asfaltul prăfuit al străzii Rafael-pur-şi-simplu, era un început de noapte de vară trist, mai trist ca cea mai plumburie zi de toamnă cu ploaie. Ne priveam; eram noi, mai eram încă noi, din nou în decorul acela arhicunoscut în care intram ca la noi acasă, şi parcă ceva amar şi copleşitor, ca o adiere de rămas-bun în aerul acela încremenit, ne ţinea împreună şi nu ne lăsa să plecăm. Primul şi-a revenit căţelul: „Ei, eu mă duc“. N-a vorbit tare, a şoptit numai, încetişor, după ce s-a asigurat că nu-i nimeni prin preajmă, să-l audă, şi vocea clefăită îi suna spartă şi străină. Şi-a privit o clipă pata de pe şoldul stâng, a încercat, fără succes, s-o curăţe, apoi a adăugat pe tonul lui obişnuit, doar că încet, mult mai încet: „Ce-o să păţesc de la Ada!“ L-am condus până în dreptul blocului în care locuia cu stăpâna lui, am intrat toţi în holul jos şi răcoros, de ciment negru, Ringo a mormăit ceva, ne-a întors brusc spatele, a ocolit cuşca de sticlă a liftului şi s-a repezit pe scări, în sus. I-am zărit spatele rotund, ciotul de coadă dispărând în penumbră, şi am auzit tipăitul ghearelor boante, lovind cimentul. Pe urmă s-a oprit, în faţa uşii probabil, l-am auzit încercându-şi vocea, lătrând o dată — slab, nesigur — Liliana s-a uitat la mine, muşcându-şi buzele, căţelul uitase oare să?... Apoi a lătrat iar, de data asta sonor, de două ori. Uşa s-a deschis, „Ringo! Unde ai umblat, haimana, pe unde ai fost, căţelule?!“ Sus, câţiva oameni râdeau, fugeau, vorbeau tare, se trânteau uşi.

„Murdarule“ — a răsunat o voce de femeie, şi am simţit un fior în aerul rece al holului de bloc — „uite în ce hal eşti!“ „Tata, a venit Ringo!“ se bucura glasul fetei, şi toate astea erau atât de triste, încât îmi venea să mă aşez acolo jos, pe scări, şi să plâng, aşa cum nu mai făcusem demult. Dar mi-am amintit că sunt

aviator, Liliana mă privea îndârjită, muşcându-şi buza, şi nu se putea...

— Treci în baie, jegosule! a spus iar vocea fetei, veselă şi mânioasă în acelaşi timp, şi ecoul uşii trântite după căţel a coborât, treaptă de treaptă, scările de ciment.

Ne-am uitat unul la altul. Rămăseserăm doi, am ieşit, uşa de sticlă s-a închis pocnind după noi. „Acasă“, am spus, „unde acasă?“ s-a mirat Liliana. Am pornit spre blocul nostru. Am urcat scara de piatră lustruită de fundul pantalonilor mei şi de rochiile nepoată-mi; apoi uşa de metal, holul — cimentul alb de data asta — liftul, „STIGLER — sarcină maximă 150 kg — 2 persoane“. Am lăsat jos rucsacul, Liliana s-a înălţat pe vârfuri apăsând butonul. „Uite că am ajuns“ — a spus, nu era nici un triumf în vocea ei, înainte ajungea doar până la butonul etajului 3 şi de acolo pe scări, acum degetul ei apăsa nasturele alb cu cifra 4 săpată adânc în inima de fildeş.

Liftul s-a oprit; platforma micuţă, balustrada, butonul rotund al soneriei. Am sunat... ne-a deschis Agnes.

★

Purta aceeaşi rochie ca în ziua plecării, rochia verde cu flori mari, cu frunze bizar răsucite şi cu tulpini de plante nemaivăzute, imprimate pe pânza subţire. Iar lângă ea, ţinându-se de rochia verde şi legănându-se pe picioarele groase, Ştefănel, privindu-ne grav şi vesel totodată, cu ochii lui rotunzi. Crescuse mare băiatul...

— Unde aţi hoinărit!? ne-a luat în primire nevastă-mea. Murdarilor... unde aţi fost până acum? Hai la spălat şi...

★

Am schimbat o privire cu Liliana, fetiţa a ridicat din umeri, eu am schiţat o grimasă. Mă uitam fermecat la băieţel, îl lăsasem dormind în pătuţul lui de bebeluş, iar acum, uite...

S-a desprins de rochia maică-si şi, cu acelaşi aer grav, ţinând o mânuţă în gură, a făcut câţiva paşi poticniţi spre mine. A îmbrăţişat genunchii blugilor rupţi, cârpiţi, săraţi de apa oceanului, arşi de soarele tropicelor, bătuţi de vânturi aspre şi uscate, şi atunci mi-am descleştat încet degetele strânse pe cureaua rucsacului şi am ridicat băiatul în braţe. Liliana se lipise

de mine, parcă neîncrezătoare. A pus palma pe picioruşul grăsuţ şi l-a mângâiat, vrând să se convingă.

— Unde mi-aţi fost!? a repetat Agnes, greu, un nod îi strângea gâtlejul, acelaşi nod care-mi urca şi mie din piept şi se răspândea ca o căldură bună prin tot corpul, încingându-mi şi umezindu-mi ochii. Se răsucea, se zbătea ceva drag în mine a aducere aminte — ajunseseră deja amintire insula, stelele bizare, nisipul de coral? — şi abia acum, pe scara blocului meu, înţelegeam cuvintele tremurate ale înţeleptului caniche rostite pe puntea corăbiei cu pânze fără pânze, sub cerul acela nemaipomenit:

— Pe tine te aşteaptă întotdeauna cineva.

Băieţelul şi-a scos mâna din gură, şi-a plimbat palma umedă pe obrazul meu, în semn de recunoaştere şi deplină luare în posesiune; a privit în jur, maică-sa cu o mână la gură, Liliana mângâind automat pulpa dolofană cu mâna subţire şi tare bronzată, rucsacul aruncat pe palier, mutra mea bărboasă şi arsă de soare, ochii obosiţi, topiţi în privirea clară a ochilor rotunzi şi încrezători..

— Vleau — a spus apăsat băiatul, şi căldura aceea din mine a devenit insuportabilă, a explodat, şi două lacrimi mari, grele, speram — neobservate pentru doamne — mi-au curs pe obraji poticnindu-se în barbă — vleau şi eu să văd Insula Oamenilor cu Pantaloni din Pânză de Co... de Colabie...

Lector: IOANA RICUS
Tehnoredactor: ELENA GĂRĂJĂU
.....

Dat la cules 2.IX.1976. Bun de tipar 17.XI.1976.
Apărut 1976. Comanda nr. 1315. Tiraj 40 000.
Broşate 40 000. Coli de tipar 7.
.....

Comanda nr. 60 520
Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii”.
Bucureşti — Piața Scânteii, nr. 1,
Republica Socialistă România

Lei 3,25